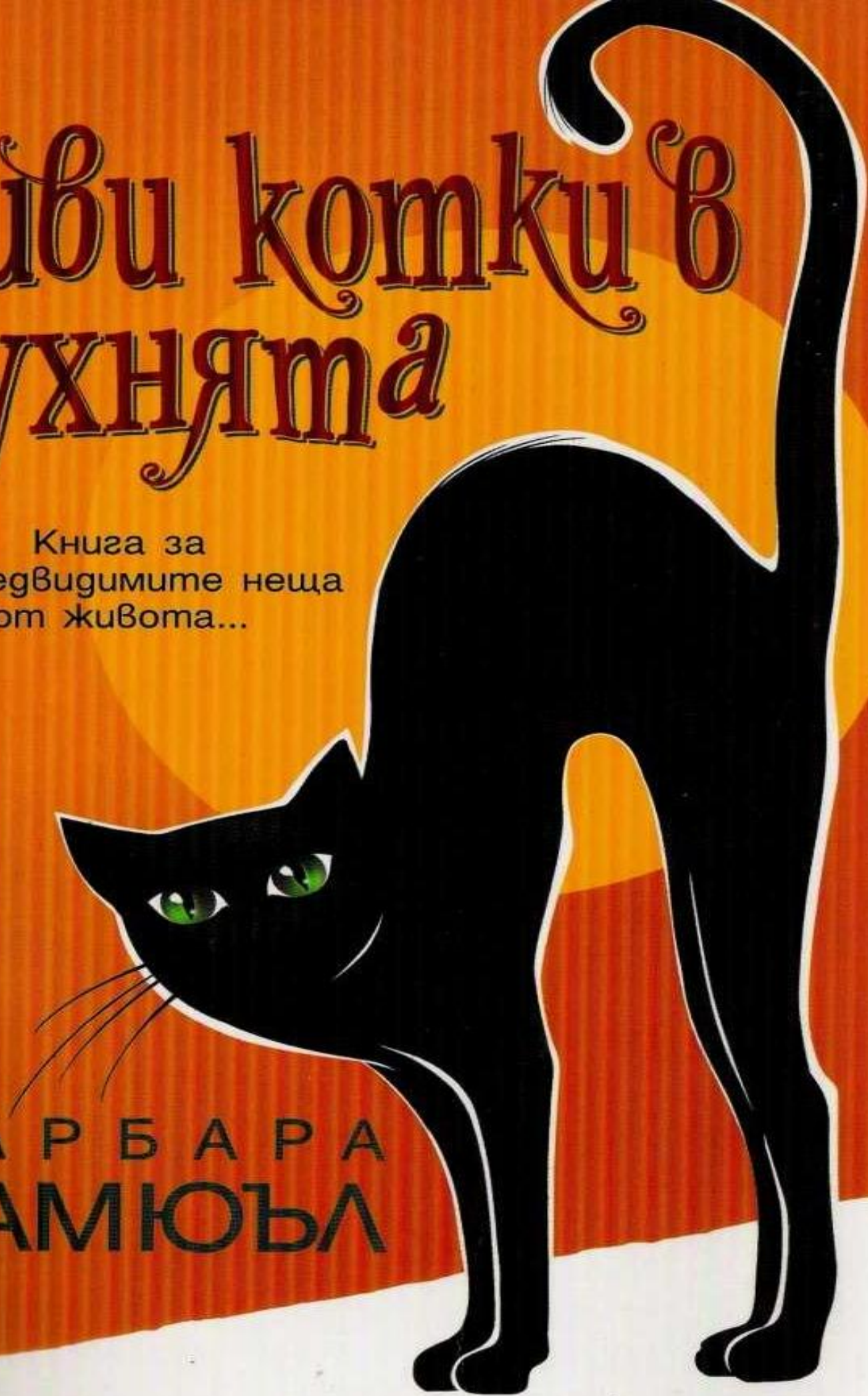

Диви котки в кухнята

Книга за
непредвидимите неща
от живота...

БАРБАРА
САМЮЪЛ

БАРБАРА САМЮЪЛ ДИВИ КОТКИ В КУХНЯТА

Превод: Теодора Божилчева

chitanka.info

Забрави за любовта.

Казват, че бракът е и рай, и ад. За Труди райските дни са на приключване. На 46 г. тя се озовава с катастрофирал брак и пътища за никъде. Докато се мъчи да събере парченцата, Труди намира подкрепа в една шарена група от приятелки и съседки — нейните диви котки в кухнята.

И все пак.

И все пак на хоризонта просветва надежда в лицето на Ейнджъл, който също се опитва да забрави любовта... Забавно, искрено и мъдро, това увлекателно четиво е за всички, които жадуват повторния шанс.

Книга за непредвидимите неща от живота...

На брат ми и съпругата му — Джим и Мишел Хеър. Благодаря, че ме подслонихте, че се грижихте за мен, че ме размивахте, намирахте ми занимания и ми дадохте убежище! Благодаря за бирите, приятната компания и безрезервното приемане! Благодаря за Ейприл и Джак, най-добрите кучета на света!

Специална целувка за Джеси! Толкова е хубаво най-накрая да те има тук, на тази земя.

Благодарности

Всяка книга си има своите акушерки. Хората, които помогнаха тази книга да види бял свят, са Шарън Лин и Хай Уилямс, на чието приятелство съм разчитала в трудни и щастливи мигове; майка им Робърта, която ми бе вдъхновение приживе и след това; Катрин Гомес, умница и лецителка; и Джени Крузи — благодарна съм за подкрепата, окуражаването и най-добрия уикенд, който съм прекарвала от дълго време насам.

Искам също така да изразя признателността си на Анита Раян, която има прекрасна интернет страница, посветена на богините; и на архива на Женската асоциация по бокс — www.womenboxing.com Благодаря!

ЮЛИ

„КАЛИ“

„Кали, е тъмнокожа. Носи огърлица от черепи, нож, с който да разрязва илюзиите, огледало и пие кръв от чаша, направена от череп. Стои над разчлененото тяло на любовника си — фалосът му е еректирал, а кръвта му напоява земята. Образът ѝ е страховит. Тя е обичана, но и всява страх с разрушителната си мощ, тъй като е едновременно и утроба, и гробница.“

www.goddess.com.au

ПРОЛОГ ТРУДИ

Когато се виждам отново с Лусил, лежа в леглото си. Сама. Наскоро счупената ми ръка е подпряна на възглавница. Късно е, почти на зазоряване. Лицето ми пламти от плача, загубата и викодина, който ми дадоха в спешното. Лекарствата не помагат, особено за болката в дясната ръка, която е в гипс до лакътя. Той е червен. Гипсът. Вероятно и ръката. Имам чувството, че я дъвчат глутница койоти. Светът и очертанията на всичко наоколо изглеждат червени.

Отварям очи, а Лусил седи на стола, на който Рик има навика да хвърля дрехите си. Тя изглежда съвсем същата, което би трябвало да ми подсказва, че нещо не е наред, но в сегашното ми състояние нищо не ми се вижда реално, затова само примигвам, докато се взирам в нея.

Не съм я виждала от двайсет и пет години. Наметната е с шала, подарен от един матадор — червен с черни копринени ресни, с които обича да си играе. Носи сребърни гривни на почернелите си ръце и пие коктейл. Толкова е забавно, че се усмихвам. Лусил безрезервно вярваше в силата на коктейлите. Майка ми казваше, че е алкохоличка, но тя не беше. Още тогава знаех, че майка ми просто се страхува от Лусил. Боеше се от сексуалността ѝ, от куража ѝ, страхуваше се от нейното виждане за женствеността. Опасяваше се, че това някак си ще започне да извира от къщата ѝ като мръсна вода и ще отрови целия квартал. Майка ми и приятелките ѝ, все домакини, злостно одумваха дрехите на Лусил — дантелените блузи, под които се виждаха ниско изрязаните ѝ сutiени; начинът, по който хващаше косата си през лятото и откриваше целия си гръб от тила до кръста. От нея знам, че гръбът е скритото оръжие на жената. Той не остарява така, както останалите части на тялото.

Мъжете си намираха поводи да поспрат до оградата ѝ, когато се занимаваше с цветята в двора — цветята, които отглеждаше като приказни дъщери напук на спечената пустинна земя. Макове с големината на сомбреро, които поклащаха дълги черни съблазнителни

тичинки сред копринените си сърца, рози с всевъзможни цветове и море от тропически цветя в розови, бели и пурпурни окраски.

Мъжете спираха, за да се полюбуват на гърба ѝ, на дългите ѝ загорели ръце, както и да зърнат крайче от дантелените ѝ сутиени.

Но най-често спираха, за да чуят онзи необуздан, дързък, опиващ смях, който извираше от гърлото ѝ. Спираха, за да я накарат да ги погледне. Спираха, за да се окъпят в радостта ѝ.

Когато се премести в квартала, беше на шейсет и шест години.

Минали са двайсет и пет години, а тя седи в долния край на леглото и не като някакъв призрак, а съвсем реална като котка, мъркаща в скута ми. Продължава да мълчи, а аз преглъщам с мъка и изграквам:

— Какво правиш тук?

— Време е да си го върнеш, хлапе.

— Кое?

— Твоят живот.

ОКТОМВРИ

„ХЕКАТА“

„Хеката е последната от божествената троица — девица (Персефона), майка (Деметра) и магьосница (Хеката). Тя броди между зримия и незримия свят, без да живее в нито един от двата, носи факла, за да може да надзърне там, където на другите не им е дадено — в човешката психика. Придружават я кучето ѝ (или конят), нейните свещени животни. Тя използва магическата си дарба, за да защити нуждаещите се във времена на опасност.

Ако имате лошо предчувствие и усещате онова присвиване под лъжичката, вероятно стоите на кръстопът и не знаете накъде да поемете. Бъдете спокойни, че Хеката върви до вас с факлата си, за да ви води по пътя.“

www.goddess.com.au

*„Положи ме като печат на
сърцето си,
като печат на мишцата си;
Защото любовта е силна като
смъртта.*

*Ревността е остра като
преизподнята,*

*чието святкане е святкане
огнено, пламъкът най-буен.*

*Много води не могат угаси
любовта, нито реките могат я*

потопи...“

Песен на
песните 8:6–7

1

РОБЪРТА

Неделя, 25 октомври 20...

„Скъпа Хариет,

Ръцете ми треперят като листата на дърветата днес. Дано да можеш да ми разчиташ. Омразно ми е, че съм придобила старчески почерк. И все пак естествено е. Кога остаряхме толкова?

Неделя е, а не съм ходила на църква. Цяла сутрин седя до моя Едгар и се опитвам да събера сили да го оставя да си отиде. Отпратих всички — всички енориаши, които ми носеха зеленчуци, тенджери и миеха чиниите, докато седях при него. Отпратих дори децата. Пак ще дойдат покъсно, когато ще съм сторила това, което трябва.

Сестричке, цяла сутрин седя тук и не мога да отворя уста да го изрека: «Върви, Едгар. Аз ще се оправя.» Той само това чака, защото когато изпадна в кома, аз стиснах съсухрената му ръка и започнах да го умолявам да не ме оставя.

А той се държи, защото е такъв добър съпруг. Ето, пак се разплаках.

От шейсет и две години съм до него. Сутринта, докато го държах за ръка, си спомних онази сутрин, когато за първи път се появи на задната ни врата и помоли за вода. Помниш ли? Не му беше провървяло, но бе така горд. Изглеждаше толкова добре в онзи слънчев ден с хубавата си глава и волеви нос. Сърцето ми запърха, а бях само на петнайсет. От този ден нямах очи за друг мъж.

Цяла сутрин си спомням разни неща. Чудех се какво би било, ако бяхме останали в Мисисипи с вас. Чудех се какво беше видял в Италия, че никога не пожела да говори за това. Чудех се и дали животът ни щеше да е толкова хубав, ако не бяхме дошли на запад, в Пуебло, където се

чувстваше толкова спокоен. Домът на героите. Знаеш ли, че така го наричат сега? Подхожда му. Едгар прибра всичките си медали, но не скри, че се гордее, когато носителите на Почетния орден посетиха града. В онази сутрин си облече най-хубавия костюм и отиде да ги слуша — четирима възрастни мъже като него. Придружих го, разбира се, но не чух онова, което той чу. Един път го попитах дали е било толкова зле, както го описаха те, а той само наведе глава и каза: «По-лошо.»

Затова престанах да го разпитвам.

Той не е идеален, ни най-малко. Беше твърде суров с децата, с годините стана капризен, искаше всичко да става по неговия начин. Имахме и трудни моменти, когато ми се искаше да го прасна с касапския сатър по дървената глава. Веднъж или дважди много ме нарани, но не беше нарочно.

Сега обаче не мисля за тези времена. Спомням си как понякога се смеехме толкова силно, че Едгар не можеше да си поеме въздух от смях. Мисля си как се събуждах до него години наред всяка сутрин. Как го слушах да си свирука, докато бърникаше в изгорелия телевизор, който само той беше в състояние да поправи като по чудо.

Господи, дай ми сила! Трябва да го оставя да си иде. Чезне пред очите ми. Само че истината ти казвам, сестричке, аз също си отивам. Помолих Бог да ме прибере. Знаете, че ви обичам, но ти сестричке знаеш, че животът ми няма смисъл без него.

Твоя сестра, Бърта“

2 ТРУДИ

*„Викът във вятъра оставя
една кипарисова сянка.
(Оставете ме в това поле да
плача.)“*

Федерик
о Гарсия Лорка
„Ах!“^[1]

Едгар умира, аз съм си у дома, в съседната къща, и чета Лорка, запушила уши с длани, за да не чувам вятъра. Чувам писъка на Робърта само защото трябва да прелистия страницата — онзи пронизителен вой, когато човек оплаква близък.

Денят беше дълъг, натежал от очакване. Исках да съм тук, когато настъпи моментът, и не отидох на кино или в търговския център, за да се разсея от собствените си проблеми. Внучката на Робърта, Джейд, е тръгнала към Пуебло от Калифорния, но още я няма, а Робърта отпрати всички други. Когато моментът настъпи, ще има нужда от някого. Затова чакам. Опитвам се да се топля — облечена съм с фланелка, памучен пуловер и отгоре вълнен, два чифта чорапи и джинси — и въпреки това ми е студено. Като че ли Рик ми беше печката и без него се превръщам в ледена висулка. Освен това вятърът ме влудява.

Хората често ми казват колко обичали вятъра. Седя с отворена уста, когато приятелите ми, които не живеят тук, превъзнасят техните ветрове и знам, че имат предвид съвсем друго същество — зелена богиня, която развява воалите си над плажа или из гората. Те обичат вятъра, който носи влага и красота.

В Пуебло ветровете са от друг вид — от Инквизицията — ветрове, които знаят, че тайната на изтезанието е да започваш и да

спираш, да бъдеш едновременно непостоянен и постоянен, да ревеш и да шепнеш. Непрестанно.

Тази година е по-лошо от обикновено. Всяка сутрин ветровете се сбират — ту задухват силно, ту внезапно спират. Бурен порив, после затишие. По цял ден вятърът блъска по прозорците и бушува около колите, шиба дърветата и поваля храстите. Кутии, довлечени кой знае откъде, се търкалят по улицата. Няма преграда за пясъка, който е навсякъде. Статичното електричество може да те повали. Пускам силно музика, за да го заглуша, а нощем слагам възглавницата върху главата си.

Ала не и днес. Трябва да се ослушвам за Робърта.

За обяд си стоплям малко пилешка супа и слагам чайника, като се сгушвам до котлоните с ръце под мишниците. Чаят е средна работа, а супата е от последната консерва на рафта. Цяло щастие е, че изобщо намерих нещо годно за ядене, след като все забравям да отида до магазина. Сега, когато ми се яде нещо по-вкусно от останалото из шкафовете, се оглеждам за списъка, за да добавя в него „пакетчета хубав чай“, но не го намирам. И този път. Напоследък нищо не намирам.

Преди прекарвах поне по два часа седмично в обмисляне на менюто, а после пазарувах за петчленната си команда. Сега сме само аз и седемнайсетгодишната Ани, която често се храни в училище, в ресторанта, където работи, или с приятеля си Травис. Стига да има мляко, зърнена закуска и замразена пица, тя е доволна.

Все забравям, че не би било лошо да стотвя за себе си. Никой не харесва любимите ми неща — зеленчуци на фурна и екзотични супи. Време е да се поглезя. Записвам в списъка: чесън, мариновани нарязани чушки, лимонов сок, чушки, замразен солен пай, чедар (от скъпия), бисквити с крем.

Няма да забравя малките консерви риба тон, които напоследък са главното ястие от хранителния ми режим. Лесно е и поне котките пощуряват, когато чуят отварянето на кутията. Винаги отсипвам соса в една купа за тях. Страшно са ми благодарни и за около пет минути енергично облизват консервата на плота.

Знам, знам. Котки, риба тон — всички признаци на приказката с лош край.

Чайникът засвирва, аз сипвам гореща вода в чашата и си мисля, че просто остарявам. Костите изтъняват заедно с кожата, мускулите атрофират. Сещам се за баба ми, съсухрена като пергамент, и се загръщам плътно с пуловера.

Не съм стара, не съм стара, не съм стара. Не и на четирийсет и шест. В днешно време на четирийсет и шест още си млад или поне току-що си прехвърлил предела на средната възраст.

Вятърът бушува край прозорците и камбанките, които новият ми съсед си окачи на верандата, зазвъняват. Появиха се изневиделица преди три дни като оперението на някаква екзотична птица — три камбанки, закачени на верандата, сноп пръчки и изрисувани платна в онази част на двора, която обещаваше тишина и други неща, чуждестранна кола, която взех за английско мини, странна, малка и оранжева. Светъл, жизнерадостен, ярък наниз от червени люти чушлета, окачен край вратата, сам по себе си нищо необичайно. Ала сякаш във въздуха се долавяше нов аромат на подправки, шоколад и обещание за прясна мая. Шанел, младата майка отсреща, каза, че го мярнала, и ококори очи, за да покаже учудването си.

Отивам до прозореца, за да надникна. Дъхът ми запотява стъклото в кръгче. Отначало виждам само колата, замъглена окръжност като гигантска тиква, затова изтривам запотеното място и прикривам уста с пръсти. Като че призован от любопитството ми, съседът излиза на верандата.

О!

Въпреки студа той е бос и носи само долнище на пижама на еквадорски шарки, смъкната ниско на хълбоците му с цвят на златиста стафида. Към пъпа му се издига ивица косми като канелена лента. Китките му са оковани от тежки сребърни гривни. Огърлица от нокти, индианско украшение, виси около шията му.

Той се протяга, разкривайки снопчета косми под мишниците. Хващам се, че затаявам дъх заедно с него, като издишам едва когато той отпуска безгрижно челюст и отмята назад коса, за да открие лицето си. От това разстояние изглежда добре — извити вежди и широка уста. Косата, гъста и тежка, се спуска до раменете му в плетеница от мед и масло.

Почти очаквам да погледне към мен, да почувства погледа ми като някакво магическо същество, но той само се навежда, за да вдигне

вестника, и се прибира вътре.

„Ленивец! — мисля си аз. — Да спи до следобед!“

Занасям чая и супата в трапезарията, слагам подложка на масата. Не че масата има нужда да бъде пазена — старинна и красива, макар и надраскана от двайсет и няколко години семейни вечери, — но ми харесва уютният вид от флоралните мотиви на фона на дървото. Може и да е заради показността, в случай че някой се отбие — начин да демонстрирам, че съм добре, но в това няма нищо лошо. Изваждам подходяща салфетка от чекмеджето и подреждам всичко на подложката, опитвайки се да си възвърна онова чувство за хармония, което ми носеха тези стари ритуали всеки път, когато Рик излизаше със стария си приятел Джо Замора, а децата бяха на гости у приятелчета, на кънки или другаде. В онези дни времето само по себе си беше лукс — пусках си музика, която никой друг не искаше да слуша, и си правех супа, която само аз обичах, например моя специалитет — царевична яхния, и се отдавах на четене в блажено уединение.

Ала вечерта надвисва. Къщата ехти от пустота. Как може старият ми живот да свърши така внезапно след десетки години, в които едва намирах време да си поема дъх, а сега разполагам с изобилие от свободно време, в което сякаш затъвам като в плаващи пясъци!

Майката е изпълнила ролята си. Съпругата е излишна.

Една от многото.

— Боже, Трудни — възкликвам на глас, сама на себе си, тъй като няма на кого друго, — отегчаваш ме до смърт! Направи нещо.

По тази причина намирам антология със стихове на Лорка, които чета, за да си възстановя испанския — моя позабравена страст. Творбите му са подходящ акомпанимент на пеенето на Робърта, което долита в промеждутъците, когато вятърът утихва. Къщите не са толкова далече една от друга, а тя има дълбок южняшки глас като на Арета Франклин, въпреки че отхвърля това сравнение. Когато я чух, разбрах, че пее любимия госпъл на Едгар.

За последен път.

Най-сетне му позволява да си иде. От две седмици той е в диабетична кома, от онзи петък след вечеря. Бях при нея, когато се случи — от известно време Едгар не беше добре, болестта постепенно разяждаше тялото му, — а тя се вкопчи в ръката му и извика „Едгар, да

не си посмял да ме напуснеш!“ с такова отчаяние, че не издържах и когато по-късно се прибрах, се заплаках.

Персоналът от хосписа и сестрата, които го посещаваха всеки ден, все повтаряха, че не разбират каква сила го поддържа жив. Само че аз знаех. Робърта също.

Чува се втори вопъл — див пронизващ вой, отвън душа, която се разкъсва на две. Оставям книгата, притискам гърдите си с ръка и го оставям да премине през мен. След малко ще стана и ще отида при нея.

След малко.

Дотогава ще я оставя да набъбне в мен, наново събудената от скръбта ѝ тъга. Съпругът ми не е мъртъв, само е влюбен в друга жена, но аз скърбя по него също толкова силно и сърцето ми се присъединява към воя на Робърта, сякаш сме двойка койоти. Китката ми, която от две седмици вече не е в гипс, започва да пулсира и аз я хващам.

Робърта. Обувам се, обличам палтото и се втурвам към къщата ѝ.

ПИСАТЕЛСКО ТАБЛО НА ШАНЕЛ

„След двайсет години ще бъдете много разочаровани от нещата, които не сте направили, отколкото от нещата, които сте направили. Затова вдигнете платната. Напуснете тихия пристан. Следвайте попътния вятър. Изследвайте. Мечтайте. Откривайте.“

Марк Твен

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, „Народна култура“, 1973 г. Превод Александър Муратов и Атанас Далчев — Б.пр. ↑

3 ШАНЕЛ

To: Hopefuls@yahoogroups.com
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: Как намирам време

На 11 октомври 20... Джоан Рийд пише:
Момичета, как намирате време за писане????
Напоследък ми е толкова трудно!

„Джоан — обожавам футболния сезон! Приятелите на съпруга ми го смятат за най-големия късметлия, защото го пускам да гледа мачовете другаде. Всяка неделя вечер и през повечето понеделнишки вечери той облича вълнения пуловер, слага си коженото палто и отива при брат си или в Ривърсайд, за да мога да си свърша работата. Страхотно е! През почивните дни написах почти двайсет страници от един нов разказ!

Шанел“

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: Още нещо за наскоро споходилото ме вдъхновение

„Здрасти, Наоми! Нямам нищо против да пишеш с малки букви — тендовагинитът е ужасно нещо. Радвам се, че ще си направиш операцията.

Да, зъбът още ме боли, но толкова пъти съм страдала от зъбобол, че съм свикнала да търпя. Не мога да си позволя да прехосвам време, когато Тони е на мач. Толкова ме ревнува от писането, като че ли то е любовник, който ще

ме отнеме от него — «Другият», съблазнител, който ме притежава по някакъв тайнствен начин. В известен смисъл е вярно — писането ме задоволява както нищо друго на света. Самотна съм, когато нямам време за него, липсват ми думите, които се редят в главата ми; липсват ми картините, които само аз виждам; липсват ми хората, с които се срещам на белия лист. Когато опитах да му го обясня, той се притесни, че може да имам душевно заболяване!!! Попита ме с какво са различни гласовете, които чуват писателите, от тези при шизофрениците (той работи в Щатската болница). Не можах да му дам задоволителен отговор.

Във всеки случай това ми спестява притесненията да крада време за писане. Признавам си, че се измъквам от време на време, когато е заспал, но не твърде често. Хубаво би било да можех да напусна работата в боулинга, но тогава нямаше да мога да плащам за бавачка, а във вторниците и четвъртъците, когато бебето е у бавачката, отхвърлям доста работа.

Миналият петък отхвърлиха за пореден път разказа за духове. (Не мога да ти опиша колко ми е омразно да виждам собствения си почерк на плика!) Този път беше по-добре от обичайното, с бележка лично от редакторката с много от нещата, които съм чувала и преди — хвали ме за стила и тона, които обаче били твърде «особени». Не знаела как да го издаде: като юношеска литература, за широк кръг читатели или като разкази на ужасите; каза, че не се вмести в характеристиките на нито един от жанровете.

Бях ужасно разочарована и приложих съвета ти — напълних си ваната и сипах във водата пяна (разполагах само с «Господин Мехур», но пяната си я биваше!) и се наплаках. Помогна. Надявах се, че с този разказ най-после ще пробия, но явно още не му е дошло времето. Написала съм доста от следващия — отново история за духове! Не знам защо винаги искам да пиша разкази на ужасите! — но ми харесва, така че няма проблем. Колко пъти са ти

отхвърляли творбите, преди да продадеш нещо? Май беше около 43 пъти? Дотук моите станаха 16 и половина (последният отказ беше наполовина «да») Много хляб още трябва да изям.

Много се раздърдорих. Извинявай. Трябва да се залавям за работа. До скоро!

С обич.

Шанел, вечно благодарна почитателка и приятелка.“

To: chanelpacheco@hotmail.com

From: naomiredding@rtsv.org

Subject: зъби, мъже и други неприятности

„Съжалявам за отказа, с теб съм. не забравяй, че имаш огромен талант и повече находчивост от 99% от хората, които познавам, и знам, че ако упорстваш, ще излезеш победител в тази игра. разказът за съседа ти беше едно от най-великолепните неща, които си писала, и държа да продължиш, той е страхотен призрак — паднах си по лафовете му успяла си да превърнеш болката в смях, което не се среща често, няма значение, че призраците присъстват навсякъде — имаш си причини за това, мила всички ние си имаме своите странности, на които държим, започнала си много интелигентен, изпълнен с хумор роман, които е оригинален, истински и твой. продължавам да вярвам, че номер 3 ще се продаде, изпрати следващия разказ в списъка ти.

Съчувствам ти за съпротивата на Тони към писането, и от други писатели съм чувала за такава ревност на половинките им. запознах се с Лайл много след като вече си бях изградила име, затова не сме имали този проблем, е, имаме други проблеми — с животните!

Тук цари пълен хаос. новото пале тежи 22 килограма, а още няма 6 месеца, боже, кой реши, че е добра идея да си вземем това сладко малко кученце? скъпият или проклетият съпруг? (не знам!!!) отведе жребеца си в

съседното ранчо да запложда кобилите, така че съм оставена в ролята на рефер между палето и котката, която не е много убедена, че иска да бъде обичана толкова силно; гледам старото куче да не откъсне някое ухо на палето; и раздавам сандвичи с фъстъчено масло на «човешките» деца, защо ли ми трябваше да забременявам отново? две деца, съпруг, куче, пале, три коня, пет кози и шест овце не ми ли бяха достатъчни? (поне сутрешното гадене премина — много благодаря, че ми каза за чая от малинови листа.)

А за какво ли обаче щях да пиша, ако не бяха те?

Изпращам ти формуляр за творчески лагер, дават пълни стипендии и мисля, че ще те одобрят без проблем, така че като твоя учителка ти нареждам поне да опиташ, приеми го като домашното за днес.

Иди на зъболекар!!!

С обич,
Наоми.“

4

ТРУДИ

*„Пътуването е нещо, което
предприемаш,
когато не можеш повече да
понасяш онова,
което си търпял.“*

Аделин
Ейнсуърт

Шанел, новото момиче — по-скоро жена, след като има две деца и съпруг — се появи на прага на Робърта малко след мен. Линейката дойде и си замина — откара смалилото се тяло на Едгар в моргата. Обадих се на всички от списъка, който Робърта беше приготвила предварително, за да им съобща възможно най-деликатно новината. Сега седя с възрастната жена на дивана, часовникът на стената тиктака силно — най-потискащият звук, който съм чувала.

С Робърта сме съседки от шестнайсет години, откакто с Рик се нанесохме в къщата. Тя ни посрещна за добре дошли със задушено месо с всичките му гарнитурни и лимонов кейк, който оттогава е най-любимият сладкиш на Рик. Бях толкова уморена от пренасяне на кашони, наглеждане на децата и оправяне на къщата дотолкова, че поне да можем да легнем да спим, че ми идваше да я прегърна и да се разплача.

А сега седя с нея по същата причина — да ѝ помогна в нужда поне с присъствието си. Тя обичаше Едгар повече от Бога, макар че никога не си го признаваше. Миналия месец се навършиха шейсет и две години от сватбата им и ако изобщо има мъж, достоен за обич, това беше той. Истински християнин, любящ и искрен, показваше на дело вярата си всеки ден, непрекъснато. Мисля си за него, докато седя до Робърта със съзнанието, че тя също мисли за него. Не, „мисли“ е

твърде слаба дума. Сигурна съм, че цялото ѝ тяло сега е изпълнено с него, всяка клетка е зейнала като рана.

Часовникът тиктака в тишината.

Стаята е светла, с големи чисти огледала и старателно избърсано от прахта пиано до стената. Цветовете са слънчеви — жълтото и зеленото на летните следобеди, а мебелите са удобни. Робърта използва лимоново масло за почистване на дървените мебели и боров разтвор за пода, за който се кълне, че прогонва насекомите. Подпочвените води в квартала са твърде близко до повърхността и гигантските отвратителни хлебарки са вечният проблем на всички домакини, с изключение на Робърта.

Самата Робърта е спретнато облечена — закръглена и добродушна като старомодна детска учителка. Кожата ѝ е гладка благодарение на навика ѝ винаги да слага шапка навън, носи малките перлени обеци, а следите от червило са от сутринта. Къса една салфетка на малки парченца, без да забелязва мъхчетата, които се стелят по пода. Внимателно я докосвам по гърба и леко я погалвам.

Шанел, енергична, руса и невъзможно млада, прави кафе, нарязва току-що изпечения сладкиш на квадратни парчета за нас и всички, които може да дойдат. Тананика си тихо под нос, докато шета, изважда от едно чекмедже покривка и я разгъва с един замах, поставя я на широката маса за хранене, после подрежда пакет салфетки, вилици, лъжици и чаши. В хладилника има шунка, която тя изважда и разопакова, отваря консерва от ананас на парченца и идва в дневната.

— Робърта, къде е кафявата захар?

За момент Робърта се връща в реалността.

— В синята кутия на „Таперуер“, мила, на долния ляв рафт. Шунката ли ще сервираш?

— Да — отвръща Шанел. — Мисля, че е подходящо за хората, които ще дойдат.

— Добро момиче си ти — Робърта спира да къса салфетката за миг. — Ще погледнеш ли дали във фризера има някакви зеленчуци? От църквата ми донесоха толкова много, мисля, че трябва да има.

— Ще проверя — чува се как рови, движи се и си говори сама. — Намерих! — провиква се тя. — Синап, нали?

Отвън спира кола и се чува затръшването на врата.

— Труди, ще видиш ли кой е? Точно сега не искам да виждам никого от църквата. Могат да дойдат утре.

Поглеждам през прозорчето на входната врата.

— Джейд е — внучката на Робърта.

Джейд живееше при Робърта, докато учеше в колежа, и затова я познавам добре, макар че не съм я виждала от седем-осем години. По онова време беше кльоцаво и подвижно момиче, преизпълнено с наивен идеализъм, който винаги ме е трогвал. Беше изключителна красавица като много деца от смесени бракове, които съчетават по уникален начин най-добрите черти от родителите си.

Такава я помня.

Жената, която заобикаля колата, носи черни ботуши с високи квадратни токове и прилепнало черно кожено яке. Висока е над метър и осемдесет, крачи решително по пътеката, а цялото ѝ съществува като че ли иска да каже „по-добре не ме закачай“, което ѝ придава — меко казано — заплашителна аура.

Все така красива с тези високи скули, красиво очертани устни и раздалечени големи зелени очи. Сега обаче косата ѝ е дълга и се спускало раменете на буйни къдрици с червени и златисти кичури сред по-тъмната маса. Моята коса е много хубава, не ме разбирайте погрешно — тя е моето богатство и съм много горда с нея, но за миг изпитвам завист към това необуздало разточителство.

— Джейд!

Тя се усмихва широко, качва на две крачки стълбите и ме прегръща.

— Труди! Толкова се радвам да те видя! Боже, изобщо не си се променила, направо не мога да повярвам!

Тя, естествено, не знае. Откъде би могла да научи? Пътува от вчера сутринта. Въвеждам я в къщата, праметнала ръка през рамото ѝ.

— Страхувам се, че имам лоша новина, мила.

Тя съглежда баба си и купчината накъсани на дребно парченца салфетка като паднал сняг.

— О, бабо! — възкликва Джейд и се спуска към Робърта. — Толкова съжалявам, но вече съм тук!

Сякаш чакала само тази опора, Робърта рухва и започва да плаче. С Шанел вече може да си вървим, но я изчаквам да сложи зеленчука в тенджерата. Джейд донася „Либриум“ на баба си, а аз помагам на

Шанел — правим кана сладък чай, напълваме захарницата и каничката със сметана, които Робърта харесва — от сребро и кристал. Занасям чаша горещ шоколад на Робърта. Любимият ѝ. Смята, че е грях да пие толкова много.

— Имаш нужда от това — казвам загрижено.

— Благодаря ти, мила.

— Отивам само да си донеса нещата, бабо. Веднага се връщам — поглежда ме Джейд. Няма следи от сълзи по лицето ѝ, само маската на коравост, която за втори път ме стряска. Каквото и дай се бе случило, беше оставило отпечатъка си върху нея. — Ще ми помогнеш ли да внеса няколко кутии, преди да си тръгнеш? Не ми се иска да ги оставя отвън през нощта.

Кимвам и тръгвам след нея. Навън внезапен порив на вятъра, който пронизва до костите, предвещавайки настъпването на зимата, ни обгръща и разрошва косите ни. Джейд отключва колата и се пресяга към задната седалка.

— Нямам много багаж. Повечето неща дадох на склад — подава ми кутия, в която вещите сякаш са нахвърляни набързо. — Сигурно си чула, че се разведох.

— Да. Съжалявам.

През лицето ѝ преминава сянката на нещо, което почти заприличва на скръб, и тя се обръща към колата, за да измъкне куфар и козметична чанта.

— Какво му остава на човек? Поне се отървах — тя замълчава и ме поглежда. — Ти също, а?

Преглъщам. Току-що подадохме документите.

— Решението ще излезе през февруари.

— Много съжалявам.

Вятърът шумоли из кутията и аз я покривам с ръка, за да не литнат снимките най-отгоре.

— Леле! Внимавай или вятърът ще отнесе всичко.

— Всичките кутии са такива — за момент придобива объркано изражение.

— Няма нищо. Ще направим няколко курса.

Занасяме кутиите и чантите в старата ѝ стая, която изглежда по същия начин, както когато я напусна с дипломата в ръка. Пълна е с остатъците от надеждите на една млада жена — цветя, плакати, дребни

украшения и дантели. Джейд енергично съблича якето си, разкривайки ръце със здрави мускули, и с възклицание на отвращение хваща плаката с котенцето и го съдира.

Усмихвам се.

— Какво?

— В такива случаи ругатните много помагат.

— Така ли? — засмива се тя. — Ще пробвам.

Най-отгоре в една от кутиите е сложена снимка на мъж.

— Това той ли е? — посочвам и изчаквам разрешение да я взема.

Джейд кимва.

— Данте — въздъхва тя.

Не може да се каже, че е красив, мъж с много тъмна кожа и очи, чиито външни ъгълчета са леко извити нагоре, но чарът му е силно осезаем, почти двуизмерен. Усецам го с връхчетата на пръстите си.

— Фю!

— Да — Джейд взема снимката и в яда си я раздира на две. — Майната ти!

Засмивам се и силно я прегръщам.

— Ако имаш нужда от нещо, знаеш къде да ме намериш.

— Благодаря. Благодаря ти също, че не остави Робърта сама.

Много ще ѝ е тежко сега.

Само кимвам.

Шанел пресича забързано улицата към осветената си от уличната лампа къща. Аз се запътвам по-бавно към своята. Празна е, дъщеря ми Ани няма да се прибере от работа още няколко часа. Студеният въздух ухае на готвено и опаднали есенни листа, което ме кара да се чувствам самотна. Също и гладна. Питам се дали си заслужава усилието да прескоча до магазина.

Точно преди да свия към къщата, го виждам. Новият съсед, който върви срещу мен, а дългата му коса се развява от вятъра.

— Здравейте! — казва и протяга ръка. — Разтоварвах колата и ви видях. Стори ми се удобен случай да ви се представя.

Вече е тъмно, но уличното осветление е достатъчно, за да видя, че лицето му е като от някакъв сън, като на котка, с широко и високо чело, извити вежди и по-тясна брадичка. Очите му са с форма на бадем, лениви, но и нащрек. В тъмното ми е трудно да определя цвета им, но са светли, сини или зелени.

Хваща ръката ми — дори не съм усетила кога съм я протегнала. Пръстите му са дълги и изящни.

— Ейнджъл Сантяго — представя се той. Не мога да определя съвсем точно акцента му — по-плавен е от испанския, който чувам в говора на мексиканските имигранти. Може би е от още по-южния край на земното полукълбо, Перу или Чили.

— Труди Марино — казвам със съзнанието, докато той все още държи ръката ми, че съм жена, имам гърди под слоевете дрехи и бедра под джинсите. — Живея... тук.

— Знам — свикнал е с въздействието, което оказва върху жените, сигурна съм, и се чувствам глупаво, тъй като е с цели петнайсет години по-млад от мен. Джейд ще го хареса. Джейд трябва да го има. Двамата заедно ще бъдат като карамелени мелби. — Видях те по-рано — той пуска ръката ми. — Някой е починал? — пита, като сочи с глава към къщата на Робърта.

— Да, Едгар Уилямс — изведнъж гърлото ми се сковала от напращащите сълзи, докато осъзнавам внезапно, че него наистина го няма вече, и примигвам силно. — Много добър човек беше.

— Оставил е вдовица?

— Да. Робърта. И внучката ѝ Джейд — усмихвам се аз. — Много е красива.

— И нея видях — усмихва се леко и някак си интимно, сякаш иска да ми каже нещо, което аз така и не разбирам.

Внезапният порив на вятъра посипва главите ни с листа и аз потръпвам.

— Приятно ми беше да се запознаем, Ейнджъл.

Изненадва ме, като протяга ръка към мен и маха един лист от косата ми. Подава ми го като подарък.

— Лека нощ, Труди — казва и силуетът му се стопява в тъмнината.

Наистина е твърде рано за лягане, едва седем часът. Къщата ехти от стъпките ми, сякаш за да подчертае самотата ми. В кухнята откривам някакви стари крекери и бучка сирене, което става за ядене, стига да го изрежа по краищата.

Наистина се налага да прескоча до магазина.

Оглеждам се за някое списание за четене, пускам уредбата на станция Пи Би Ес, по която пускат жизнерадостна келтска музика.

Мога да почета още Лорка, само че той ми напомня за пропилените ми мечти, а сега не съм в настроение.

Винаги мога да прибегна до електронната поща. Надявам се да получа имейл от по-малкия ми син, Колин, който е в „Бъркли“, но не ми е писал. Допреди три месеца поддържах оживена кореспонденция с група народни лечители и специалисти по лечебни масажи, с които се запознах преди две години в Болдър, но вече ме е срам да се свържа с тях. Две жени продължават да ми изпращат имейли — има един, на който отлагам да отговоря вече повече от седмица. Не знам какво да кажа. „Животът е гаден“ звучи необичайно мрачно, особено след като бях нещо като позитивно мислещ гуру на групата.

Много добро ми донесе това, няма що.

Отварям ново писмо и попълвам:

To: jenny@wild.com
From: excalibur@earthlink.net
Subject: Жива и космата

„Здрасти, Джен! Не се тревожи, днес съм много по-добре. Не трябваше да оставям истерични съобщения на телефонния секретар. Зле е само от време на време, честна дума. Ани работи през времето, когато не е с приятели или на училище, и така трябва да бъде. И без това е ядосана на двама ни, така че няма никакво значение. По-лесно е, когато е ангажирана.

Просто е скучно. Преди се оплаквах, че нямам никакво време за себе си, и така си беше, но не очаквах да се освободя от всичко така изведнъж. Без закуски и вечери, които мен чакат, без никой да се мотае из къщата. Без уроци. Без шум, от който гредите се тресат. Дори къщата си е все чиста, понеже няма кой да разхвърля и цапа.

Скучно е. Отегчена съм до смърт. Отегчена съм от къщата. Отегчена, отегчена, отегчена. От скука всеки ден си бръсна краката. Веждите ми са идеални. Всъщност току-

що ги оскубах (също космите по брадичката и гърдите — защо никой не ни предупреждава за тази особеност на средната възраст? Искам да ми обещаеш, че ако някой ден попадна в болница за повече от седмица, ще ми донесеш депилатоар или ще изляза оттам като изродите, които показват по панаириите.)

Иначе Рик продължава да живее в малкия си евтин апартамент на другия край на града и всички ми повтарят, че трябва да съм доволна дето не се е преместил при нея. Само че не виждам разликата, тъй като не живее и с мен. Всъщност апартаментът изобщо няма евтин вид. Представлява очарователно викторианско жилище, а картините, които е окачил, му придават уют, макар че много бих искала да страда от оскъдицата да градиш нов дом. Само че него винаги го е бивало в тази област. На стените има картини, цветя по прозорците, оправя си леглото и редовно пуска прахосмукачката. Кани се да си вземе коте, но още не го е направил.

Сигурно нямаш търпение да научиш откъде знам как изглежда апартаментът, след като...“

Вдигам глава, когато чувам шум от мотор на улицата, и се опитвам да устоя на желанието да седна с изправено тяло в очаквателна поза. Главата ми обаче сама се накланя в посоката на звука, заслушана в шума, който ще ми подсказже дали това е моторът, който очаквам — добре поддържана машина, която, макар да е на повече от трийсет години, издава звук като дово̀лното мъркане на тигър.

Моторът спира на алеята и аз припряно затварям имейла, отварям текстообработващата програма и избирам напосоки един документ. Бързам, дългите секунди за отваряне на всеки прозорец на монитора ми изглеждат безкрайни като ледниковата епоха и докато документът се мъчи да се отвори, се протягам зад мен за материалите, които съм събрала за Лорка, като слагам един от тях пред клавиатурата. Дори се сецам да си наместя очилата, преди той да позвъни. Два пъти отсечено, едно след друго — нашият сигнал.

— Отворено е!

Независимо колко силно се опитвам и колко често си повтарям, че е време да го забравя, погледът на съпруга ми ме пронизва точно под лъжичката. Заболява ме.

— Здравсти! — казвам, без да откъсвам поглед от компютъра, като се правя, че запазвам файла. Той не разбира от тези неща, но така се чувствам по-добре. Протягам се, все едно че съм се схванала от дългото седене. — Какво става?

Рик пристъпва от крак на крак.

— Боже, наистина застудя навън!

Разкопчава шубата си и отмята качулката, под която се показва гъстата му черна коса, прошарена от сребърни нишки. Черна, с плътен косъм като от лико. Козята му брадичка, която носи, откакто се запознахме преди двайсет и пет години, също е заскрежена. Това само засилва дяволското му очарование, на което още не мога да устоя. Носи любимата ми риза от яркосиньо рипсено кадифе, от която очите му изглеждат като два тюркоаза.

Затварям папката с проучванията върху Лорка. Изчаквам. Изведнъж става много тихо. Чувам дишането му, вятърът прозвънва от съседната врата. Рик безцелно прехвърля пощата, която съм подредила за него на масичката до вратата — писма, които още не получава на новия си адрес. Сметки, оферти за кредитни карти.

— Дойдох да видя дали Ани ще иска да излезем заедно да хапнем навън — най-накрая казва той.

Ани, най-малкото ни дете.

— Тази вечер е на работа, Рик — както и всяка неделя от шест месеца насам. Това обаче го премълчавам. Ще се сети още преди да съм го доизрекля.

— О, да — той поглажда мустаците си. Кима. — Ами ти какво ще кажеш? Искаш ли да хапнем по нещо набързо?

Предпазливо изричам:

— Не, благодаря. Току-що ядох супа.

— Ами! — подкача ме добросърдечно. — Забъркана от нищо?

— От пилешко и тестени звездички.

Той накланя глава и ме поглежда косо.

— Станала си кожа и кости, дечко. Хайде — един хубав котлет, печен картоф, гарнитура? Снощи спечелих малка сума от лотарията.

Искам да почерпя.

Въпросът е неизбежен и би прозвучал така или иначе злобно: „Защо не вземеш Каролин?“

— Захванала съм се с нещо. Все пак благодаря за поканата.

Свиване на рамене. Той отмества поглед, хвърля пощата на масичката.

— Няма значение. В такъв случай трябва... ъъ... да тръгвам.

— Искаш ли да накарам Ани да ти се обади, като се върне?

— Да, би било хубаво — той се обръща към вратата с ръце в джобовете. — А, за малко да забравя — подава ми сноп маркери в пастелни цветове — зелен, жълт, розов и син, поне дузина. — Имаше промоция в „Уол Март“, а ти никога не влизаш там. Помислих си, че могат да ти свършат работа. За проучването ти и изобщо...

Едно от кокалчетата му е порязано и по вида му съдя, че не се е погрижил за раната. Изпитвам желание да го докосна, да му дам медицински съвет, но се насилвам да не го направя. Когато го доближавам, усещам мириса му, който от три месеца се опитвам да изпера от възглавниците. Не мога да го погледна, когато ми подава маркерите, само усещам показалеца му върху дланта си.

— Благодаря.

— Добре ли си?

— А сега би ли си тръгнал, моля те.

Той отстъпва назад.

— Разбира се — още една крачка и спира. Чакам, стиснала зъби.

— Разбира се — повтаря. — Извинявай. Ще поговорим утре или някой друг път.

Седя като вкаменена, втренчена в маркерите, докато слушам как двигателят заработва и моторът се отдалечава с рев, който заглъхва в далечината. Стискам маркерите толкова силно, че китката започва да ме боли.

— Без сълзи — казвам на глас и отварям чекмеджето, за да ги прибера. — Никакви шибани сълзи повече!

ЖЕНИТЕ В БОКСА

„1720 г. Първите боксови мачове между жени в Лондон представлявали размяна на юмручни удари,

ритници с коляно и крак по всички части на тялото, дърпане, драцене и блъскане, които обикновено завършвали със сериозни наранявания за някои от боксьорките.

1880 г. Създаване на първите правила в бокса.“

5 ДЖЕЙД

До десет пристигнаха две от лелите ми. Баба спи, затова се измъквам, за да сипя малко бензин в колата. Стигам до града на изпарения. Утре ще имам много работа.

Зареждането на колата е извинение. Всъщност имам нужда от нещо за пиене, но за да стигна до магазина за спиртни напитки, ми трябва бензин.

На бензиностанцията са се събрали групичка мъже. Обмислям дали да спирам изобщо, просто за да избегна размяната на реплики. Повечето от мъжете са млади. Не че има голямо значение. По-възрастните мъже не са толкова устати като младите, но и те имат свой начин да покажат вълненията си. Не съм в настроение нито за едните, нито за другите.

Слагам качулката и слизам от колата. Вятърът ме блъска по бедрата и затрепервам от студ. Когато вкарвам пистолета в резервоара, съжалявам, че не съм си взела ръкавиците. Няма да ми е лесно да свикна със студа след осем години в Калифорния.

Натискам копчето за среден клас безоловен. Нищо. Поглеждам през рамо и виждам, че осветеният от флуоресцентни лампи денонощен магазин е пълен с хора и двете продавачки вероятно не са чули включването на помпата. Пъхам пистолета отново, този път по-силно. Като че ли по-голямата сила ще накара камбанката зад гишето да звънне по-високо.

Пак нищо. Бедрата ми започват да се вкочаняват. Зарязвам помпата и с въздишка се отправям към сградата.

Веднага забелязвам, че опашката се състои само от мъже. Момичетата на касата са гъвкави като каучук. Униформите им с нищо не скриват формите им. Хитър ход. Трудно е да сбъркаш, когато задоволяваш най-низшите страсти, характерни за целия мъжки род.

Гърбът ме боли от дългото шофиране от Калифорния дотук. Очите ми парят. Трябва да полагам усилия, за да не мисля за дядо. Опитвам се да се стопля, като пристъпвам от крак на крак. Едно от

момичетата се разкикотва, когато говедото на опашката не пуска банкнотите, така че се налага тя да ги издърпа.

Мили Боже!

Махам качулката и повдигам брадичка, като се промъквам странично през скупчилите се мъже.

— Извинете — морето се разделя с мърморене. „Заповядай, кукло. По всяко време.“ Един докосва гърдите ми с ръка. Хвърлям му изпепеляващ поглед от горе до долу, сръгвам го с лакът. Обръщам се към момичето: — Бихте ли включили помпата?

— Аз ще те напомпам, маце — казва някой зад мен. Обръщам се. С ботушите съм метър осемдесет и шест.

По-висока съм от повечето мъже, което ми дава предимството да ги гледам отвисоко. Изглеждам ги от глава до пети, както те мен. Поклащам глава. Те ми правят път, за да мина, а един от тях тихо изцъква. Не си правя труда да се обърна. Мъже!

Отвън пъхам кредитната си карта в процепа. Примигвам от студа. С изключение на дядо всички мъже са говеда. Свине. Не знам защо все още храня надежда да намеря някой по-различен.

Изминавам километър и половина нагоре по пътя до магазина за алкохол и купувам бутилка „Реми Мартен“, достатъчно малка, за да се побере в джоба ми. Изпитвам вина — баба ми не понася алкохола, — но все пак съм на трийсет. Топлото мляко няма да свърши работа.

Отбягвам братовчедите и лелите в дневната. Скривам се в моята стая зад затворената врата и си наливам голяма доза коняк във водна чаша, после пускам Алиша Кийс.

Моето момиче. Първият ѝ диск е единственото нещо, което е в състояние да достигне до мен през изминалата година и половина. „Фолин“ придоби някакъв дълбок смисъл, след като Данте влезе в затвора, най-вече заради клипа към песента. Ако не сте го гледали — показва как една жена отива в затвора да види приятеля си.

Иска ми се мама да беше в другата стая, но тя се обади и каза, че ще пристигне сутринта. Едно от децата ѝ се е забъркало в неприятности. Не нейно родно дете, а дете, близко на сърцето ѝ. Има дузина такива. Обичам я най-вече заради това.

Изваждам скъсаната на две снимка на Данте от боклука, съединявам краищата. Имам чувството, че някой скача по гърдите ми.

Това, че мъжът се е оказал влечуго, не означава, че спиращ да го обичаш.

На бюрото има някакво жълто тиксо. Все още лепи и го използвам, за да залепя снимката откъм гърба, като внимавам краищата да съвпадат.

Отпивам голяма глътка от коняка. Той обаче не изгаря ни най-малко омразата, която изпитвам към себе си.

Роднините започват да прииждат на следващата сутрин. Повечето от тях обтягат нервите ми до крайност преди още да е минал и час. Напълват бабината къща като ято гарвани — шумни и бляскави.

Някои са свестни. Леля Ти-Ти с изящната си глава и гальовен глас, чичо Джером с гръмкия си смях. Другите — какво да кажа: Тайрън с голямата уста, братовчед ми Джо, съпругът на Естер със златния зъб, вечно вонящ на алкохол; Албърта, сестрата на баба, която иска да командва всички и започва да се разпорежда в кухнята с едрото си туловище; криминално проявените братовчеди от Файв Пойнтс в Денвър, които се перчат с гангстерските си дизайнерски дрехи, лошо възпитание и нацупени физиономии. Разкарвам ги да станат от столовете, когато влизат възрастните.

— Идете да помогнете с каквото можете.

— С какво например? — обажда се Малик. Той е водачът на групата от втори братовчеди, седемнайсетгодишен, висок метър деветдесет и два сантиметра. Носи светеца от чистота спортна блуза и широки джинси, в които могат да влязат още двама, смъкнати така, че да се виждат боксерките му. Изправя се в цял ръст, за да ме сплаши, да покаже колко е голям. — Ние сме на гости тук.

— Моля те, момче! — завъртам очи нагоре. — Не сте гости, а деца и сте тук, за да засвидетелствате малко уважение към баба си, така че защо не започнете отсега. Вдигнете изнежените си задници и отивайте да помогнете на леля Албърта, с каквото можете. Само да си позволите да й отговаряте, ще разкажа на приятелките ви как ви сменях миризливите долни гащи като малки. Разбрахте ли ме?

Избягва погледа ми и измърморва нещо под носа си. Другите почти се подсмиват.

— Извинявай? Не чух какво каза?

Той е голямо лошо момче, но не е глупав.

— Да, госпожо — изрича към мен.

— Така си и мислех.

Майка ми ме докосва по ръката и се намесва, за да поговори с момчетата.

— Как сте? — извиква тя и ги прегръща един по един. Истински прегръдки. Нищо друго не им остава, освен да ѝ отвърнат. Тя ги нарича по имена, докосва главите и ръцете им. — Момчета, защо не дойдете с мен, за да оправим леглата в мазето за гостите?

Подходът ѝ е по-добър от моя. Търпимостта ми към лошите деца свършва около деветгодишната им възраст. Нейната продължава чак до двайсетата им година и малко след нея. В някои кръгове, включително и в социалните служби, където работя, бихме я нарекли взаимнозависима.

Тя ги извежда. Също като баба ми с годините тя става все по-закръглена, но е суетна и полага големи усилия да запази фигурата си. Днес е облякла светлосин панталон и блуза с щампа на паунови пера. Косата ѝ е подстригана късо и пригладена от двете страни, което подчертава индианските ѝ скули и издължените очи. Вероятно усетила погледа ми, тя ми намига заговорнически през рамо.

Тя не е взаимнозависима. Това бих казала на колегите в работата. Може да изглежда така понякога, но майка ми просто оставя хората да бъдат самите себе си, сами да разберат проблема си. Нищо чудно някое от тези момчета да попадне в апартамента ѝ, да готви и да чисти в замяна на подслона, докато си стъпи на краката.

Погребението е след два дни. Още два дни с целия този шум и глупости, през които ще ми се иска да грабна пушката или голяма бутилка „Реми Мартен“. Когато телефонът звънва, не очаквам да е за мен. Вдигам слушалката, за да попреча на неканения шум да внесе още хаос в този свят.

— Ало — изричам рязко, както бих направила в работата през някой особено натоварен ден.

— Имате обаждане от Данте Кингман. Ще го приемете ли за ваша сметка?

Не — казва разумната част от мозъка ми.

— Да — изрича гласът ми.

— Здравсти, бейби! — гласът му е оръжие, опасно кадифено одеяло. Мами ме да захвърля грижите си и да се оставя на кадифената му нежност.

Ето затова се преместих на хиляди километри от него.

Взела съм десетки хиляди решения да не му позволя да ми влезе отново под кожата. Сега е на двайсет хиляди километра от мен. Разведени сме. Той се оказа, както всички ме предупреждаваха, евтин мошеник с неустоим за жените чар.

И въпреки това казвам:

— Здравсти, Данте.

— Боже, момиче, приятно ми е да чуя гласа ти. Надявах се да те намеря.

Вече прекосявам стаята със слушалката, отивам в спалнята си и затварям вратата.

— Как си?

— Добре. Обаждам се да разбере ти как си, бейби. Държиш ли се?

Представям си лицето на дядо. Рунтавите му прошарени вежди, кротките му очи. Начинът, по който си мърдаше устните, когато държеше инструмент в ръце. Издавам тих звук.

— Липсва ми всеки час.

— О, бейби! Толкова съжалявам!

Поплаквам си малко. Данте е много търпелив, опитва се да ме утеши. Представям се, че главата ми е сгвужена между рамото и шията му, където мирише на кола за колосване, гореща ютия и сапун за пране. Ръцете му разтриват гърба ми нагоре-надолу, а устните му са на темето ми. Картината е толкова истинска, че я задържам в ума си по-дълго, отколкото е добре за мен.

След минута си поемам дъх.

— Извинявай. Благодаря, че ме изслуша — избърсвам сълзите с опакото на дланта. — Ти как си, Данте? Имаш ли нужда от нещо? Имаш ли си достатъчно марки? — опитвам да се пошегувам. Откакто забраниха цигарите, марките са разменна монета в затворите.

Тихият му дяволит смях достига през линията.

— Засега нямам проблем. Посещавам курс по счетоводство, та когато изляза отгук, евентуално да мога да се захвана с нещо конструктивно — той замълчава. После гласът му става по-дълбок и

омеква. — Знам, че не ми вярваш, Джейд, но този път ще постъпя правилно. По дяволите, бейби, липсваш ми!

Признавам си в слушалката:

— Ти също ми липсваш, Данте. Толкова много!

— Не оставай далеч твърде дълго, чуваш ли?

— Ще видим. Баба има нужда от мен сега.

— Знам. Не забравяй, че мъжът ти също се нуждае от теб. Аз съм твоят мъж, бейби. Ти може да не си вече моята жена, но това не променя чувствата ми.

Пред очите ми е шията му, представям си устните си върху адамовата му ябълка.

— Някой иска да се обади по телефона. Трябва да затварям. Грижи се за себе си.

— Бейби, нали ще ми пишеш? Моля те?

— Нищо не ми пречи. Довечера.

— Обичам те — казва той.

Не мога да измисля как да му отвърна.

— Чао, Данте — и затварям внимателно.

Може би сбърках, като напуснах Калифорния. Той изглежда толкова тъжен и самотен там. Истината е, че много неща не бяха наред, но нито за миг не съм се съмнявала в любовта му към мен. Той наистина ме обича.

Данте. Вътрешностите ми се размекват. Налага се да седна на леглото, да покрия лицето си с длани, да запуша уста с възглавницата. Искам да му кажа да престане да ми се обажда. Искам да забравя, да се отърва от спомените, да продължа напред.

Вместо това ще му пиша писмо.

Няма обяснение за тази страст, която изпитвам към Данте Кингман. Знам как изглежда отстрани. Една от онези извратени връзки, основани на сляпата страст, в които умна жена прави огромна грешка. Може би случаят е точно такъв, но как може да съм толкова глупава?

Един от братовчедите рапъри чука на вратата.

— Йо, Джейд. Свърши ли с телефона?

— Сега ще го донеса — само че не мога и миг повече да стоя в къщата. Когато всичко свърши, Трудни едва ли ще може да ме понася,

но сега нямам друг изход. Намятам палтото. По пътя към вратата хвърлям телефона в скута на Малик.

6 ТРУДИ

*„В спомените ми нахлува
на светулките роякът.“*

„Прелюд
ия“^[1]
Федерико
Гарсиа Лорка

Понеделнишките сутрини бяха истински кошмар — децата се суетяха насам-натам, ровеха в чантите за липсващото домашно, търсеха загубени ръкавици, обувка, оказала се зад вратата в банята, а аз се опитвах да се погрижа всички да сложат поне по зальк в уста, да изпият чаша мляко, да поемат малко белтъчини и въглехидрати, които да ги поддържат през деня. Всеки понеделник се случваше едно и също, сякаш бяхме изненадани за пореден път от шокиращото завръщане към делника.

Вината бе моя, убедена съм. Никога не можах да бъда като онези майки, които записваха важните задачи с големи букви на календара. Всъщност почти съм сигурна, че онези напомнящи обаждания от лекарските и зъболекарските кабинети са измислени специално заради мен.

Сега приветствам понеделниците с радостта, запазена за специални поводи, тъй като ходенето на работа ме спасява от безкрайните самотни почивни дни. Този понеделник е разкошен. Миниатюрните ледени кристалчета придават на въздуха сиянието на диамант, като хвацат и усилват златните слънчеви лъчи, които огряват света. Оголените върхове на дърветата са протегнали пръсти към оцветеното сякаш с детски боички яркосиньо небе.

Дърпам пердетата, за да го пусна в къщата. Из стаята тихо танцуват пращинки и се хващам, че си тананикам под носа мелодия

без думи от детството ми, лека и весела. Добър знак. Избирам от гардероба тюркоазна пола с етно бродерия и подобна блуза с деколте, което ми придава леко предизвикателен вид. Гримирам се — не много, естествено, малко руж, спирала и прозрачно кафеникаво червило. Големите халки на ушите ме карат да се чувствам екзотична и млада.

Мога да го направя. Да бъда сама. Дори самотна майка. Измъквам уморената Ани от леглото. Тя мърмори, като всички тийнейджъри, и отново си мисля, че гимназиите щяха да имат много по-голям успех, ако съобразяваха програмите си с нуждата на тийнейджърите да спят поне до десет. Много по-разумно би било, ако училищата работеха от обяд до седем вечерта.

В кухнята откривам, че последният пакет зърнена закуска е свършил — единственото нещо, което Ани може да понесе рано сутрин. Кутията с пълнозърнести блокчета, въпреки че стои обещаващо на обичайното си място, е празна. По-щателното търсене изважда на бял свят един грейпфрут, дванайсет стафиди от дъното на една кутия и около двайсет зърна овес. Аз лично се задоволявам с каничка кафе и мляко, но откривам, че в кутията има зърна само за три чаши кафе.

По пътя за работа ще спра при Мо, за да си взема кексче и кафе с мляко, така че ми остава време да поля растенията в зимната градина.

Зимната градина. Влюбих се в къщата по много причини. Представлява едноетажна постройка, произведение на изкуството и занаятите, със стъклописи от двете страни на камината, полирана дърворезба и ламперия в основните помещения и вградени шкафове със стъклени вратички. Няма съмнение, че беше замаскирано бижу, когато я купихме преди шестнайсет години. Много дълбоко замаскирано, след като беше давано под наем в продължение на десет години.

Ала щом зърнах зимната градина, за мен друга къща не съществуваше. Не можех да спя нощем от притеснение, че някой може да я купи. В продължение на три дни се измъчвах, тревожех и ходех напред-назад. Рик изтъкна, че къщата не е достатъчно голяма за нас, че имаме нужда от четири спални, а не от три и зимна градина. Гаражът беше отделно и не се отопляваше. И сега го повтаря. Повтаряше го много по-често, когато момчетата се биеха, делейки една и съща стая,

окачваха завеси и делеяха територията си с тиксо през килима. Казвах му, че няма да умрат от това, и се оказах права.

Горките душици! Никога не ми е било мъчно за тях. Никога не съм вярвала в американската неписана заповед, че всички деца трябва да имат собствена стая. Аз делеях стая, малко по-голяма от двойна спалня, със сестра ми. Единичните легла оставяха място само за две нощни шкафчета. Пишихме домашните си на масата в трапезарията, както всички наши приятели. Познавах момичета, които трябваше да делят стая с две или три сестри.

Няма значение, Рик искаше всяко дете да си има стая и аз се съгласих, поне на думи. Ала се влюбих в зимната градина и въпреки всичките му твърдения, че се опитвал да ме разубеди, знам, че той също искаше къщата. Умираще си да има голям гараж, където да може да си бърника по двигателите, да ги разглобява и после отново да ги сглобява. И двамата получихме каквото искахме.

В тази слънчева понеделнишка сутрин отварям старинната врата от ковано желязо и стъкло към градината и занасям кафето си във влажния зелен свят, като се спирам, за да пусна котарака Зоро да изтича напред в черно-белите си гащи. Вратата се затваря зад нас и изолира внезапно загърмялата техно музика на Ани.

Щрак. Няма я.

Оазис.

Зоро скача щастлив на широката маса, долепена до стената от стъкло и желязо, промушва се между саксиите и отрива носа си в едно декоративно дърво. Със Зоро сме единокорни, че това е най-хубавото място в къщата.

Мирише на хумус, влажна земя и зеленина. Почти долавям оживлението, с което ме посрещат цветята и листата. Бегонията „Ангелско крило“ цъфти с тежки топки от тъмнорозови цветове под зелено-белите листа. По-висока е от мен, стеблото е дебело наполовина на китката ми. Обгръщам цветовете с длан за поздрав. Представям си, че на свой ред чувам радостен възглас, тих като самодивски смях. Отивам до другите, докосвам листата, цветовете, стеблата. Бъркам с пръст в една саксия, проверявам влажността, отварям отдушника, за да може въздухът да циркулира през деня.

Помещението не е голямо — дълго и пълно с обикновени растения, нищо по-екзотично от африкански теменужки, няколко

орхидеи и гераниуми. Тук-там разсад и захванати стръкчета. Под дългия рафт на височината на кръста са прибрани празни саксии и всичките ми инструменти. Харесва ми да е леко разхвърляно, все едно съм сред дивата природа, в джунглата. Бих искала да има канарчета или папагали, които да си летят свободно, но се опасявам, че на Зоро също би му харесало.

В най-отдалечения ъгъл е сложен бял люлеещ се стол и малка масичка, на която подреждам олтарите на моите богини. Скрити са тук, защото Рик не се чувстваше много удобно в тяхно присъствие, но аз нямам нищо против. Веднъж месечно при пълнолуние ги сменям.

Този месец е Хеката, богинята, която за Рик беше особено неприятна или по-вероятно го беше страх от нея. Представлява тъмна статуя на старица с развята посивяла коса, придружена от куче. Олтарът е покрит с черен шал, щампован със сребърни звезди, а благоуханието е мирта. Запалвам пръчица мирта, после вземам турмалина с форма на яйце.

Не само Рик не разбира тези мои ритуали. Децата ми също ги намират за странни и плашещи. Всички сме малко или много католици, макар че аз от дълго време съм се отклонила от правия път. Преди няколко години почувствах силна нужда да открия женското начало в Бога и го намерих навсякъде — в Хеката, Жената паяк и в Дева Мария, във всички тях. Това ми дава възможността да се наслаждавам на своите олтари и удоволствието, че те са по някакъв начин моята тайна, че живеят тук, в личното ми светилище.

Държа в дланта си камъка и сядам на стола, чувствайки върху кожата си дъха на растенията. Зоро скача в скута ми с мъркане, а аз го галя по козината, загледана през прозореца. Вижда се съседната къща, давана под наем, което е вечен повод за недоволство на всички съседи, а сега в нея живее Ейнджъл Сантяго. На простора в задния двор е окачил няколко дрехи. Долнището на пижамата, което носеше вчера сутринта, бяла риза и едни джинси.

Чувам, че в кухнята Ани вдига шум и мърмори. Така и не свикна с понеделниците, а сега крещи:

— Мамо! Не мога да си намеря лилавите чорапи. Пак ли си ги изпрала?!

Зоро ме поглежда, мърда с дебелия си опашка и облизва мустаци.

— Боже, може ли да си представиш? — му казвам. — Аз да изпера нещо.

— Мамо! — Ани отваря вратата с размах. — Чу ли ме?

Почивката свърши. Ставам решително, все пак някой има нужда от мен.

— Да, изпрах ги. Провери в сушилнята.

— Колко пъти ти казах да не ми переш нещата!

— Ани, чорапите ти можеха да стоят прави.

Донасям ги, сгънати един в друг и ухаещи на омекотител вместо на вмирисани крака.

Тя отмята назад червената си коса, по-тъмна от моята, но със същия къдрав и тежък косъм. Тази сутрин е облякла фланелка с дълъг ръкав с келтска щампа. Напоследък е запалена по всичко келтско; скоро ме пита дали може да приеме моминското ми име О'Нийл вместо Марино.

Отвърнах ѝ да си помисли хубаво.

Фланелката ѝ открива малко от корема ѝ над широкия колан на панталона с ниска талия. Когато се навежда да си опъне чорапите, лавина от гривни се изсипва надолу по ръката ѝ. Косата ѝ е като моята, но е взела лицето на баща си — големите очи и сочните устни, красивия му нос. Искане ми се да я докосна, но навреме се спирам.

— Снощи обади ли се на баща ти?

Тя поглежда встрани.

— Не, забравих.

— Ти му липсваш, Ани.

— Да се беше сетил по-рано.

— Ти нямаш нищо общо с тази история, миличка — изричам внимателно.

Тя стяга за последно връзката на едната обувка и потропва с крак на пода.

— Не ме поучавай, майко. Това засяга мен точно колкото и теб. Той напусна всички нас.

На практика той не напусна — аз го изхвърлих. Моментът не е подходящ да я поправам.

— Баща ти те обича, Ани. Знаеш го.

— Не ме интересува.

— Обади ми се след училище.

— Добре. Винаги се обаждам.

Тя си взема раницата, провиря ръце в ръкавите на якето и изтичва навън, когато приятелят ѝ изсвирва с клаксона. Ходят повече от осем месеца и почти съм сигурна, че спят заедно, вероятно на задната седалка на колата му или на други също толкова удобни места. В чекмеджето с чорапите ѝ намерих противозачатъчни хапчета, които са причина за забраната да пера чорапите и да прибирам дрехите ѝ. Трябва да поговорим по този въпрос и наум си отбелязвам да не забравя. Горда съм, че е взела мерки за предпазване от бременност, но сексът е нещо повече от това.

Междувременно трябва да тръгна, за да имам време да се отбия до Мо. Стомахът ми къркори и не мога да си спомня какво ядох за вечеря, после се сещам, че не съм вечеряла.

Бакалията на Мо не е далече. Представлява старомоден магазин с потъмнял от времето дървен под и дървени рафтове, хладилна витрина в дъното, пълна с бира, газирани напитки и минерална вода. Нещо като минимаркет, но по-добре уреден, с продажба на лотарийни билети и цигари на касата и няколко колонки за гориво отвън. Вземам едно кексче от кошницата с тестени изделия, наливам си голямо кафе в хартиена чашка и ги занасям на касата, където ме чака собственикът иранец.

— Как си днес? — пита. Мо държи магазина вече почти десет години — висок и красив, към петдесетте.

— Добре, Мо. Ами ти?

— Добре, добре — тонът му се снишава почтително. — Едгар почина снощи, а?

Част от блясъка на деня помръква.

— Да. Внучката на Робърта, Джейд, се върна при нея снощи, така че няма да е сама — не си спомням той беше ли тук, когато Джейд се премести. — Помниш ли Джейд? Красиво момиче.

— Аха. Много хубаво — внучката да се погрижи за баба си — после рязко сменя темата: — Къде е Рик? — усмихва се, но в тъмните му очи има загриженост. Сочи към касата, където стоят лотарийните билети, захлупени със стъкло. — Напоследък не го виждам — пита ме не за първи път.

— Тъъ, вероятно... е много зает.

— Така ли? — той изчаква да добавя още нещо, докато маркира бавно покупките ми. Зад мен прозвънва камбанката на вратата.

Не знам защо просто не кажа: „Ние сме разделени.“ Чувам думите в главата си, но някак не могат да достигнат до устните ми. С една ръка държа кексчето и кафето, другата протягам за рестото. Той го пуска неохотно в шепата ми, а рунтавите му вежди се свъсват лекичко.

— Кажи му, че трябва да купува повече лотарийни билети от мен. Продажбите намаляха.

— Ще му кажа.

В бързината да си тръгна почти се блъсвам в човека зад мен. Една ръка ме хваща, докато се опитвам да не изпусна кафето или да не го разлея през дупката на капачката.

— Извинете!

— Няма нищо — акцентът е като шоколад. Поглеждам нагоре към красивото лице на Ейнджъл Сантяго.

— О! Хм. Привет.

— Добро утро.

Дали е плод на въображението ми, или той се възхищава на дрехите ми? Усмивва се, бавно и сладно като котарак, с разбиране и аз си представям как се протяга на верандата. Изведнъж съвсем реално се виждам как се сгушвам в него и се потапям в уханието на тялото му.

— Закъснявам. Трябва да тръгвам. Довиждане, Мо.

— Чао засега. Предай на съпруга ти какво казах.

Досмешава ме и му помахвам на излизане. В колата запалвам двигателя и оставам за минута замислена, че се смее не само на репликата на Мо, но и на себе си. Чувствам се замаяна като шестокласничка, а краиниците ми вибрират от слънчева енергия. Позволявам си да се насладя на всичко това за малко, възхищавайки се на слънчевия ден, докато отпивам от кафето, после разтърсвам глава и се включвам в трафика.

Той мирише толкова хубаво! Толкова хубаво! Този мъж сигурно е натъпкан с феромони.

Работата си е просто... работа. Аз съм секретарка в музикалния департамент на местния университет — облицовани с бял кварц

сгради, разпрострели се на хълма над Пуебло. Една приятелка, която не е отгук, когато го видя за първи път, възкликна: „Леле! Все едно е построен наведнъж по време на криза.“ Съвсем близо до болезнената истина, макар че когато слънцето огрява блестящия кварц, сградите са красиви.

Не е работата, за която съм си мечтала. Всъщност преди да си счупя ръката през юли си бях създала доста добра клиентела за масажи, след като завърших деветмесечния курс по холистична медицина в Боулдър, който се провеждаше през почивните дни. В продължение на две години списъкът с клиентите ми нарастваше постоянно и задоволително, но това приключи, когато ми гипсираха ръката за три месеца. При тази мисъл си разтривам китката. Вече не ме боли. Не знам защо още не съм се обадила на клиентите си, за да им кажа, че работя отново.

Във всеки случай музикалният департамент е интересно място, освен това имам достъп до университетската библиотека и до материали за научната ми работа. По-трудно е, отколкото си мислите, да движите делата на група заети и артистично разсеяни професори, както и на също толкова заетите им и разпилени студенти. Поне веднъж дневно се правя на герой, като спасявам някаква загубена информация или изнамирам жизненоважни данни, необходими за дипломиране, стипендия или нещо подобно. Благодарна съм, че заплатата ми е достатъчна, за да се издържам след развода, а и ползвам редица привилегии.

Освен това имам право да се запиша на един безплатен курс през семестъра — не че съм го правила през всичките тези години.

Ала през този слънчев и студен понеделник ми е скучно. Отегчението ме връхлита от време на време. Тежи ми, когато професорите се отнасят с мен като с незабележима робиня. Дразня се, когато студентите не зачитат интелигентността ми. Безсмислен труд — еднообразен и отегчителен.

На връщане към къщи се сецам да напазувам, което си е направо победа. Слагам в кошницата всички продукти от мисления си списък с надеждата, че нищо не съм забравила. Мисля си колко е очевидно, че съм сама жена, която готви само за себе си. Малките консерви риба тон, замразените единични опаковки солена пай и глезотии от сорта на козе сирене, нарязани на ивици печени чушки и

пакет спаначени макарони. Обръщам се назад към една млада майка, която се опитва да контролира малкото си дете. Кошницата ѝ е пълна с месо, бисквити и изобилие от здравословни храни — ябълков сок, сирене и зърнени закуски. Има и опаковки с месо. Предимно шницели от мляно телешко, но също така пилешко и свинско за печене. В къщата ѝ живее мъж.

Не разбирам защо ми става толкова неудобно, но извърщам засрамено глава и погледът ми попада на двойката на съседната каса. Тя е много дебела. Поне сто и двайсет килограма — много ме бива в преценката кой колко тежи. Косата ѝ е с неопределен цвят — нито руса, нито кестенява, освен това носи грозни очила. Въпреки това съпругът ѝ, обикновен, но в никакъв случай противен мъж, я докосва леко по рамото и плъзва ръка, за да я погали по врата. Златната халка проблясва на пръста му, а тя се обръща и вдига глава, за да му каже нещо. Той я целува.

И си мисля, че не е честно тя да има любовта на съпруга си, когато аз работих толкова упорито над брака си и пак загубих. Тя не се притеснява непрекъснато, че косата ѝ не е идеална, както аз през изминалите месеци, търсейки някакъв недостатък, причината, довела до този разрыв. Имаше дни, в които си мислех, че е заради бръчките ми. Нащърбените ми нокти, които никога не лакирах. Това, че почти никога не слагах червило, нито изрязани деколтета. Увисналите ми задни части. Кожата ми с цвета на яйчен белтък.

Все нещо. Не може да е било без причина.

Но сега пред мен стои истината. Тя е тромава и едра, обикновена и очевидно обичана. Главата ми започва да бучи и само виждам как устните на касиера мърдат.

— Извинявай, Кен. Какво?

Той се усмихва добродушно — човек, който търпеливо ни е обслужвал десетина години, че и повече.

— Как е свадливият ти съпруг? Чаках го да заложи на неделния мач, но той почти не се мярка.

— О, въъ... напоследък има много работа — наблюдавам как маркира продуктите и си мисля, че трябваше да купя пържола само заради показността. Дали е възможно още да не са се сетили, че вече не живеем заедно и той пазарува на друго място, по-близо до апартамента си? Или знаят? Съчувствие ли виждам в погледите им?

В главата ми се ражда спасителна шега:

— Най-вероятно ви избягва — не иска да загуби.

Той се засмива учтиво, прибира женските ми покупки в торби и ми връща рестото. Тръгвам към колата, а точно пред мен се оказват младата жена и влюбеният съпруг. Забелязвам, че е бременна, а той нежно се навежда към нея и докосва корема ѝ. Нищо ми няма, докато не пъхам ключа в стартера и не чувам по радиото фрагмент от песен на Пинк Флойд: „Значи мислиш, че можеш да различиш рая от ада...“

Поглеждам белите си луничави ръце без гривни върху волана и се заслушвам в равномерното бръмчене на двигателя.

Мислех си, че мога. Имам предвид — да ги различа. Рая от ада.

Джейд изниква пред мен, докато разтоварвам покупките от багажника. Под очите ѝ има кръгове и около устата ѝ бръчки, които снощи не бях забелязала. С облекчение се отърсвам от самосъжалението и поставям ръка на рамото ѝ.

— Как си, мила?

— Добре — тя хваща наведнъж две торби с едната ръка.

— А Робърта?

Джейд поклаща глава.

— Не е станала от леглото цял ден. Не плаче, но и не прави нищо друго — изчаква, докато отключи вратата и влизаме вътре. — Всъщност затова дойдох. Надявам се да ни помогнеш да организираме погребението.

— Разбира се. Хайде да си направим кафе или нещо друго и ми кажи от какво имаш нужда.

— О, майко! — Джейд се заковава в средата на дневната. — Много е хубаво!

— Отдавна не си влизала тук.

Спирам се, за да видя стаята през погледа ѝ. Следобедното слънце прониква през стъклописите в зелено и кораловочервено на прозорците от двете страни на камината. Водни кончета, старинни вещи, които открих в интернет. Светлината се разлива върху гладката дървена ламперия на полицата над камината, занаятчийско изделие, което намерихме в една подлежаща на разрушаване къща. Стаята е красива благодарение на усилията, които положих. Напоследък малко

са ми омръзнали приглушените тонове на този стил и търся нещо по-ярко и цветно. Чудя се дали тази приглушеност не се дължи на факта, че предметите, които ни заобикалят, са стари и потъмнели.

— Ела в кухнята. Кафе, нали?

— С удоволствие.

Тя оставя торбите на плота и сваля якето си. Под него носи копринена блуза, която подчертава тялото ѝ. Когато кръстосва ръце, бицепсите ѝ изпъкват, а коремът ѝ е твърд като дъно на тиган.

— Боже, Джейд! Само мускули си — тренираш ли?

Тя се усмихва от сърце и за първи път виждам познатото момиче. Вдига ръце и ги свива.

— Хубаво, а? — засмива се тя, почти кикот. — Няма да повярваш колко съм силна.

Изплаквам цедката и отварям кутията с кафето. Миризмата ме удря в носа и почти ме зашеметява. Спомням си, че тази сутрин пих много малко кафе.

— Тежести?

— Да, включих и тежести, но първо започнах с кикбокс. Когато Данте отиде в затвора... — при вдигнатите ми вежди тя добавя. — Да, затвора. Кражба с взлом — тя поклаща глава. — Когато влезе, бях на границата на лудостта, докато чаках процеса, и една приятелка ме заведе на кикбокс. Страхотен начин да се освободиш от агресията, повярвай ми — тя замахва във въздуха към въображаем противник. — Бам, бам, бам! — при замахането въздухът свисти и си мисля, че не би ми харесало съприкосновението на юмрука ѝ с лицето ми.

— Вероятно още по-успешно от ругатните — усмихвам се аз. — Може би трябва да опитам.

— Едно от нещата, които първо трябва да направя, е да намеря такъв курс в града. Ще се побъркам, ако не тренирам. Не е лошо да дойдеш и ти. Да пробваш.

— Може — явно ѝ е приятно да си говорим. — Не знам дали съм в достатъчно добра форма.

— О, това не е като аеробиката, където трябва да заучиш серия от измислени стъпки. Ще останеш изненадана.

— Може би.

Отварям пакет бисквити асорт „Пеперидж фарм“, които са ми слабост. Те също са типична покупка за претенциозна сама жена, но

вече не ме интересува. Жените ги обичат.

— Хапни си.

Настанявам се край масата, изваждам салфетки. Джейд се отпуска с облекчение на отсрещния стол.

Избира „Милано“, разглежда я и отхапва голяма хапка. Затваря очи.

— Боже, много е вкусно! — навежда се енергично към мен и снишава глас: — Знаеш ли с какво наистина искам да се занимавам? Да изляза на ринга.

— Да се боксираш?

— Да.

Не знам какво да кажа. Зелено-златистите ѝ очи грейват и само заради това си струва да я окуража.

— Нали знаеш Шанел, момичето, което дойде с мен снощи?

— Да, днес намина няколко пъти. Мило момиче.

— Братът на съпруга ѝ е боксьор. Вероятно ще може да те ориентира.

Тя стиска ръката ми точно над китката.

— Наистина ли?

— В града го познават — нещо като местния герой в боксовите кръгове. Сигурно тренира някъде.

Джейд вирва брадичка, обляга се назад и дояжда бисквитата. Движенията ѝ са плавни и естествени, за което ѝ завидвам.

— Майка ми ще получи удар, но ще трябва да свикне. Точно от това имам нужда.

Пред очите ми изниква едно лице, руса коса, кафяви очи. Каролин, жената, която ми създаде толкова много неприятности, причината за кошмарите ми. Жената, която разби живота ми на парчета. Вината не е точно нейна. Знаем го. Мъжът трябва да го иска, иначе една жена не би могла да постигне нищо. Той е също толкова отговорен за разрушението, ако не и повече.

Само че ми е трудно да мразя Рик, а трябва да мразя някого. Омразата протича през тялото ми като измамна сребриста струя, изпълва вените ми с хладна сила и също като живака се пръсва и нахлува в дробовете, сърцето и стомаха ми. Представям си как се качвам на ринга с нея, как размазвам лицето ѝ и я свалям на земята. Стоя надвесена над нея, дишам тежко, победоносно и с периферното

си зрение забелязвам как Рик ме гледа с ново породено уважение и възхищение.

Джейд вероятно е още по-ядосана от мен. Избирам малинова бисквита и накланям глава.

— С удоволствие ще дойда да те гледам, стига да не те пребият до смърт. Много ще е жалко.

Тя се усмихва едва-едва.

— Виждам пламъчето в погледа ти, момиче. Приятно е да си го представиш, нали?

— Може би — признавам аз. — С кого се биеш?

Тя поглежда към прозорците и лицето ѝ помръква за миг.

— Не знам. Може би с мъжете.

— С всички мъже ли?

— Да — изрича вече уверено. — До последния. Ами ти?

Сякаш запазила спомена за сериозното ми правонарушение, китката започва да ме боли. Разклащам я и ставам да наля кафе.

— Да си изпием кафето и да съставим най-добрия план за погребението, после трябва да вдигнем Робърта на крака поне за малко. Какво ще кажеш?

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

РОБЪРТА

„Боже мой, Боже мой, защo си ме оставил? Защо стоиш далеч и не ми помагаш, нито внимаваш на думите на охкането ми? Боже мой, викам денем, но не отговаряш, и нощем, но нямам отдих.“

Псалми 22: 1–3

„Мили Боже,

Няколко молитви за хората тази сутрин. Загубила съм списъка с имената, но предполагам, че ще си спомня повечето от тях и без него. Благослови сестра Пиърс, облекчи болките ѝ от артритa в това студено време. Грижи се за внука на сестра ми Хариет Пази го от беди. Благослови Шанел, която има проблеми със зъбите, горкото дете. Нека на Джейд ѝ олекне на сърцето, Господи, и прекъсни връзките между нея и онзи мъж, който така я омагьоса. Благослови и него, Данте Кингман. Нека срещне онези, които ще му покажат Истината.

Избави ме от тази чаша. Не мога нито миг повече да понасям тази болка, знаеш, че не мога. През целия си живот съм била отдадена на вярата, мили Исусе, и нямам намерение да извърша грях, като посегна на себе си, затова те моля да ме прибереш. Нека да отида на небето с моя Едгар. Само ме прибери, Господи!

В името Божие, Амин!“

„Вашата картичка или писмо може да ви се струват незначителни, но за онези, които никога не чуват името си

при раздаването на пощата, думите ви се превръщат в ценен спомен, който ги вдъхновява и мотивира — те ги четат и препрочитат многократно. Заедно може да намалим рецидивизма чрез писането на писма.

Те са загубените души на обществото. Вашата химикалка, хартия и марка, заедно с няколко топли думи на насърчение могат да им дадат утеха и надежда в един свят на отчаяние. Протегнатата ръка към затворник чрез вашето писмо може би е най-алтруистичният акт в живота ви. Ще протегнете ли ръка към друго човешко същество, като напишете писмо на затворник днес?

WriteAPrisoner.com“

8

ДЖЕЙД

27 октомври 20...

„Скъпи Данте,

Тук е лудница около погребението и нямам нито минута свободно време. Къщата е пълна от сутрин до вечер с хора, които са обичали дядо ми, и приятели, познати и съседи, които са загрижени за Робърта. Във фризера има готвено за цяла година, затова започнах да нося излишната храна на едно младо семейство отсреща, на което лазанята и салатите с макарони ще му дойдат добре.

Не съм взела последното ти писмо, но си спомням, че в думите ти имаше голяма надежда за предсрочно освобождаване. Май адвокатката — Как се казваше? Джанис? — си разбира от работата и има право, че трябва да продължиш да се самоусъвършенстваш. Ти си умен мъж, Данте, и имаш твърде много таланти, за да ги пропиляваш по този начин. Надявам се, че си си взел поука и можеш да се справяш с живота такъв, какъвто е, вместо непрекъснато да играеш играчки. Имаш какво да предложиш на света. Никога не го забравяй.

Знам, че искаш да знаеш какво правя, но няма много за разказване, откакто напуснах Оукланд. Само продължително самотно шофиране през страната, а сега баба ми, мъката ѝ и всички тези хора. Подадох молба за работа в Социалните служби и в още няколко частни организации, които се занимават с деца, и се надявам скоро да си намеря работа в някоя от тях. В южния край на града има интернат, почти старовремско сиропиталище, което ми харесва. През следващата седмица ще проверя дали има някакъв отговор на молбите ми.

Съжалявам, бейби, ако ти се струва депресиращо. Знам, че обичаш бодрите и весели писма. Следващия път

ще се постарая писмото ми да е такова. Грижи се за себе си, чуваш ли? Не се замесвай в спорове за надмощие и продължавай да учиш и да се вслушваш, в съветите на адвокатката. Изпращам ти няколко неща. Надявам се да ти харесат.

С обич:
Джейд“

9

ТРУДИ

*„И за да мога своята скръб
да съживя отново,
ще трябва да я украся с алени
усмивки.“*

„Прелюд
ия“^[1]
Федерико
Гарсиа Лорка

Има едно хубаво нещо в това да си на четирийсет и шест години: имам внучка. Казва се Мина. Знам, че звучи банално, както всичко друго в живота ми напоследък, но наистина обичам като зеницата на окото си.

Когато Джоана, съпругата на най-големия ми син Ричард, се отбива да я остави, Мина се появява в пухкаво розово палтенце с качулка, обточена с кожа.

— Ей, ето го моето момиче! — гушвам я и се правя, че ще изям пръстчетата ѝ. Тя хваща гърдана ми и пъха висулката сърце в устата ми, което изплювам, като издавам смешни звуци. Това е обичайният ни ритуал за посрещане.

— Много съм ти благодарна, Труди — казва Джоана, докато оставя на стола бебешката чанта и се навежда да целуне розовите бузки на дъщеря си. — В отделението имат спешна нужда от помощ, а майка ми не прояви желание.

Бодва ме ревност, макар че е естествено една дъщеря да е по-близка с майка си, отколкото със свекърва си. Джо е доста близка с Линда, която харесвам. Много си приличат, майка и дъщеря, и в Мина виждам много техни черти. Сигурно им е много хубаво да са заедно,

три поколения момичета, но аз съм решила да не се проявявам като злата свекърва. Оставям Мина да изхлузи гривните от китката ми.

— Знаеш, че я обожавам. Можеш винаги да разчиташ на мен.

Джо си тръгва, а аз свалям връхната дрешка на Мина, докато си бърбим. Присвоила си е гривните ми и е научила как да си държи ръката — малка ръчичка, вдигната нагоре, за да не падат. Купих ѝ няколко блестящи гривни и Джо ми каза, че пожънали огромен успех.

Освен това Мина много обича дамската ми чанта, може би защото е малка, и я грабва от дивана, за да си я сложи през глава. Напълно нагиздена, тя втренчва сините си очи в мен и изрича:

— Цветя? — прозвучава по-скоро като „сфетя“, но се сещам какво иска да каже.

— Да вървим, момиче — подавам ѝ ръка, но тя се вкопчва в коленете ми и започва да издава грухтящ звук, за да я вдигна и да я нося. Зоро се стрелка около глезените ми, а Мина върти глава ту отляво, ту отдясно на раменете ми.

— Мяу, мяу — изпраца му целувка.

Минаваме покрай растенията. Може да каже „цвете“, „листо“ и „саксия“ — дума, която обожава и се смее с отметната глава, след като я повтаря няколко пъти. Напоследък работим върху истинските имена. Гераниум е „раниум“, а бегонията е „гона“ и нищо че никой не ми вярва — тя ги различава.

Любимото ѝ кътче е мястото за разсаждане. Намира се в дъното и там винаги е по-хладно. Лопатките и малките гребла са закачени на куки над масата. От едната страна е дървената кутия, в която държа пръстта, добре затворена, за да не се промъкне някой отровен паяк вътре. Повдигам капака и се разнася мирис на земя и влага, а ние двете вдишваме и възкликваме:

— Ммм!

Звънецът извънтява и Мина извиква силно: „Ооо!“ Сърцето ми подскача против волята ми, защото си мисля, че може да е Рик и ще е хубаво да го видя в присъствието на Мина. Тя също се надява.

— Деди? — пита тя и рита с крака, за да ме накара да отида до вратата.

— Не знам. Да видим.

Не е Рик, а Джейд. Очите ѝ са подути и има унил вид, което говори, че денят ѝ не е бил лек.

— Здравсти. В лош момент ли идвам?

— Не. Напротив. Ела да се запознаеш с моето момиче. Това е Мина, внучката ми. Можеш ли да кажеш здрасти на Джейд?

Не точно сега. Тя се е вторачила в Джейд със съсредоточения поглед на осемнайсетмесечно дете и ме поглежда намръщено:

— Деди?

— Не, той не е тук, миличко.

Тя стиска кичур от косата си с юмрук и започва да издава ядни звуци.

— О! — казвам аз и свалям ръката ѝ. — Не прави така!

Тя има навика да си удря главата в пода, в стената или в шкафа, когато е разгневена. Знак за силна воля, според мен. Джо много се притесняваше, докато не ѝ казах, че Ани правеше същото като малка.

Затварям вратата след Джейд и с жест я поканвам да седне. Пускам Мина долу, събирам гривните си от пода и казвам:

— Вземи си играчките, миличко.

— Играчки — съгласява се тя и се отправя към шкафа в ъгъла, където ги държа.

Обръщам се към Джейд.

— Тежък ден, а?

Тя потрива ръце и се заглежда в дланите си.

— Данте ми се обади.

— Не искаш да говориш с него?

— Не. Да.

Сецам се за надеждата ми Рик да се покаже на вратата.

— Знам какво е.

— Значи Рик ти липсва?

— Слабо казано.

Очите ѝ заблестяват.

— Какво, за Бога, стана, Трудис? Винаги съм казвала на всички, че не съм виждала друг мъж така влюбен в жена си като Рик в теб. Той почти се видиотвяваше, когато станеше дума за теб.

Думите ѝ извикват в съзнанието ми Рик, или по-точно дузина картини, в които Рик ми носи подарък. Или се прибира късно, прекалил с бирата, хвърля се да ме прегръща, целува ме по тила и ми казва каква страхотна съпруга съм и какъв късмет е извадил да ме

срещне. Опитвам се да не обръщам внимание на болката под лявата ми гърда.

— Не знам — отговарям. — Предполагам, че се е влюбил в друга. Стават такива неща.

— Виждаш ли го?

— Разбира се. Непрекъснато.

— Това не те ли убива? Аз затова се преместих. Не можех да се въздържа да не ходя при Данте в затвора. Вече бяхме разведени, той доказа, че е боклук, а аз не можех да се отлепя от него. До известна степен и сега продължавам.

Кимам. Повдигам рамене.

— Разбирам те. И с мен е така.

Тя навежда глава и я подпира с длани, разтърква силно лице.

— Просто искам да продължа живота си, каквото и да ми готви. Отново да се почувствам като нормален човек.

— Ще успееш, Джейд. Нужно ти е време, но ще се справиш, обещавам ти.

— Ами ти?

Свеждам поглед и поклащам глава.

— Още е много рано. Били сме заедно повече от двацет години, а само от три месеца знам за тях.

Мина донася топка и книга и ги бута в ръцете ми.

— Благодаря ти — тя доцъпурква до кутията, кляка и започва енергично да рови из нея. Атина, моята дебела и астматична сива котка, се плъосва до нея и започва да мърка. Дори ако Мина я закача малко по-грубо, Атина никога не се противи.

Джейд казва:

— Да, това прави нещата по-трудни. Ходиш ли на психолог?

Кимам.

— А ти?

— Естествено. Нали съм социален работник? Душевното здраве е втората ми природа — завърта очи тя. — Освен това съм прочела всяка книга със съвети по въпроса — започва да ги брой на пръсти: „Тайната да продължиш напред“. „Помощ при емоционално предателство“. „Как да вземем живота си в ръце“...

Започвам да се смея и се навеждам, за да отворя чекмеджето на масичката до дивана, от което изваждам купчина книги с меки корици.

Чета заглавията: „Изкуството на прошката“. „Как можа да ми причиниш това?“. „Как да живееш живота, който искаш“.

Джейд се развеселява: „Как да обичаш чернокож“. „Как да се разведеш щастливо“. „Господ още не се е отказал от мен“. „Как се отчуждават двойките“. „Как да разрешите всичките си проблеми чрез популярната психология“. „Как да водите идеален живот, така че никога нищо лошо да не ви се случва“.

— Пълни глупости! — възкликва Джейд. — Защо изобщо ги четем?

Връщам книгите обратно в чекмеджето и го затварям по-рязко, отколкото е необходимо.

— Все си мислех, че не може да няма начин да поправя нещата. Ако знаех повече, щях да проумея защо стана така.

Тя се отпуска назад в стола.

— Да. Исках да го обичам, докато раните му не се излекуват, а сега знам, че е невъзможно. Не можеш да промениш другите — сплита пръсти тя. — Освен себе си, може би.

— И това — изричам разпалено — ме вбесява.

— Мен също, момиче — накланя глава тя. — Имаш ли още от тези бисквити?

Мина се заковава на място.

— Бисквита?

Двете избухваме в смях.

— Да, миличко. Хайде да донесем бисквитите.

В кухнята слагам вода за чай и измъквам бисквити „Милано“. Също и сирене, от доброто, и сухари, които обожавам. Мисля си за ябълки, но са още много твърди за Мина, затова вместо тях отварям компот от праскови. На високото си столче Мина започва да си тананика със затворена уста, докато разделя бисквитата си на две и започва да я яде сладко-сладко.

— Ммм — възкликва високо и я помирисва. Предлага я на Джейд, която не се притеснява от бебешките лиги по нея и приема хапката.

— Ооо, много е вкусно! Благодаря ти.

Мина посочва към бисквитата на Джейд:

— Благодаря?

Джейд ѝ дава да си отхапе и Мина я зяпва по невъзпитания начин, по който гледат децата. Джейд казва:

— Сигурно не виждаш много хора като мен, а, момиченце?

— Бърта — отвръща малката.

— Да, Робърта ми е баба.

Мина подритва с крака, очевидно доволна. Сочи ме.

— Баба?

— Точно така — започвам да гризкам пръстчетата ѝ.

— Обожавам бебетата — споделя Джейд. — Данте има най-чудесните деца на света. Много ще ми липсват — прокарва игриво пръст надолу по ръката на Мина и тя се разкикотва.

— Колко деца има той? — докато водата завира, изваждам чашите, няколко вида чай и подреждам всичко на масата.

— Четири — отговаря с повдигане на веждите, сякаш очаква да се шокирам. — От две различни жени. Знам, че звучи ужасно, но така се запознахме, в Социалната служба. Беше притиснат до стената, защото плащаше много издръжки и искаше да провери дали отговаря на условията за някаква социална помощ. Нито едно от бебетата не получаваше помощи — и двете майки бяха умни жени с прилична работа, — но Данте можеше да кандидатства за купони за храна.

— Ами! — реагирам с трика на тийнейджърите да накараш събеседника да си каже всичко. — Колко са големи децата?

Тя си поема дъх:

— Чакай малко — двете на Порша са на единайсет и десет. Това са Джейкъб и Даниъл. Двете на Айлийн — Каиша и Тайрън — са на осем и шест. Тайрън беше бебе, когато се запознах с Данте, но въпреки това Айлийн го беше изхвърлила като мръсно коте — тя приема още една хапка от бисквитата на Мина, която се засмива щастливо. — Знам как звучи. Трябваше да премисля.

Слагам лъжички на масата.

— Може би. А може би не. Той очевидно има подход към жените.

— Всъщност аз си знаех. Имах примера на дядо и на втория ми баща. Знаех как трябва да се държи един мъж.

Чайникът изсвирва и аз го свалям от котлона, като поглеждам по навик през прозореца, за да видя свети ли отсреща.

— Видя ли съседа до нас?

— А трябва ли?

— О, да! — повдигам вежди и не мога да измисля думи, с които да го опиша. — Повярвай ми.

Тя потрива длани.

— Мъжете вече не ме интересуват. Една година. Решила съм да се въздържам една година, после отново мога да помисля за мъж.

— Разумно.

— Но?

— Нищо. Де да можех и аз да бъда толкова решителна — сядам и разбърквам захарта в чая. — Освен това навярно най-лесният начин да забравиш един мъж е да се влюбиш в друг.

— Може би.

Чува се почукване на задния вход и двете се стряскаме и поглеждаме към вратата, като че ли всеки момент оттам ще нахлуят мародери. Ставам и се втурвам да отворя с надеждата, че може да е Ейнджъл, за да изкуши Джейд да наруши обета си. Достатъчни са само пет минути в компанията му.

Само че е Рик. Жълтото осветление от верандата танцува по косата му, докосва носа му. Устните му.

— Здравсти — казвам и се изненадвам колко естествено прозвучава поздравът ми. Горда съм със себе си, че оставям вратата отворена и се връщам с небрежна походка в стаята все едно нищо особено не е станало. — Внучката ти е тук.

— Бебе Мина? — вика той.

Мина изпищява:

— Деди! — и се опитва да се измъкне от високото столче. Повдигам я и я подавам на дядо й, за да може да муши лице в коремчето й и да издава смешни звуци, да я гъделичка и да я повдига над главата си. Енергичен, това е думата за Рик с бебетата. Умел и енергичен — досега не съм срещала бебе, което да не го обожават.

— Помниш ли Джейд — питам го и посочвам към нея като водеща на телевизионна игра. — Внучката на Робърта?

— Разбира се. Как си, хлапе?

Джейд се държи резервирано:

— Добре.

— Робърта добре ли е?

— Колкото може да се очаква предвид обстоятелствата — тя си взема още една бисквита, без да го поглежда.

— Погребението е в сряда, в два часа служба в църквата — казвам.

Той отмества поглед. Кима. Няма да отиде, защото го е срам от хората, които ще видим там, но отвърща:

— Ще видим — погалва Мина по крачетата. — Наминах да взема няколко инструмента от гаража. Утре ме чака ремонт.

Забелязвам, че брадичката му носи болезнените следи от скорошно бръснене, а под палтото е облякъл червена риза, която ми е непозната. Мирише на одеколон. Поглеждам към часовника, чудя се дали не е излязъл, за да вечеря навън, или да послуша музика някъде. Поемането на дъх е болезнено, сякаш хиляди късчета стъкло са се забили в белите ми дробове.

— Ела, Мина — казвам и протягам ръце към нея. — Дядо си има работа.

Тя се извърща рязко и ожесточено и заравя лице в гърдите му.

— Деди!

— Ще я взема с мен за малко. Сега се връщаме.

— Чао? — пита с надежда тя. — Довиждане?

Той накланя глава и я поглежда право в очите. Намига.

— Хайде да отидем в работилницата на дядо. Ще ти позволя да си извадиш някое око с отвертката.

Тя кима и извива тялото си сякаш е на гърба на кон.

— Да вървим.

Докато излизат, забелязвам, че панталоните леко му висят отзад, а одеколонът му се задържа във въздуха като дух. За миг забравям къде се намирам.

Джейд ме гледа и аз казвам:

— За какво говорехме?

— За това, че мъжете са боклуци.

— О, да — в продължение на един дълъг и напрегнат миг се боя, че ще заплача, ако кажа още нещо.

Тя вдига юмруци пред лицето си и се прави, че нанася удари — дясно, ляво, дясно. Дъхът ѝ излиза шумно при всеки замах:

— Хуу, хуу, хуу! — после извива вежда и я помръдва няколко пъти.

Това е достатъчно, за да отmine опасният момент и да ме накара да се усмихна насила.

— Доволна съм, че се върна, Джейд.

— Аз също.

ПИСАТЕЛСКО ТАБЛО НА ШАНЕЛ

„Мнозина страдат от нелечимата болест на писането и тя хронифицира в болните им умове.“

Ювенал (60–130 пр.Хр.)

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

10
ШАНЕЛ

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: нощно измъкване

„3:34 часа, сряда сутрин. Трябва да ставам в шест, за да приготвя най-голямото дете за училище, а вечерта съм на работа в боулинг залата и дотогава вече ще съм усетила последствията от двучасовото си спане тази нощ. Утре е погребението. Боли ме зъб. Изтощена съм до крайност.

Но не ми пука. О, каква прекрасна нощ!

С Тони си легнахме към десет и половина, гушкахме се, после той заспа. Аз лежах в тъмното, виждах картини и чувах диалози като режисьор в някакъв театър, който следи репетицията на актьорите. Тони винаги се разстройва, когато го правя, затова се опитах да устоя, но така и не можах да заспя и накрая станах тихичко. Започнах да пиша в дванайсет без петнайсет и написах тринайсет страници. Добри страници според мен.

Причината, разбира се, е спокойствието. Никакво разсейване. Телефонът не звъни. Никой не се появява на вратата. Никакви молби за макарони със сирене, нито спорове за решаване. Никакви коментари на Тони за програмата, която гледа по телевизията (единствената ми мечта е да имам истински кабинет, където да се затворя и да избягам от хаоса). Мога да пиша със слушалки на главата, докато всички са около мен, но обикновено е на пресекулки и не мога се отдам на течението, както тази нощ.

На сутринта Тони никак няма да е доволен от мен и може би с известно основание. Довечера няма да имам сили да сготвя и ще вечеряме хамбургери, а той не ги обича

особено. След работа няма да имам желание да седя да си бърбим, а ще искам да си легна веднага. Все пак не го правя често — само когато не мога да се сдържа. Искане ми се да се помъчи да ме разбере.

Извинявай. Никакво хленчене повече. Седнах да ти пиша само за да споделя колко съм развълнувана от постижението си!

С обич:
Шанел“

To: chanelpacheco@hotmail.com

From: naomiredding@rtsv.org

Subject: re: ноцно измъкване

„Шшшш! това е звукът от две заспали деца. станах тайничко в пет сутринта, за да пиша, и заварих имейла ти. велики умове, почти накрая съм на книгата и искам да я довърша преди засушаването на мозъка. след раждането, имаш ли време да прочетеш набързо главата, която ме тормози?

С обич:
Наоми“

11 ТРУДИ

*„Не те познава волът, ни
смокинята,
ни мравката в дома ти, ни
конете.
Не те познава здрачът, и
детето,
защото ти завинаги погина.“*

*„Отсъств
ащата
душа“^[1],
Федерико
Гарсиа Лорка*

Времето за лягане е най-тежкото. През първия месец пиех много вино, за да мога да го понеса, но тъй като по природа нямам никаква склонност към саморазрушение, сутрешният махмурлук ми омръзна. Реших да стисна зъби и да изтърпя нощите в леглото, което все още миришеше на него, макар че упорито се опитвах да премахна уханието му от възглавниците. През първите няколко дни след прането миришеха на прах за пране и омекотител, но щом прекарах нощта, притиснала по случайност някоя от тях до гърдите си, топлината на тялото ми го отключваше. Сигурно ще се запитате защо просто не ги прибера в гардероба или нещо от този род.

Добър въпрос.

Създада съм си някои нови навици. Тогава бързах да си взема душ преди лягане, за да се мушна в леглото преди Рик да е заспал, да сгуша глава на рамото му и да си поговорим. Обсъждахме дребните неща от живота ни по онова време, споделяхме тревогите си по децата или се смеехме за нещо, което бяха направили. Понякога се

подсещахме един друг за някоя дреболия, която трябваше да се свърши. И през цялото време телата ни бяха близо едно до друго на малката спалня, защото не исках да си купим от най-големите, ръката му на гърба ми, а моята — на голия му корем. Един от онези обичайни навици, характерни за продължителните бракове.

Такива, които — между другото — никога не се променят. Човек би си помислил, че изневярата би се отразила на мигове като тези, дори другият да не знае, но не беше така. Вечерта, преди да разбере всъщност се смяхме до припадък заради една случка с второто ни дете, Колин, който се смяташе за много зрял и беше заявил: „Почти на двайсет съм и знам какво говоря.“ След като се посмяхме, се любихме. Нямаше фойерверки, нищо подобно — просто както винаги — нежно и приятно.

Наистина не го оценявах достатъчно.

Сега си вземам вана вместо душ. Опитвам се да се глезя и блаженствам в банята, която обожавам. Цялата е произведение на приложното изкуство — с вградени шкафове, облицовани с разноцветни плочки, изящно подредени, и огромна стара вана. Големият прозорец пропуска достатъчно северна светлина за орхидеите, които обичат влагата. Една е цъфнала, в лилаво и бяло, а докато чакам да потече гореща вода, забелязвам, че още една, дамско чехълче, е на път да цъфне отново.

Сипвам лавандулово масло във ваната, разпускам дългата си коса и се събличам, като избягвам да поглеждам отражението си в огледалото, после запалвам свещите, които напоследък купувам. Ухаят на пачули — миризма, която свързвам с по-силното си аз, което живееше в чудесен стар апартамент близо до центъра. От билото на хълма се откриваше гледка към града, на стените имаше чудати черно-бели снимки от далечни места и аз бях сигурна, че ще стана професор, жизнерадостно ексцентрична и сама, ще имам различни любовници, а през летата щях да пътувам на разноски на академията.

Гася осветлението, потапям се в горещата уханна вода и се протягам да взема вечерния си чай. Пуснала съм си диск с испанска китара и вземам изданието с мека корица на стиховете на Лорка. Това е приятно занимание, да чета на глас на испански, който съм позабравила. Потапям се до раменете в топлата вода, отварям

напосоки книжката и започвам да чета на глас. За късмет стихотворението е едно от любимите ми. На английски звучи красиво:

*„And at the fall of night,
The night benighted by nightfall.“*

Ала дори не е необходимо да знаеш испански, за да направиш разлика в ритъма на сричките в испанския вариант:

*„Cuando llegaba la noche,
Noche que noche noehera.“^[2]*

Лорка и испанският ме отвличат от мислите по Рик. Потапям се под водата и мърдам пръстите на краката си под капещото кранче в такт с музиката. Прочитам още едно стихотворение на глас, наслаждавайки се на ехото сред плочките, на езика, в който се влюбих още на тригодишна възраст, но на който не съм говорила поне от петнайсет години.

Излягам се във водата и виждам белотата на гърдите си, а зеленото на орхидеите се отразява замъглено в огледалото и младата жена в мен се появява за първи път.

„Ти ни разочарова“ — казва тя.

Затварям очи, за да я прогоня.

Идва краят на диска, водата е изстинала, затова се избърсвам с големите пухкави кърпи, с които се глезя, откакто дадох старите отвратителни и изтънели хавлии на Рик. Малко отмъщение, което със сигурност е забелязал. За да бъде честна, във втория курс с кашони пъгнах любимите му — плажната кърпа, която майка ми му беше изпратила, и пухкавата зелена кърпа, която много обича. С изненада открих, че способността ми да бъде подла, дори когато го заслужава, е много ограничена.

И изобщо как може да бъдеш жесток към човек, за когото си полагал всеотдайни грижи в продължение на двацет и четири години?

Духвам свещите, обличам си бархетната нощница, защото къщата трудно се отоплява и през нощта спираме котлето за икономия. Спирам се на площадката пред банята и се ослушвам за Ани, но къщата е тиха и нямам какво друго да правя, освен да си отида в стаята, да пропълзя в леглото, където да разположа възглавниците в средата в опит да си създам разкош, вместо самота, и да чета. Чета трилър, докато не падне върху лицето ми, и се надявам, че като се завъртя на една страна, няма да се събудя.

Тази вечер успявам да поспя до два и половина, преди да се събудя в мъртвешката тишина, без равномерно дишане на друго човешко същество до мен. Въпреки че винаги намествам възглавниците в средата на леглото, накрая винаги се оказвам в края. Оставям мястото на Рик свободно за него.

Посред нощ не разполагам с никакви защитни механизми. Завъртам се, като изтиквам котките, които измякват раздражено, после отново се настаняват върху различни части от тялото ми. Атина с деветте си килограма се просва върху корема ми и започва да мърка. Зоро става, завърта се няколко пъти в кръг и се настанява тежко до глезена ми. Поне са щастливи.

Ако затворя очи, мога да се преструвам, че е тук и спи по корем, гол под завивките. Призракът с неговите очертания се намества с въздишка в тъмното и почти долавям мириса на кожата му, представям си гъстата му твърда коса, разпиляна по възглавницата, чувам шума от дишането му. Тежестта в гърдите ми се стопява и дори си представям как протягам и слагам ръка на кръста му, където е толкова топло. Илюзията е достатъчно правдоподобна, за да изкарам нощта.

Била съм на много погребения през последните няколко години, като се започне с майката на Рик през август преди три години. Тя почина от рак на гърдата след десет години на подобряване и влошаване, но смъртта ѝ ние не приехме като отървяване от мъките. Всички искахме да поживее по-дълго, аз и децата и най-вече Рик, който все още не може да се примири със загубата ѝ. Двамата бяха много близки — той ѝ беше опората, единственият син, който се грижеше за нея и я навестяваше всеки ден, за да види как е.

Аз сигурно съм единствената жена на света, която няма от какво да се оплаче от свекърва си. Тя беше добра с мен. Още щом се запознахме ме прие с открито сърце и направи всичко, за да се чувствам добре с брака си, майчинството и самата себе си. Липсва ми. Тя беше много по-сърдечна и ми бе много по-близка от собствената ми майка, която все още живее в Кловис, Ню Мексико, с баща ми, който е механик. Майка ми прекарва времето си в оплакване на съдбата си. Баща ми си прекарва времето в риболов и боулинг. Чуваме се веднъж месечно. За последен път ги видях преди три години и оттогава никой не припира да се срещнем отново.

Имаше и други погребения. Мисля за тях, докато се обличам в това ясно и студено утро. Тънък черен пуловер, черна пола, черно сако — дрехите ми за погребение. Докато ги обличам, си мисля кога съм ги купила. Не беше за погребението на майката на Рик, а за най-добрия му приятел, Замора, който умря точно както живя — карайки с бясна скорост своя Харли през една гореща лятна нощ преди малко повече от две години. Блъсна се в един парапет на опасно колело на градската магистрала и свърши девет метра под него в едно гробище за стари коли.

Докато закопчavam ципа на полата, си представям мургавото му брадато лице така ясно, сякаш стои до мен. В представата ми той е вдигнал бутилка бира с мускулестата си ръка, татуирана до рамото и дори още по-нагоре. С другата ръка е хванал щека за билиард и се усмихва, докато казва: „Още една топка в дупката?“

Навивам твърде ярката си коса в кок и си мисля, че внезапната смърт е много по-тежка от очакваната. Джо беше от онези диви и властващи над живота мъже — як и енергичен, весел симпатяга, който никога не се беше женил и не възнамеряваше да го стори. Беше най-добрият приятел на Рик от ранно детство, когато са живели в съседство само на няколко преки оттук.

И на мен ми липсва, но за Рик раната е още много прясна и понякога, когато пуснат Сантана по радиото, гърлото му се свива. Все още не може да говори за това, макар че забелязах много от снимките им, окачени по голите стени на новия му апартамент.

Погребението на Джо представляваше шествие на рокери, толкова многобройно, че трябваше да го преместят в катедралата „Свещено сърце“. Потокът от рокери с техните кожени дрехи и

мотори, целите в хром, боядисани във вишнево, се виеше през целия град с траурен блясък в горещия августовски ден към гробището в южната част на града, където погребяха Джо до починалите му близки. Поменът след това продължи до среднощ.

Погребението на Едгар също е много голямо. Службата е в баптистката църква „Витлеем“ — най-голямата църква на чернокожото население в града — и пейките са препълнени. С Шанел пристигаме заедно и тя не се отлепя от мен, докато се промъкваме през морето от черни лица. Никой не ни гледа накриво, но ние изпъкваме — висока червеночоса жена и дребна апетитна блондинка. Шанел е облечена с рокля на цветя, която сякаш е купена за училищния бал в гимназията. С тази дантела около яката модата ѝ е минала преди около десетина години. Евтините ѝ сандали от кафява изкуствена кожа са виждали и по-добри дни и сърцето ми се свива от съчувствие, защото тя е наясно как изглежда. Ноктите ѝ са със скорошен изискан маникюр в телесен цвят, прибрала е гъстата си руса коса в кок и мирише — ненатрапчиво — на свещения ѝ Шанел № 5. Съжалих, че не можех дай заема от моите дрехи, без да засегна гордостта ѝ.

Защото тя е горда, и с основание. Произлиза от семейство, което мога да определя като „бели боклуци“. Няма по-мек начин да ги нарека — баща ѝ е дебел пияница, който получава помощи за инвалидност заради гърба си. Майка ѝ, която изглежда доста приятна жена, е сервитьорка в крайпътен ресторант. Колкото пъти съм я виждала, винаги изглежда като парцал, изтощена и съсипана. Брат ѝ е дребен престъпник, който непрекъснато влиза и излиза от затвора заради някакви жалки престъпления. Живеят във фургон.

Шанел имаше сестра, една година по-голяма от нея, но тя умря — май се самоуби — и Шанел почти не говори за нея.

Има нещо друго у Шанел, което ме впечатлява. Тя завърши гимназията с пълно отличие. Ходеше със съпруга си Тони от девети клас и се ожениха през лятото веднага след завършването. В голямото му испаноезично семейство тя намери всичко, което ѝ бе липсвало. Домът ѝ е като изваден от списание — ведър, приятен и уютен. Децата ѝ винаги са спретнати и готови навреме за училище, а тя непрекъснато обикаля магазините за компютърни програми втора ръка за тях.

И иска да бъде писател. Едва на двацет и четири, целеустремена и с целия си товар от миналото, тя напълно се е посветила на тази

идея. Лично аз смятам, че накрая ще бъде горчиво разочарована, но такъв е животът, нали?

Днес се оглежда наоколо с любопитство и се привежда към мен, шепнейки:

— Никога не съм била в църква за чернокожи. Някак си е много готино, нали?

Кимам.

— Защо толкова много жени са в бяло?

— Не знам. По-късно ще попитаме Джейд. Проповедникът застава зад катедрата и службата започва.

Това не е погребение, казва ни той. Това е завръщане у дома на един мъж, който заслужава огромна награда, спечелена с тежък труд и мъки в този живот. Едгар ще бъде увенчан в небесното царство, посрещнат тържествено от безброй ангели.

Гърлото ми се е свило от пет минути и се опитвам да не се разплача неконтролируемо, защото духът на радост в тази църква е така осезаем, силен и вибриращ, че сълзите ми биха били обидни.

До мен Шанел е обляна в сълзи. Не се опитва да ги скрие, нито се прави на нещо, което не е. Наистина обичаше Едгар, макар че го познаваше отскоро. Седеше с него, слушаше разказите му, носеше му домашно изпечени такаови сладки без захар и пресен фасул от селскостопанския пазар. Изпитваше голямо уважение към него, както и всички останали.

Сега си мисля, че той е бил като баща за нея. Проповедникът продължава. Мощният му глас изпълва помещението и музиката зазвучава по-силно, когато Робърта се изправя, за да положи роза върху гърдите на Едгар. Прави го с такава нежност и с толкова много любов, че вече не мога да сдържам сълзите си. Шанел мълчешком ми подава кърпичка, когато моите свършват.

Аз съм ужасен човек, защото причината да плача не е Едгар, нито дори Робърта. Сълзите ми като нищо можеха да бъдат солна киселина, защото така ги чувствам, когато се търкалят по бузите ми — парещи и горчиви. Това са сълзи на необузdana завист — първично и грозно чувство, което ме кара да се мразя, задето изпитвам нещо толкова повърхностно и егоистично в такъв момент. Едгар е мъртъв. Робърта никога повече няма да държи ръката му. Сега я виждам, безчувствена от преживяното през последните дни, и си представям

как го полагат в земята, но всичко това няма значение. Сърцето ми продължава да ражда тези грозни горчиви сълзи.

Едгар я обичаше до смъртта си.

Когато слизаме в приземното помещение на църквата — с Шанел пропускаме погребението, за да приготвим всичко заедно с няколко от сестрите в църквата, — вече съм се овладяла, но срамът ме задушавя.

Мислех се за доста добър човек, при това не престорено добър. Истински и искрено мил, добронамерен към всички. Всеотдаен и верен, духовно просветен. Практикувах холистичните учения и разговарях с моите богини всяка сутрин, а Рик ми бе дал сигурност. Не че бях идеална. Има ли и идеални хора?

Но ето какво научих: лесно е да бъдеш добър, когато всичко ти е наред. Само да понесеш няколко силни удара и истинското ти лице веднага излиза наяве. Лоша съм толкова, колкото всеки друг. Не, не лоша — в лошотията все пак може да се намери нещо смекчаващо. Аз съм дребнава. Повърхностна. Завистта е толкова егоцентрично чувство, а аз изпитвам най-грозната ѝ страна. Това ме разстройва, но понеже сега не ми е до медитация, ще мине доста време, преди да го преодоля.

Шанел е бледа и все се държи за бузата.

— Добре ли си, миличка? — питам я, докато държа купата, в която тя сипва огромно количество картофена салата.

— Обикновен зъбобол. Утре ще извадят зъба.

— Ау! Не могат ли да направят пломба или да го лекуват?

Когато ме поглежда, очите ѝ са като на старица за това младо лице.

— Знаеш ли колко струва една пломба?

— Нали имаш здравна осигуровка? — мъжът ѝ е на държавна служба.

— Да. За пломбата трябва да доплатя четиристотин и седемдесет долара и още триста за коронката — тя остъргва грижливо съда с шпатулата. — А за ваденето ще ми вземат петдесет долара — оставя съда и взема друг. — Притеснявам се само, че това е третият зъб, който губя тази година и съвсем скоро ще заприличам на беззъба старица — усмихва се тя, за да смекчи думите си.

Виждате ли? Някои хора имат истински проблеми. Прокарвам език по зъбите си, всичките трийсет и шест на брой, и се чувствам още по-засрамена, отколкото по време на траурната церемония.

— Шанел, това е ужасно!

Този път усмивката ѝ е по-непресторена.

— Да, така е. Все пак — свива рамене тя — има много по-лоши неща от загубата на един зъб, не мислиш ли? Имам предвид, нали за това са ченетата? Зъбните протези.

— О, дори не го споменавай, миличка!

Тя се подpira с ръце на мивката.

— Преди да се омъжа за Тони не знаех какво е зъболекар. Сега този се опитва да направи нещо, но картинката не е много приятна, когато човек не е стъпвал в зъболекарски кабинет толкова дълго. Искан само да си запазя предните, защото винаги се познава, ако са изкуствени, а и без това не виждам как бих могла да си ги позволя.

Една петдесетгодишна жена в красива рокля от изкуствена коприна подава на Шанел чаша, на дъното, на която има някаква прозрачна течност.

— Пробвай с това, скъпа — кислородна вода. Хубавичко изжабуркай с него около зъба, после го изплюй — усмихва се, когато Шанел я поглежда със съмнение. — Стар негърски лек.

Шанел потръпва от вкуса, но следва указанията и изплюва лекарството в мивката.

— Хмм — реагира тя и втория път вече не се колебае. — Колко дълго трае ефектът?

— Не много, но можеш да го употребяваш колкото често желаш.

— Страхотно. Благодаря ви.

Жената ѝ намига. Съдейки по зъбите ѝ, трудно може да си представиш, че е имала неприятности от този вид, но тя обяснява:

— Едно от момчетата ми много си патеше от зъби. Започнаха да се развалят от деня, в който се роди, кълна се. Ако често те болят зъбите, винаги дръж някакъв антибиотик на разположение, за да те закрепим, докато отидеш на зъболекар. От това боли, от инфекцията — тя потупва окуражително Шанел по рамото.

— Съгласна съм да родя десет бебета, но да не ме боли зъб — включва се една възрастна жена. Казва се сестра Елинор. Познавам я

от посещенията ѝ у Робърта, докато Едгар беше болен. — По-скоро бих дала да ми отрежат пръст.

Шанел се усмихва.

— Амин!

— Хайде, момичета, да се захващаме за работа — подканва първата жена. — Имаме много да свършим, преди да се върнат хората.

Разнасяме храната по масите, подредени покрай стената.

Толкова много храна — изпускащи пара купи с печен боб, зелен фасул, фасул с масло, бобена салата; месо с картофи, картофена салата и пържени картофи; плодова салата с корен от градинска ружа и желе с кокос; пържени пилешки крилца, печени на скара гърди и купища пухкави ролца от бяло месо; едни от най-красивите торти, които съм виждала. Точно това ми липсва от традиционната религия.

Опечалените се връщат притихнали. Ала когато помещението започва да се пълни, шепотът се засилва и след малко всички започват да говорят на по-висок глас. Чува се смях, което отначало ме учудва, но в това няма нищо лошо.

Робърта седи на едно място и хората се въртят около нея, докосват я по рамото, изказват съболезнования. Тя не може да седи съвсем изправена, тази изрядна възрастна жена с добре съчетани чанта, обувки и шапка, стиснала фина кърпичка в шепа. Изглежда объркана. Червилото ѝ се е изтрило.

Отивам до масата и напълвам една чиния с любимите ѝ неща — печен боб, малко ребра и парче лимонова торта, и ѝ ги занасям. Децата ѝ също са разстроени и с подути очи, а Джейд, седнала до майка си, изглежда почти толкова зле, колкото Робърта.

Хората около Робърта ми правят път до нея и аз сядам, като я поглаждам леко по гърба.

— Донесох ти нещо за хапване.

— Много мило, скъпа, но не съм гладна.

— Само няколко хапки — казвам и се усмихвам леко, защото точно това казваше тя на Едгар.

Очите ѝ се напълват със сълзи и аз започвам да се извинявам:

— О, съжалявам, не трябваше...

— Не, няма нищо — тя придърпва хартиената чиния и взема вилицата. Гледа храната сякаш ѝ предстои да изкачи цяла планина.

— Започни с тортата. Толкова е хубава, че изядох две парчета, но не казвай на никого.

— Сестра Хай я е правила — тя поднася едно парченце към устните си и го лапва. — Ммм. Не е по-хубава от моята.

— Не. Рик би застрелял всеки, който го твърди.

— Как е този твой съпруг?

Искам да я поправа, но моментът не е подходящ.

— Добре.

— Джейд каза, че наминал, докато била у вас.

— Той често наминава.

Тя набожда голямо парче на вилицата и ме поглежда втренчено:

— Според теб каква е причината?

Защо говорим за това точно сега? Чувствам се неудобно, но тя яде.

— Не знам — отговарям. — Предполагам по навик.

— А може би той не иска истински онази другата жена, дете. Хрумвало ли ти е някога?

Примигвам. Бързо.

— О, бих казала, че я иска.

Тя цитира: „И нека никой човек да не разделя онова, което Бог е събрал“.

— Робърта, не го напуснах аз. Той ме напусна.

Тя бодва в боба. От тортата е останала само едва забележима следа от глазурата.

— Ти го изхвърли.

Отдавна се кани да ми изнесе тази лекция, но все не ѝ позволявах. Тръгнах си. Прекъсвах я. Сменях темата. Дребнавостта ми отново се надига и крещи като четиригодишно дете, което се тръшка: „Не е честно!“

— Какво друго ми оставаше? Той ми е изневерявал с нея от една година — година! Господи! Думите отекуват вътре в мен. — Що за мъж би спал с две жени?

— Един объркан мъж.

Спасява ме едър и набит мъж с омазнен костюм, който навежда туловището си и хваща ръката на Робърта. Използвам възможността за бягство, което е още едно доказателство за тесногърдия ми егоизъм —

дори не мога да изтърпя една лекция от току-що овдовяла жена, която очевидно има нужда да я изнесе.

Само че думите ѝ разсичат душата ми на две и съм почти сигурна, че ще кървя до смърт, ако се съди по болката. Скривам се в тоалетната и се затварям вътре, седнала върху тоалетната дъска. Дишам и издишам, докато не се почувствам по-добре.

За това трябва време.

Тоалетната е ремонтирана с евтина на вид ламперия и някой я поддържа много, много чиста. Мирише на дезинфектант. Чинията е ниска и коленете ми стърчат заради високите токчета. Стиснала съм голите си пръсти толкова силно, че луничките почти не си личат, и се опитвам да не заплача, за да не си съсипя грима. Замръзвам дори със сакото.

Мразя всичко това. Моят съпруг ми липсва до степен да не мога да дишам, а от мен се иска само да продължа живота си, да се държа като възрастен човек. Не искам. Искам да застана на покрива на някоя сграда и да го изкрещя. Искам да се нарежа с нож, да си отрежа косата, да направя нещо, с което да покажа колко много ме боли.

Подпирам глава с ръце и натискам горната част на носа си. Толкова ми е омръзнало да живея в това студено и сиво място, безчувствена или разкъсвана от болка, объркана, разгневена или отчаяна. Минаха почти четири месеца и вече не искам да живея тук.

Престани да се съпротивляваш! Тази мисъл се прокрадва, тиха и разумна. Престани да се съпротивляваш! Остави се на чувствата. Приеми ги.

Някой почуква деликатно на вратата.

— Един момент — казвам и пускам водата в тоалетната, която не съм използвала, после механично си измивам ръцете. Олеква ми. Вдигам глава и се поглеждам в огледалото.

Вглеждам се в сините сенки под очите ми, които не изчезват от месеци, в твърде изпъкналите ключици, които показват колко малко се храня напоследък.

Може би имам нужда от погребение на брака ми. Погребение и слагане на софра след това. Ани тази вечер няма да си е вкъщи, а чувствата ми така или иначе бушуват. За първи път през деня мога да си поема въздух, без да ми се прииска да изкрещя.

Отварям вратата, извинявам се тихо и се връщам при другите. Заставам за миг и се оглеждам. Джейд, Шанел и Тони, съпругът на Шанел, са застанали в ъгъла и разговарят. Надявам се, че е за бокс. Робърта е заобиколена от трите си сестри. Спирам се до всяка и изказвам още веднъж съболезнованията си, после си тръгвам.

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

[2] „Докато се спуска мрак, ноц, нощуваща в ноцта...“ — Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

12

ТРУДИ

„Светът е книга, а онези, които не пътуват, са прочели само една страница.“

Августин (354–430)

Вече се стъмва, когато се прибирам с голяма бутилка охладено вино под мишница. Оставям го на плота в кухнята, изритвам обувките си и проверявам телефонния секретар за съобщения. Записани са седем. Много са, като се има предвид положението напоследък.

Първото е от Ани.

„Здрасти, мамо. Надявам се да не си много тъжна след погребението и мисля за теб. Времето в Денвър не е много хубаво и за малко да не отидем на концерта, но Травис каза, че ще плати за стая в хотел, ако ти си съгласна. Взела съм си мобилния, но няма да мога да го чуя вътре, затова, ако искаш, можеш да ми оставиш съобщение и аз ще ти се обадя, когато излезем, за да си сигурна, че съм добре. Надявам се, че си съгласна. Винаги ми повтаряш, че за теб най-важно е да съм в безопасност, затова нямам избор, освен да те питам предварително.“

Усмивам се на себе си, преди да е свършила, защото знам, че е притеснена, въпреки нахакания си тон.

„О — добавя след кратко мълчание, — наистина се надявам да не си много тъжна довечера. Може по-късно тази седмица да излезем да вечеряме на някое готино място. Аз черпя.“

Подсмихвам се, когато натискам цифрата седем, за да изтрия съобщението. Съвсем сериозно възнамерявам да я накарам да си спази обещанието.

Следващото съобщение е от работата — има авария с тръбите и не трябва да ходя на работа в четвъртък и петък, докато оправят безпорядъка.

Номер три е от Рик, от следобеда.

„Здрасти, дечко. Обаждам се само да разбере как е минало погребението и да видя ти как си. Обади ми се.“

Номер четири е от сина ми Колин, който учи в „Бъркли“.

Майките нямат любимци и това е абсолютно вярно, но с по-малкия ми син винаги сме си приличали и ужасно ми липсва. Той е предпоследна година в колежа с първа специалност литература и романски езици. Рик не го разбира. Според него дете с такива способности трябва да учи инженерни науки или нещо практично от този род — но знам, че аз го заразих с любовта към поезията още от малък, за да имам с кого да си говоря, и нещата се получиха много добре.

Докато не порасна, дяволчето. Миналото лято прекара шест седмици в Италия — нещо, за което умирах, когато бях бедна студентка. Малко неща в живота ми са ме правили толкова щастлива, колкото попълването на чека за пътуването му. Парите бяха от фонда, който кътах двайсет и няколко години за собственото ми пътуване.

Всички казваха, че с времето ще свикна с отсъствието му, но грешат. Вероятно това е още едно доказателство за невротичното ми упорство да не приемам промените, като неспособността ми да призная края на брака си — по дяволите, преболедах дори преместването на дългогодишните ни съседи! — но истината е, че няма друг като него. Вече започнах да броя дните до коледната ваканция — остават шест седмици.

„Здрасти, мамо. Гледах с приятели един филм, който мисля, че много ще ти хареса — «Историята на маркиз Дьо Сад». Точно твой тип трагедия е, разби ме. Ще ти напиша имейл или ти можеш да ми се обадиш утре. Нямам часове преди обед. Обичам те.“

Следващото е от Рик.

„Да, аз съм. Предполагам, че все още си с Робърта.“

И отново Рик:

„Здрасти, дечко. Надявам се да си добре след погребението. Обади ми се, ако искаш да поговорим. Няма да излизам. По дяволите, той беше страхотен старец!“

Номер седем също е от Рик. Нищо чудно, че не мога да го забравя.

„За последен път, обещавам. Просто пак си мислех за Ед, цял ден не ми излиза от главата. Мислех си за всички дни, когато сме ходили на риба с децата, и как казваше, че чува гласа на Бог във вятъра над водата и колко беше вкусно печеното морско куче. Обади ми се, ако искаш.“

Затварям телефона и поглеждам бутилката вино. Изпотена изглежда като от телевизионна реклама. Ако му се обадя сега, мога да си осигуря необходимото усамотение, за да се напия на спокойствие и да прежаля края на връзката ни, без да ме безпокои.

Или мога да оставя телефона отворен и да мина без разговор с него. Да. Точно така. Качвам се горе, за да се преоблека в анцуг и

дебелия пуловер, който една приятелка ми донесе от Ирландия. На слизане ми хрумва, че като нищо може да дойде, ако не му се обадя, затова набирам номера. Вдига телефона на второто позвъняване.

— Ало?

— Здравсти, Рик — поздравявам, докато пъхам свредела на тирбушона в тапата на виното. — Чух съобщенията ти.

— Как е Робърта?

— Добре е. Макар че се притеснявам да не е от онези възрастни хора, които угасват до шест месеца след загубата на партньора си.

— Да, аз също. Ти как си?

— Уморена и тъжна, но съм добре. А ти?

— Не очаквах, че ще ми е толкова тежко — гласът му е малко дрезгав и си представям как мустаците му помръдват, както става, когато иска да потисне вълнението си. — Цял ден мисля само за него.

— Може би трябваше да дойдеш на погребението.

— Знам — думите му са натежали от съжаление. — Просто... — прочиства гърлото си той — това ме върна към едно друго погребение, разбираш ли?

— Досетих се. Съжалявам, Рик. За две години ти загуби много близки хора.

— Да.

— Днес си мислех за Джо. За погребението и блестящите мотори на слънцето — сълзите се прокрадват в гласа ми, но отпивам глътка вино и те преминават.

— И аз. Не за моторите. За него.

Замълчавам, за да му дам възможност да си излее мъката, но той не го прави. Явно обаче не бърза да приключи разговора.

— Добре ли си? — питам тихо.

— Не знам. Предполагам, че просто остаряваме, а? Близките ни започват да си отиват.

— Сигурно.

Той се прокашля.

— Извинявай. Нямах намерение да те натоварвам.

— Няма нищо. Обадох се само да кажа, че съм се прибрала, ще си взема една хубава гореща вана и ще си легна рано.

— Добре. Звънни, ако имаш нужда от мен.

„О, Иронио, другото ти име е съпруг! Или може да се каже Малоумие.“

— Добре.

Никога не съм мислила да се омъжвам. В родния ми град Кловис, Ню Мексико, момичетата се омъжваха млади и хубави, раждаха по няколко бебета, надебеляваха, слагаха очила и изживяваха остатъка от живота си в сивата зона, която ми се струваше ялова като безводната пустиня, която се простираше необятна и пуста край града.

Дори преди да срещна Лусил, знаех, че не искам живот, изтъкан от регулярни партита и тихото отчаяние на хванато в капан животно, което съзирах в очите на тези жени. Често пъти както си лежах в леглото, обляна в пот от страх и жега, се опитвах да си представя къде можех да отида и какво щях да правя. Как можех да избягам. Хората от нашата черга не отиваха в колеж. Никой от семейството ми не беше завършил колеж и приемаха с подозрение тази моя мечта.

Тогава Лусил се засели с гръм и трясък в нашия квартал, току-що завърнала се от Перу. Здравето ѝ беше влошено от пътуванията ѝ по света като археолог и тя се появи в Кловис, защото имаше брат тук и той я беше убедил, че климатът ще ѝ се отрази благоприятно. Наистина ѝ повлия добре. Тя се нанесе в една къща на пътя, който водеше към магазина. Видях я още първия ден — една гореща събота през юли.

Бях тръгнала до магазина за сладолед. Слънцето печеше безмилостно от небето, изпивайки малкото останала влага в растенията и тревата, а от главата ми се стичаше пот на струйки.

И изведнъж точно пред мен се оказа Лусил — висока жена, облечена в тънка бяла памучна рокля, под която прозираха сутиенът и бикините ѝ. Стъпалата ѝ бяха боси с лакирани в червено нокти и когато пристъпи, около глезена ѝ проблесна гривна със звънчета. На шията си носеше дебел гердан от екзотични топчета и поне дузина гривни на почернялата от слънцето ръка. Носеше барабан. Огромен барабан от кожа и дърво, изрисуван с цветовете и шарките на някакво племе.

Нямах намерение да я зяпам, но никога през живота си не бях виждала човек като нея. Влюбих се от пръв поглед. Влюбих се в онази

буйна сива коса, сплетена на плитка, в онези ясни и светнали очи, които ме озариха, в едно лице, мъдро и набраздено от времето като на речна богиня.

— Здравей — поздрави ме тя. — Аз съм Лусил. Тук съм нова.

Аз примигнах и стиснах още по-силно мократа от пот прегънатата банкнота.

— Аз съм Гъртруд, но всички ми викат Труд — на свой ред се представих аз. — Живея ей там, в синята къща.

Тя погледна и кимна. Наклони глава.

— Ще ти платя, за да ми помогнеш да внеса тези неща вътре. После може да изпием по чаша чай.

— Не е необходимо да ми плащаш.

— О, никога не отказвай, когато ти предложат заплащане. Жените имат нужда от пари, за да бъдат независими.

„О!“

През следващите три години Лусил се превърна в моя приятелка, наставница, човекът с най-голямо влияние върху мен до ден-днешен. Обожавах всичко в нея — екзотичните дрехи, купувани при пътуванията ѝ по света, понякога те оголваха части от тялото ѝ, които жените от обкръжението ми не смееха да покажат след двайсет и пет годишната си възраст; дългият ѝ луничав гръб с едва забележими тлъстини от двете страни; част от корема ѝ, изпъкнал и почернял; бедрата като разтегателна хартия, стърчащи от банския ѝ.

Никога не беше се омъжвала. Ала пазеше дървена кутия със снимки на мъже, с които беше имала страстни любовни истории — матадор с орлов нос, чернокож аташе в Африка с голяма уста и добродушен поглед, жилав германски археолог. Не се боеше да ми разказва с подробности за начина, по който я бяха съблазнили, и как са си прекарвали страхотно на едно или друго място. Веднъж я попитах дали не е искала някой от тях да остане с нея и тя се смя до припадък. Всички бяха искали да останат. Тя не им беше позволила. Животът е кратък и тя не бе имала намерение да се обвърже с една или друга част от него.

Лусил ме научи да мечтая. Подтикваше ме да си представям живота, който исках най-много. Започнах да се обличам като нея с тънки индийски памучни платове и народни блузи. Пуснах си дълга коса, която майка ми винаги подстригваше късо, защото беше къдрава

и „непокорна“. Лусил ми помогна да разуча обърканите стъпки, които трябваше да предприема, за да постъпя в колеж — явяването на SAT и на ACT, стипендията и документите за финансова помощ, таксите за кандидатстване. Искях да уча испански и да пътувам по света като учителка. Първо щях да отида в Севиля, за да се науча да танцувам фламенко заради Лусил, която почина два дни преди да завърши колежа, оставяйки ми значителна сума и писмо, в което пишеше:

„Използвай ги, за да видиш света, дете. Мечтай смело!“

Парите още са на сметка и трупат лихви. Два пъти съм теглила от тях. Първия път преди две години, когато трябваше да платя за курса по природна медицина в Болдър. Втория път за пътуването на Колин до Италия. Не съм посягала към тях за нищо друго. Изчаквах децата да пораснат и двамата с Рик да отидем заедно.

Седнала сега в дневната, прехвърлям дисковете с музика и се спирам на сборния диск с любовни песни на „Джипси Кингс“, който купих, защото ми напомняше за нея. Ала тази вечер не скърбя за Лусил. Ще слагам точка на Рик и брака си. Това изисква различен саундтрак.

Изваждам всички компактдискове, които избягвах през последните месеци — „Олман Брадърс“, Джими Бъфит и Лусинда Уилямс, която отделям, за да я пусна най-накрая.

Първо „Олман Брадърс“, защото тази песен звучеше вечерта, когато го срещнах. Пускам диска, наливам си вино и се настанявам удобно на пода. Оставям се музиката да ме понесе, да изкорени болката, която потисках и пренебрегнах.

Песента изпълва стаята — прекрасната китара и нежният глас на Грег Олман. Тази песен звучеше, когато се запознах с Рик на един рожден ден.

Ще ви призная нещо: той не беше мой тип. Току-що бях завършила колеж със специалност испански и имах голямо самочувствие, много благодаря. През есента щях да се местя в Болдър, за да запиша магистърска степен, а междувременно ходех активно по срещи с академичен тип мъже, които обичаха да говорят за поезия,

докато изпиваха огромни количества бира „Гинес“ в тъмни клубове. Е, добре, един клуб — ирландската кръчма, която беше с приятна атмосфера, модна за момента. Харесвах мъже, които пишеха и изпълняваха фолклорни песни или блусове, с очила с телени рамки и чисти ръце. Мъже като мен, с намерение някой ден да направят академична кариера. Това е свят, който те поддържа жив и млад, мислех си аз. Далеч от партитата на „Таперуер“.

Трябва да ви кажа, че изтънчеността ми не свършваше с това. Бях вегетарианка и отказах цигарите много преди да стане модерно, освен това ходех на йога три пъти седмично в едно тясно студио на Юниън Авеню. В апартамента ми нямаше и следа от Кловис. Целият втори етаж на леко западналата викторианска къща в „Меса Джънкшън“ бе с голи дървени подове, които бях боядисала в червено. Без пердета и с почти сто и петдесет свещи. Бях залепила със скоч агресивни сентенции, късчета мъдрост от най-различни жени, които бяха постигнали нещо. По това време се смятах за много умна и самостоятелна.

Смела, бих казала сега. Нужна е смелост, за да повярваш в такава представа за себе си.

Стените на апартамента бяха окичени с черно-бели снимки на местата, където исках да отида и още не бях успяла, заради борбата да завърша колежа.

Гордеех се дори с това — с бедността си и причината за нея. Успях да издържа, докато следвах за бакалавър, понякога се хранех с петнайсет долара на седмица. Работех в ресторант, за да си осигуря свястно хранене пет дни в седмицата и малко безплатен алкохол.

Наистина се смятах за всемогъща. Неподатлива към изкушенията на баналния живот като жена, съпруга и майка.

Докато отпивам от виното, гледам краката си. Крака, които си мислех, че ще ме отведат в Севиля, а те ме доведоха само дотук, до северната част на Пуебло. Една вечер през онова лято отидох с приятел на трийсетия рожден ден на негов приятел. Беше шумно и пълно със студенти, не всички на обичайната възраст, тъй като университетът на Южно Колорадо винаги се е стремил към по-широка аудитория — особеност, която ми допаднаше. Разнообразието му даваше много интересна енергия.

Затова не беше странно да видиш малко по-възрастен мъж там — беше под трийсетте, — но в други отношения изглеждаше не на мястото си. От работническата класа, с черно рокерско яке, джинси и обикновена бира „Будвайзер“ в ръка. Погледна ме дръзко, докато ровех в хладилния шкаф за „Хайнекен“, която беше малко по-долу от „Гинес“, почти толкова шик. „Ей, драга — каза той, — не знаещ ли, че правят «Хайнекен» от пикнята на сункс?“

С реплика като тази как би могъл да се провали? Погледнах го с най-изпепеляващия си поглед. „А «Будвайзер» от какво я правят? От бизонска пикня?“

Той се разсмя.

Сега изглежда толкова банално. Само че беше силно. Смешно. В тембъра му чух радостните викове на играещи деца, пулса на много оргазми и звука от сипването на лимонада в стъклена чаша. Това ме накара да обърна очи към него. Той отвърна на погледа ми с очи, сини като утринно небе, живи като смеха му. През тези първи мигове не забелязах, че ръцете му са като на художник, нито колко е объркан. Бях омагьосана от начина, по който ме гледаше. Дръзко. Развеселено. Сякаш гледаше през мен право в момичето, което правеше сапунени балончета на задната веранда.

Избягах. Скрих се в другите стаи при хапливите реплики и закоравелия интелектуализъм, където трябваше непрекъснато да си нащрек, за да не изгубиш нишката на словесните закачки; офейках, когато видях нежното му намигване. Чувах го как говори и се смее, избягвайки коварните въпроси за мотора, кожените дрехи и работата му като механик. Гласът му беше дълбок и топъл като удобен матрак.

Хвана ме навън на верандата, където се бях оттеглила, за да подишам свеж въздух в звездната нощ. Носеше „Хайнекен“ и „Будвайзер“. Посочи към мястото до мен на стъпалото и каза:

— Нещо против?

Поклатих глава и приех бирата. Той се настани и забелязах дългите му крака до моите. Косата му беше прекалено дълга и сякаш беше рязана с тъпа брадва, но беше гъста, жива и черна и миришеше на следобед. Беше като първата ми среща с Лусил. Като че ли вече го познавах и само чаках да се появи. Всички мои думи, които през цялото време се лееха от устата ми с лекота, остроумните, забавни и

крехки думи, зад които се криех, така че никой да не види момичето от Кловис, сега пресъхнаха и аз погледнах към небето.

— Това е Орион — посочи той.

— Така ли? — направих се, че разбирам за какво говори. Само че не познавах звездите.

— Търси трите звезди. Това е поясът му. Видя ли го?

Изведнъж го видях. Примигващи в редица. Отпих от бирата и почувствах кожата си отесняла за тялото ми. Замислих се за пищялите, за коленете му. Дали ще бъдат мъртвешки бели, или се е събувал понякога по къси панталони на слънцето. Погледнах го. Не, не би носил къси панталони.

Показа ми още няколко звезди. Ръката му докосваше моята. Той се приближи, рамо до рамо.

— От прерията се виждат много по-ясно. Искаш ли да се разходим с мотора дотам?

За пръв път ме целуна там, под онези звезди, под толкова необятно, черно и изпълнено със стотици милиони мигащи звезди небе, че легнахме по гръб и им се възхищавахме цял час. Може би два. Може би десет. Не зная. Преди да е свършила нощта, знаех, че той е влюбен в мен, и това се случваше за първи път — някой да се влюби толкова силно и безрезервно. Не и в мен.

Знаех го. Усещах го, когато ме целуваше. Съсредоточаване. Приемане. Когато се прилепваше до мен, тялото му прилягаше на моето. Знаеше точно как да разкопчае блузата ми, да остави вятъра да духа върху гърдите ми, пръстите му бяха опитни, а целувките — сладки. Толкова лесно бе да го любиш на открито, в прерията, още през първата вечер на запознанството ни. Никога не го правех. Никога не спях с мъж на първата среща. С него просто изглеждаше разумно.

Освен това беше впечатляващо добър. Още не бях влюбена в него, но само едно вкусване на тялото, устните и ръцете му изобщо не ми беше достатъчно. Искях още и още, и още.

През цялото лято правехме само това. Любехме се, возехме се на мотора му, хранехме се и пиехме. Почти всеки уикенд излизахме на открито в прерията, като намирахме топли извори, в които плувахме голи, любехме се край огъня и се напивахме с „Будвайзер“, от която винаги ме болеше глава на сутринта. Той ми готвеше. Ала не просто

бифтек. Истинска храна като печено, картофи и моркови. Ребра на скара и боб. Задушена пъстърва с лимонов сок във фолио над огъня.

За мен това беше начин да си прекарам лятото. Приятно ми беше с него, понякога дори усещах пробождащото чувство на близост, но наесен се местех в Болдър, той нямаше да ме последва и това беше всичко. Това придаваше на бързо изнизващите се седмици вълшебна аура. Усещане за магия. Знаех, че ще ги запомня за цял живот, но наистина не мислех, че той е Мъжът.

Рик се преструваше, че е съгласен, но той беше влюбен. Влюбен. Така и не разбирах защо. Боже, по онова време бях толкова ужасна! Кльоцава, напрегната и погълната изцяло от себе си, прикривайки несигурността си с перчене и снобизъм. Не криех плановете си, нито чувствата си към него, не давах обещания. Изобщо не разбирах какво беше видял Рик Марино в мен — което, разбира се, ме затрудняваше още повече да проумея защо се бе влюбил толкова внезапно и неочаквано.

Все едно.

През август си събрах багажа от апартамента и Рик ми помогна да го почистя. Бях изпаднала в униние. Апартаментът беше първият ми истински дом, в който прекарах три години. Мъчно ми беше за него.

Рик също изведнъж ми стана много скъп. Не можех да спра да го гледам, докато опаковаше кашоните и ги пренасяше в камиона, който бях наела. Откривах милион неща, които щяха да ми липсват — начинът, по който светлината, дори най-яркото августовско слънце, потъваше в дългата му гъста коса; силните му ръце, присвиването на очите, когато се шегуваше с мен. Накрая му се нахвърлих в празната дневна и се любихме на килима под сноп слънчеви лъчи.

След това, сгъшена до гърдите му, казах:

— Наистина ще ми липсваш.

— Знам — отвърна той и ме целуна по челото. — Всичко ще е наред. Ще се виждаме през почивните дни.

Чувствах празнота и затворих очи, докато вдишвах мириса му и прокарвах пръсти по космите на гърдите му, а стъпалата ми бяха върху снежнобелите му колене. Как не бях забелязала, че съм влюбена в него? И какво, за Бога, можех да сторя сега?

— Искане ми се да можеше да се преместиш в Болдър.

— Компанията там няма да ми понесе.

— Аз съм част от тази компания.

Той се засмя и прокара пръсти през косата ми.

— Да, но те научих да пиеш „Будвайзер“.

— Знаеш, че ще отвикна веднага щом ти видя гърба.

— Но ще знам, че в сърцето си ще копнееш за нея.

— Това лято беше най-хубавото в живота ми — прошепнах.

— За мен също, дечко.

— Може би — започнах убедено аз — трябва да остана. Мога да се прехвърля в университета в Спрингс и да пътувам.

Той поклати глава.

— Не това искаш.

Ето това го отличаваше от другите. Подкрепяше дори най-грандиозните ми планове за бъдещето, вярваше в способностите ми повече от мен самата. Беше страшно горд с постигнатото от мен досега, от потребността ми да избягам от дребнавия свят на Кловис и да потърся по-богат и интересен живот за себе си. Сълзи пареха очите ми. Наведох се и го целунах силно.

— Обичам те, Рик — казвах го за пръв път, за първи път го осъзнавах.

— Неизбежно е. Нищо не можеш да сториш. Нищо не зависи от теб — отвърна той.

ПИСАТЕЛСКОТО ТАБЛО НА ШАНЕЛ

„Ние сме чаши, които се пълнят непрекъснато и незабележимо. Номерът е да знаеш как да разсипеш чашата си, за да излееш навън красивото в нея.“

Рей Бредбъри

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: Да напълниш кладенчето

„Днес беше погребението и на никого друго не мога да кажа това — беше толкова вълнуващо и артистично! Едгар ще ми липсва — беше много мил старец и ми разказваше чудесни истории от живота и детството си в Мисисипи. Смъртта му ще остави пропаст.

Но погребението му — о, Боже! — какво преживяване! Първо, не беше погребение: беше завръщане у дома. А дамите в църквата не бяха облечени в черно, а в снежнобяло, за да отпразнуват завръщането у дома на един светец. (Мисля, че това беше едно от най-красивите неща, които съм чувала.) Бях толкова развълнувана от церемонията, от богатите гласове, които смело се извисиха на това тържество, от внучката, която плачеше в скръбта си, от сестрата в униформа, която беше дошла за всеки случай, ако някой припадне от мъка. Беше много странно и екзотично да съм едно от малцината бели лица в църква, пълна с чернокожи хора. Замислих се какво е да си черен през цялото време, интересен обрат. Не че проявява каквато и да е била нелюбезност — точно обратното просто ми беше интересно да го осъзная.

От всички присъстващи най-зле беше съседката ми. Не Робърта, съпругата на Едгар, а жената от другата страна на улицата, която се развежда и все още е болезнено влюбена в съпруга си. Грейва цялата от копнеж, когато той минава по улицата с мотора си. Тя изглеждаше като живи мощи в черния си костюм и червена коса, като фигурата на Смъртта, с хлътнали бузи и очи и треперещи ръце. Стана

ми мъчно за нея, но когато отидох да я потърся, тя си беше тръгнала.

Утре най-сетне отивам на зъболекар!
НЕ МИ ОТГОВАРЯЙ.

С обич,
Шанел“

14 ТРУДИ

*„Миналото никога отново се не
върща,
знае го светът отдавна
и след светлата тълпа на
ветровете
безполезно е да се оплакваш!“*

Федерик
о Гарсиа Лорка
„Ветропоказат
ел“^[1]

Дискът с Олман Брадърс свърши и следващият се завъртя. Наливам си третата чаша вино. Още не мога да заплача, само усещам твърда буца от насъбрали се чувства в гърлото. Стомахът ми не е особено щастлив от погълнатото вино и ставам да донеса бисквити. Последните от любимите ми „Пеперидж Фарм“. Слагам малко сирене и плодове в една чиния и ги занасям в стаята. Ако ще се отдавам на скръбта, поне да е подобаващо.

Оставям чинията на малката масичка и чувам стъпки отвън на верандата. Мамка му! Ако е Рик, загазила съм. Чува се обаче звънецът и когато отворяя, виждам Джейд. По страните и бузите ѝ е изписана изнемога.

— Здравсти — казва тя и показва бутилка вино. — Донесох алкохол. В неудобен момент ли идвам?

Изсмивам се и посочвам назад към виното и бисквитите.

— Тъкмо оплаквах смъртта на брака си. Заповядай, но те предупреждавам, че съм в много сълзливо настроение.

— Значи ставаме две.

— Да не би Данте пак да е звънял?

Тя кимва унило.

— Сядай — взимам палтото ѝ и подритвам към нея кутията с дисковете. — Избери си нещо, което да те накара да изпаднеш в най-сентименталното си настроение. Ще ти донеса чаша за виното.

Тя повдига глава и се усмихва горчиво. Кимва.

— Ей сега се връщам.

Прибирам нейната бутилка в хладилника и изваждам още една чаша, която се налага да измия, защото е прашасала. Нали използвам само една.

Джейд влиза в кухнята и размахва един диск.

— Алиша Кийс. Слушала ли си нещо нейно?

Поклащам глава.

— О, мила! — тя се навежда — дълги крайници, сдържана сила — и го слага в уредбата. Взема чашата, в която налях вино, и сяда. — Слушай.

Тих женски глас в акомпанимент на въздействащо пиано изпълва стаята. При звука на втория глас, който се извисява след първия, в очите ми плувват сълзи. Примигвам и поглеждам Джейд. Тя кима.

— Почакай само.

Настаняваме се на пода и оставяме музиката да ни обгърне. Чиста мъка, примесена с решимост. Мощ.

— Не знам колко пъти тази песен ми е помагала да изкарам нощта — казва Джейд. — Все едно пее за моя живот.

— Има прекрасен глас.

— И е млада, още няма двацет и пет. Това е първият ѝ албум, с който спечели около десет награди „Грами“.

Песента свършва и тя взема дистанционното от масичката.

— Ето това е моята песен. Песента на годината.

Песента, която зазвучава, ми е смътно позната. Слушала съм я по радиото, но не така, не толкова силно. Джейд я усилва, така че звукът на този плътен и мек глас и нежното пиано изпълват стаята и празнината в гърдите ми. Джейд приглася и аз затварям очи, вече наистина плача. Сълзите се стичат горещи по лицето ми и аз не се мъча да ги спра, защото усещам, че и Джейд прави същото, оставя се на емоциите. Песента свършва и тя я пуска отново, после още веднъж, този път по-тихо.

Не мога да говоря и скривам лице. Раменете ми се тресат от силата на мъката. Изричам на пресекулки:

— Не знам... дали ще мога. Да живея... без него. Не... искам.

Джейд протяга ръка, в очите ѝ също има сълзи.

— Знам.

— Не е... честно. Не знам... какво... направих. Или... какво... не съм направила. Нищо не разбирам и не знам как да се справя, толкова силно ме боли.

Тя намалява още малко музиката и вдига чаша, подсмърчайки.

— Наистина боли — съгласява се.

Чукваме се и избърсвам сълзите под брадичката си.

— Как да продължим, Джейд?

— Чакай малко — казва тя. — Първо искам да обясня на някого защо го обичах. После можеш да ми кажеш.

Засмивам се.

— Групова терапия?

— Не бъди скептична — поема си дъх тя. — Тази вечер Данте се обади, уж за да види как съм, но всъщност искаше пари. Разбираш ли? За сетен път бях разочарована от себе си, задето се влюбих в подобен мошеник.

Кимам.

— Само дето... той не е лош човек по природа. От малък се е научил да живее чрез измами и не познава друг начин, но дори при всичките му измами знам, че ме обичаше — тя спира, поглежда към тавана и присвива очи. — Или поне ме обичаше според възможностите си. Ето в това е проблемът. Това, че аз вярвам толкова искрено в тази история, а той просто не е способен да обича истински никого — лицето ѝ се сбърчва. Алиша пее за ценността на жената. — Това обаче не променя силата на любовта ми към него.

— Знам — казвам. Но си мисля, че Рик наистина е добър човек и способен да обича силно. Изпитала съм го. Стомахът ми е по-добре и ми хрумва, че сигурно ме е болял от сдържането на сълзите. Срецам погледа на Джейд. — Имах наистина много добър брак. Ето това не разбирам. В никакъв случай не идеален. Но истински. Спокоен, пълен с любов, общуване, секс и всичко останало — поклащам глава. — Не разбирам кога се случи? Разбираш ли, моментът, в който можеше нещо

да се промени, когато можеше да се направи нещо. Преди да е станало късно.

— Вината не е у теб, Труд.

— Не може да не е у мен! Имам предвид, че един щастлив мъж не постъпва така — да има извънбрачна връзка. Как не съм разбрала, че е толкова нещастен?

— Защо просто не е дошъл при теб да сподели, че е нещастен?

Поглеждам я.

— Щеше да е много по-лесно.

Слушаме още малко музика, изпиваме още вино. Поплакваме си. След час и двете сме пияни и така е по-добре. Раните са отворени и кървят, образувайки голямо езерце от проляна кръв на пода между нас. Потопяме пръсти в нея и пишем във въздуха. Облягам се на дивана с опънати на пода крака.

— Нямах намерение да се омъжвам за Рик. Следвах магистърска степен и мислех, че с времето просто ще се отдалечим един от друг. Отчуждаване. Ала той идваше да ме вижда два пъти месечно през почивните дни, а през другите две съботи и недели не спирах да мисля, че може да срещне друга, и се побърквах от ревност — прехапах устни. — После забременях и всичко останало загуби значение.

— Не знаех, че си се омъжила, защото си забременяла.

— Да. Всички мислеха, че съм луда. Той беше от работническата класа, прекаляваше с бирата, дрън, дрън, дрън, но аз знаех, че постъпвам правилно.

— Ако знаеше всичко, което знаеш сега, щеше ли да постъпиш по същия начин?

Отговорът е много прост.

— Да.

— В такъв случай не ти трябва да знаеш друго — тя се отгласква от дивана. — Мисля, че е време да си вървя. Утре гостите си отиват. Трябва да се наспя.

Ставам и я прегръщам.

— Благодаря, Джейд.

Тя се спира пред вратата.

— Следващата седмица Тони ще ме заведе в боксовата зала. Може би ще си намеря треньор.

— Прекрасно!

— Да. Много се вълнувам.

Тя вдига ципа на якето си.

— Ако знаеше всичко, което знаеш сега, Джейд — казвам аз, — щеше ли да постъпиш по същия начин?

Тя сгущва глава в яката. Разглежда пода. Кимва.

— Щях ли да съм това, което съм, без този опит?

— Тръгвай тогава.

Затваряйки вратата, си мисля, че трябва да си легна, и наистина се запътвам към леглото, когато зазвучава следващият диск в уредбата — Лусинда Уилямс. Смесица от Бони Райт и Кеб Мо, подправени с Джей Ди, както доктор Антъни, професорът, който ми я препоръча, я описа. Слушам я често, а сега изливам остатъка от виното в чашата си — както е тръгнало, май ще го допия — и отново се настанявам на пода.

Мисля за Рик. Не за преди, не за отдавнашни времена. Сега. Мисля, за сребърните нишки в косата му, всяка — появила се пред очите ми. Мисля за начина, по който се люби, с такова естествено самоотдаване, сляп за всичко около себе си, карайки ме да забравя плоските си гърди, луничките и всичко останало.

О, Боже! Толкова ми липсва! Всичко в него. Уханието на кожата му, начинът, по който изглежда устата му, когато спи, да го гледам как лежи на дивана, опънал тези негови дълги крака в сиви чорапи. Липсва ми появяването му в кухнята с омаслен парцал и изцапани с грес ръце, за да ми покаже някаква неизвестна за мен част от мотора, лъсната до блясък, и да каже: „Виж само!“ Липсва ми моят голям силен мъжествен мъж, който се просълзява понякога и се опитва да го скрие. Приятно ми е, че никой друг не го познава така добре и не знае как в края на филмите или когато музиката е особено въздействаща, крие лице.

— Признай, Трудни — казвам си. — Кажеш го на глас: „Той ме напусна заради друга жена.“ Приеми го — разтърсвам глава, за да пропъдя онова, което всички ми повтарят: приеми го, животът продължава; не всички имат твоя късмет да се отърват толкова леко; използвай тази възможност да започнеш нов живот.

И е вярно, всяка дума. Знам го. Осигурена съм, няма да страдам за пари. Рик никога няма да бъде като онези липсващи бащи. Имам

добрата възможност да преосмисля мечтите си и да реша какво още искам от живота. При това децата ми са пораснали. Свободна съм.

Лусинда пее за мъж, който обича една жена, и аз пея заедно с нея, като не се мъча да спра сълзите. Мисля си с мрачно чувство за хумор, че това може би е най-добрата музика за разбити сърца в историята на човечеството. Поклащам се в такт, пея и отпивам на малки глътки от виното, за да ми стигне до края на албума.

Тогава тя стига до парчето, което ме пронизва като с нож:

*„Дните минават, но вече не са същите...
Все още копнея за твоите целувки.“*

И изведнъж осъзнавам с кристална яснота, че тази вечер не се напих, за да се отдам на скръб. Напих се, за да имам куража да...

Вдигам телефона. Набирам номера на мобилния телефон на Рик. Изчаквам да отговори.

Което той прави, сънен и разтревожен:

— Труди?

Поемам си дълбоко дъх и изричам:

— Липсваш ми. Мразя това положение. Мислех, че ще ме погребеш или аз ще те погребя, и това не е справедливо, но не знам как да го оправя — най-накрая сълзите ми потичат горещи и истински, каквито винаги са били. И знам, че на сутринта ще се презирам, но имам нужда да го изрека поне веднъж на глас. — Мразя това положение, Рик.

Той е слисан.

— Труди, добре ли си?

— Не, не, не — отвръщам. — Не съм добре. Мога ли да ти кажа, защото ти си най-добрият ми приятел, че бих дала всичко, Рик — децата не, но всичко останало, за да поправа стореното? Бих надебеляла. Бих погрозняла. Бих си отрязала косата, бих отишла в Южната баптистка църква и бих пекла какаови сладки.

На другия край на линията той се засмива много предпазливо.

— Не мисля, че някой би ги ял.

— Знаеш ли, че проваляш напълно самоуниженито ми?

— Добре, ако толкова държиш, няма да ти преча.

Изведнъж си го представям — гол до кръста, с разрошена от спането коса — и мъката ми се надига като чудовище и ме поглъща. Плача дълго на телефона, разтърсвана от силни ридания на отчаяние, които той не познава.

Не затваря телефона.

— Съжалявам — прошепвам накрая и прекъсвам връзката.

Не отговарям, когато телефонът звънва. Вместо това изключвам уредбата, занасям чашите в кухнята и гася лампите. Телефонът звънва втори път, но аз го оставям и се качвам горе, за да си измия лицето.

Това беше полезно — казвам на отражението си в огледалото. Очите ми са червени, носът ми подут, а гърдите ми са целите на червени петна. Прекрасно.

Разтърсвам глава. Време е да продължа напред. Когато се мушвам в леглото, забелязвам, че за първи път от дни наред не ми е студено. Сигурно е от виното.

Сънувам, че между кухнята и дневната има огромен търговски комплекс. Често в съня си откривам още стаи — вероятно като закъсняла реакция на проблема с теснотията през всичките тези години, — но за първи път е цял търговски комплекс. Магазинът е елегантен, с кристални полилеи и мраморна настилка. Навсякъде им бутици за бижута и по някаква причина разполагам с платинена кредитна карта, защото все пак това си е моята къща. В съня си стоя до един фонтан и се чудя какво да избира, когато Рик се появява изневиделица. Носи тюркоазната си риза.

— Труди — вика ме той с насмешлив тон. Разтърсвам глава и продължавам да обмислям богатия избор от бижута. — Труди — след това още веднъж, напевно: — Тру-уу-диии.

Обръщам се на другата страна и го съзирам от плът и кръв, застанал в долния край на леглото. В ръката си държи голямо капучино.

— Добро утро!

Светлината, жълта и ведра, пробужда дясното ми око и аз бързо го затварям.

— Какво правиш в спалнята ми? — казвам и покривам глава с възглавницата. Споменът за унижителното обаждане ме връхлита и

изричам през пуха: — Не искам да говорим за нищо, ясно? Махай се.

Той дръпва завивките, а аз съм облечена в една стара износена нощница, затова оставям възглавницата, грабвам завивките и го поглеждам кръвнишки:

— Знам, че кафето е за мен, заслужила съм си го, така че го дай насам и си отивай.

Подсмихвайки се, той сяда на леглото от своята страна. Забелязвам, че е съвсем невъзмутим. Чудя се дали е само поза.

— Просто исках да се уверя, че си добре — обяснява той и ми подава кафето.

— Нищо ми няма — кафето е идеално. Три пакетчета захар и пълномаслено мляко. — Ммм! Благодаря ти.

Той накланя глава и пригладва с ръка завивките.

— Видях Мо, както може да се досетиш.

— Да?

— Беше във върховна форма.

Поглеждам нагоре.

— Каза ми: Значи си бил лошо момче, а? — Рик имитира без грешка иранския акцент на Мо.

— Така ли? — нещата придобиват интересен развой.

Рик поглажда мустаците си с пръст, за да пропъди напирещата усмивка, и продължава с гласа на Мо:

— Знаеш ли как трябва човек да се държи със съпругата? Тя казва, че е сутрин, а то е полунощ, но ти отговаряш: „О, да, мила! Каква прекрасна сутрин!“

Разсмивам се и Рик се присъединява.

— Сега е полунощ — казвам аз.

— Права си — отвърща той. — Виж само каква луна! — в очите му има нещо, което не мога да разчета — дали е молба или извинение. След миг отклонява поглед и припряно става от леглото. — Трябва да отивам на работа. Ти също.

— Освободена съм. Някаква беля с тръбите. На работа съм чак в понеделник.

Той кима.

— По-късно ще поговорим.

— Благодаря за кафето.

Спира на прага и се подпира с ръка на касата.

— Каквото и да си мислиш, Трудю, всичко това не е свързано с теб. Нито с нас. Нищо такова.

Ще ми се да възразя. Как така? Приемам го обаче, както той иска — като опит да ме накара да се почувствам по-добре. Затова само кимам.

ЖЕНИТЕ В БОКСА

1904 г.: Боксът става олимпийска дисциплина в Сейнт Луис. Женският бокс се превръща в широко отразявано събитие на третите Олимпийски игри 1920 г.: Боксът става част от физическото възпитание на младите дами в Бостън.

1954 г.: Барбара Бътрик, една от най-известните боксьорки на всички времена, става първата състезателка, чиито мачове се излъчват по телевизията.

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

15

ДЖЕЙД

В петък следобед обличам екипа си за тренировки. Черен анцуг, видял и по-добри времена, стегнат спортен сутиен и стара фланелка на Данте с лого на пури от Ню Орлиънс. Ръкавите са отпрани. Прибирам косата си с ластик, измивам грима и си обувам най-старите маратонки. Една жена в спортната зала трябва да има сериозен вид. Никакви сладки малки трика, никакви прилепнали тениски, никаква идеално очертана очна линия. Остави ги вкъщи, бейби.

Пресичам улицата към къщата на Шанел. По стъклата са залепени хартиени духчета, а рамката на прозореца е окичена с лампички с форма на тикви. Тъкмо на място една лъскава черна котка се отърква в краката ми.

— Хей, ти — навеждам се и я погалвам. Нежна като коприна козина.

Шанел отваря вратата. Изглежда сто пъти по-добре. Подуването от извадения зъб е изчезнало, тенът ѝ вече не е болнаво сивкав, а кожата ѝ е бяла като на млекарка.

— Здравсти — посреща ме тя. — Влизай. Тони се обува. Тази сутрин ме е хванал мързелът, така че не обръщай внимание на бъркотията.

„Бъркотията“ са няколко разхвърляни на дивана вестника. Под масата има играчка камионче. Момчетата надничат иззад ъгъла, изкикотват се и се скриват. Усмиввам се съзаклятнически на майка им. Тези момченца флиртуват с мен цяла седмица. Отивам на пръсти до прага и приклякам. Когато те отново надникват, аз изревавам, хващам ги и започвам да ги гъделичкам. Те започват да пицят:

— Мамо! Спаси ни, спаси ни!

Тони разтърсва крак и се изправя.

— Сигурна ли си, че си добре, мила? — обръща се към Шанел. Той е висок, хубав мъж. Децата са негови копия. Харесва ми начинът, по който докосва тила на Шанел.

— Добре съм — леко раздражено му отвърща тя. — Минаха 3 дни.

— Добре тогава. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас?

— Да, скъпи — махва към компютъра. — Казах ти, че днес искам да отделя малко време на писането. Нали се разбрахме.

Той е уплашен от мен. От начина, по който изглеждам. От това, какво би си помислил за тялото ми, седнал до мен в колата. Може да звучи самомнително, но не е така, както изглежда. Той е от свестните мъже. Не хвърля похотливи погледи и не се интересува от никоя друга, освен от съпругата си.

Или може би не е такъв човек, но се притеснява какво ще си помислят хората, като го видят с мен.

— Шанел, забравих — имаш ли някакъв пръстен, който поне малко да прилича на брачна халка? — вдигам рамене. — Така ще си спестя много главоболия.

— О, много хитро! Ей сега — тя се връща със сребърен пръстен с тюркоаз. Става ми точно. Тя ми намига, когато Тони не гледа.

Нервна съм по пътя до залата. Тони също. Мълчанието в колата е много неловко. Пътуваме само десет минути, преди да отбием пред голяма сграда с магазини отдолу в северната част. Има мексиканска бакалия с розови и зелени стоки на витрината, а всички табели са на испански. Тони отваря съседната врата и ми прави знак да мина първа. Качваме се на втория етаж по едно тясно стълбище. Тъмно е и мирише на пот. Спирам за миг, за да се ориентирам.

Появата ни вече е забелязана. Изведнъж ми хрумва, че трябва да съм идиот, за да желая подобно нещо. Тук са се събрали само корави мъжаги, повечето чернокожи или мексиканци, облечени в подобни на моята униформи. Поне в това съм уцелила. Слънцето прониква в помещението през редицата прозорци в дъното, гледащи към задния двор. Няма много хора, което е добре. Няколко млади мъже се упражняват на боксовите круши, на ринга има спаринг мач, други скачат на въже, бинтоват ръцете си, правят лицеви опори и коремни преси. Аз съм единствената жена и го забелязват.

Ала след първоначалното стъписване престава да ми пука. Звукът от ударите по крушите, миризмата на талк, прах и тела, острият мирис на състезание ме грабват. Мога да го направя. Знам, че мога. Просто имам нужда от малко помощ.

— Мараба, Тони! — мъж, който много прилича на Тони, но е по-нисък и по-набит, се приближава с пружинираща походка и светнали от любопитство очи. На лицето му е изписано одобрение, когато протяга ръка. — Ти си Джейд, а?

Поемам протегнатата ръка и кимвам.

— Аз съм Гейб.

— Приятно ми е.

— Та значи, Тони каза, че искаш да тренираш — скръства ръце пред гърдите си той. — Откъде това желание?

Повдигам рамо.

— И аз като другите.

— Много мъже мислят, че боксът ги прави по-мъжествени. Искат да се перчат и да се фукат, че са боксьори. Много жени искат да докажат нещо си.

Срещам погледа му с невъзмутимо изражение.

— Дясното ми кроше може да свали мъж с един удар. Искам да видя какво още мога.

— Без майтап — той сочи с глава към другия край на залата. Потупва брат си по рамото и казва:

— Брато, върви да си вземеш нещо газирано или за ядене, ако предпочиташ — обръща се към мен: — Хайде — тръгвам след него, опитвайки се да не се стягам, но усещам как всички ме измерват с очи. — Треньорът ми не иска да се занимава с жени, но намерих човек, който иска да поприказвате. Ей, Рубен. Това е тя.

От тъмния ъгъл на залата се отделя една тъмна сянка с ръста на Дарт Вейдър. Примигвам, когато излиза на светлото, защото виждам един хубав мъж. Тъмно, ъгловато лице, най-големите топли тъмнокафяви очи, които съм виждала, и красива уста. Кожата му блести като на тюлен, а ръцете му са огромни. От начина, по който се движи, виждам, че е в отлична форма.

Той протяга ръка и ме оглежда преценяващо по начин, който не ме настройва враждебно.

— Здравей — казва с нисък провлечен глас. Тексас, разпознавам акцента на мига. Дядо ми говореше така. — Аз съм Рубен.

— Джейд — ръката ми изчезва в неговата. Дланта е корава и суха. — Приятно ми е да се запознаем.

Гейб сочи към ринга.

— Мога ли да ви оставя?

Рубен кимва.

— Значи искаш да се боксираш?

Поглеждам към един младеж, който боксира тежка круша. У мен се надига глад.

— Да. Започнах да тренирам в Сакраменто, но дядо ми се разболя и се върнах вкъщи, за да се грижа за баба — примигвам. — Извинявай — казвам, прочиствайки гърлото си. — Той почина само преди няколко дни. Раната все още не е зараснала.

— Няма нужда да се извиняваш. Това, че се грижиш за близките си, говори добре за теб. Не всеки го прави в днешно време.

— Да. Те са добри хора.

Той кима, без да откъсва от мен съпричастния си поглед, с ръце на кръста.

— Трябва да видя какво можеш, но ми изглеждаш в добра форма. Започнала си с кикбокс?

— Как се сети?

— Познах по случайност — усмивката му открива големи снежнобели зъби. Отпускам се и усещам как се изпълвам с енергия. Вече по-сериозно той казва: — Защо не се състезаваш в този спорт? Или се захвани с бойни изкуства.

— Защото искам да се кача на ринга. На боксовия ринг.

— Защо?

— Омръзна ми този въпрос. Защото искам — втренчвам предизвикателен поглед в него. — Защото искам да видя дали притежавам нужните качества. Да победя.

— Хора умират на ринга.

— Умират и докато се возят в автобуса.

— Гледката след мач може да бъде много грозна.

— Добре, нека ти кажа, че досега красотата не ми е донесла нищо добро.

Той се засмива силно на глас.

— Сестро, тук излъга — намига и ме побутва с юмрук по рамото. — Попитай някоя грозновата жена.

Сещам се за мъжете на бензиностанцията, но също и за момчето на щанда с деликатеси, което ми даде четвърт печено телешко повече.

— Готова съм да рискувам — замълчавам, после добавям: — Искам да бъда силна. Колкото е възможно. Искам да разбера какво мога да постигна. Няма друга по-дълбока причина. Просто го искам.

— Добър отговор — казва той. — След малко имам друга тренировка, но защо не дойдеш следващата седмица и тогава ще видим какво можеш?

— Наистина ли?

— Да. Какво ще кажеш за четвъртък? Да кажем в шест и половина?

— Отлично — вълнението ме кара да протегна ръка и да стисна неговата. — Благодаря ти, Рубен. Наистина.

— Засега без обещания.

— Разбирам.

Той обръща дланта ми.

— Съпругът ти съгласен ли е?

— Разведена съм — в думите ми има повече горчивина, отколкото бих искала. Рубен само кимва.

Тръгвам към Тони в другия край на залата и успявам да се сдържа през целия път по стълбите и отвън на улицата. Там се спирам и изигравам един бърз лудешки танц, съпроводен с няколко крошета във въздуха.

— Ууу! — възкликвам.

Той се смее.

У дома ме чака съобщение от Социалните служби. Сигурно имат спешна нужда от човек, защото жената ме моли да се обадя още тази вечер във връзка с автобиографията, която съм изпратила. Имат нужда от служител за работа с приемните семейства, а аз точно с това се занимавах морето покрива земята.

Да. Съдбата ми се усмихва.

16 ТРУДИ

*„Когато възлиза луната,
морето открива земята
сърцето човешко тогава
е остров самотен в безкрая.“*

„Луната
изгрява“^[1],
Федерико
Гарсиа Лорка

Няма да прекарам тези почивни дни в мрачни размисли. В петък вечерта съставям план — списък със задачи, които ще запълват времето ми. Няма да седя до телефона и да си мечтая за по-добри времена. Няма да се упреквам за нищо. Ще живея за момента — дори ако се наложи да съставя план за действие, за да успея.

Списъкът гласи:

1. Дълга приятна разходка сутринта. Да взема фотоапарата и да й се насладя.
2. Да видя как е Робърта.
3. Да отида в „Лоу“, за да разгледам боите.
4. Да купя боя, ако харесам цвят.
5. Да боядисам дневната.
6. Да приготвя лакомства за Хелюин. Да направя нещо специално за момчетата на Шанел.

Неделя

1. Да отида на кино. НИКАКВИ романтични комедии! Трилър?
2. Да приготвя хубава вечеря за Ани. Да я накарам да се обади на баща си.

3. Ако ме хванат нервите, да се обадя на приятелка и да си поговорим за нещо друго.

4. Да прекарам един час с Робърта.

Списъкът сам по себе си ми дава усещането за контрол. Когато се събудям, откривам, че днес отново е един от онези великолепни есенни дни. Ведър, слънчев, относително топъл, а това честно казано, не предвещава нищо добро за децата, които довечера ще търчат наоколо в костюми на принцеси, таласъми и пожарникари. Не знам защо в този край винаги вали сняг на Хелюин. Помня безброй нощи, в които съм треперила от студ с трите хлапета и съм се прибирала с румени бузи, мокра и премръзнала.

Първо прекарвам известно време в зимната градина в грижи по растенията, тананикайки си под носа. Присядам пред Жената паяк, като се опитвам да укротя неспокойния си дух, но когато в ума ми изникват картини с другата жена на Рик, китките ме заболяват и се отказвам.

След закуска се отправям на разходка. Въздухът е студен, но с качулката ми е добре. Всъщност щом вятърът утихне, става направо великолепно. Взела съм фотоапарата и снимам най-различни неща по пътя — котка на прозореца, кутия бира, оставена на оградата, заскрежена и искряща на утринния въздух, паметника на загиналите във Виетнамската война.

Отивам в парка. Тихо е и мога да вървя през тревата колкото си искам. Преди ходех по три-четири километра два-три пъти седмично — навик, останал ми от времето, когато гърбът започна да ме боли от дългото седене пред компютъра в работата. Ходенето помага. Откакто Рик се изнесе, не знам колко пъти съм кръстосвала парка и съм се прибирала изтощена, но доволна. Доволна, че не усещам онази тежест в гърдите.

Тази сутрин не съм съвсем зле — изненадващо и приятно усещане. Откакто се напих онази вечер, се чувствам много по-добре по някаква неясна за мен причина. Освен това се изморих от виждане в миналото, от мрачните мисли и непрестанното разчепкване на

отношенията ни с Рик на всяко проклето възможно ниво. В живота има и други неща.

Като например разходката през малките кварталчета по пътя към парка. Първото се състои от четири пресечки, пълно е със спретнати къщи тип „ранчо“, построени през петдесетте от мъж на име Бонфорте, който имал слабост към диви ябълки. Издигнал къщите и посадил ябълковите дръвчета покрай улиците. Чудни са през пролетта. Този малък квартал е изключително добре поддържан, по моравите не растат глухарчета, маркучите са навити на макари, а чистите алеи са пълни със сребристи буици, линкълни и тук-там по някое камаро.

Кварталът граничи с едно от най-старите места в града — гробище на първите заселници, из което понякога бродя, благодарна, че децата не умират от толкова много болести в днешно време и размишлявам върху привързаността на хората към пропадащите надгробни паметници.

Днес се впускам в друга посока, за да се полюбувам на големите къщи по „Грийнуд“ и „Елизабет“ и в по-малка степен на „Гранд“, която все още не е завладяна напълно от домовете на колела. Има огромни викториански къщи насред обширни парцели с високи стари дървета и дългогодишни люляци. Оттук крада идеи по градинарство.

Тази сутрин жителите им се приготвят за нашествието по случай Хелюин. Хората от целия град се стичат с децата си по тези улици, а собствениците са добронамерени, дори щедри. Из тревата има картонени ковчези, от дърветата висят чаршафени духове, а от много къщи се чуват призрочни звукови ефекти и целият район ехти от таласъмски звуци. Точно в този квартал децата надават радостни писъци, когато се натъкнат на някоя мумия, изскачаща иззад храстите.

На една просторна веранда баща и дъщеря окачват гирлянди от оранжева хартия, нагъната като хармоника. Лицето на момиченцето, около седемгодишно, е изрисувано с котешки мустаци и муцунка в черно, а краката ѝ са обути в розови котешки пантофи. Тя се върти и върти, и аз вдигам фотоапарата, за да я уловя в кадър. Забелязва ме и ми маха.

— Хей, знаеш ли, че днес е Хелюин?

— Знам. Ти каква ще бъдеш?

— Котка! Мяу, мяу!

— Приятно прекарване! — махвам за довиждане.

Довечера може да си сложа някое по-дебело палто и да изляза с пълчищата костюмирани деца. Моите вече са големи, но обичам това вълнение, всичките тези малки костюми — от бебетата до тийнейджърите, които се правят, че просто са се издокарали в тренчкоти и прически от ерата на рокендрола. Момчета. Момчетата явно не се придържат толкова дълго към старите навици като момчетата. На Все светии много шестнайсетгодишни момчета са идвали на вратата ми.

Това ме подсеца — какво ще прави Рик довечера? Той обожава този празник. Обича да отваря вратата, да раздава бонбони и да се преструва на уплашен от чудовищата. Той купува украсата за Хелоуин и Коледа. Понякога дори се костюмира като вампир и си слага окървавени зъби.

Трябва да призная, че това е успешен похват да ме вкара в леглото. Обожавам, когато ме подгони с онези зъби. Искам да кажа — обожавах.

Трудно е да не обръщам внимание на подобни спомени, които се промъкват неочаквани и нежелани. Решавам да не се боря с тях. Онези дни наистина съществуваха и все още са си мои. Не знам какво ще се случи довечера и това не е мой проблем. Днес трябва да мисля само за себе си. Иска ли ми се да е с мен, облечен като вампир, а после да ме люби. Да. Мога ли да мина без това?

Струва ми се, че мога.

Паркът е едно от бижутата на града, оазис от зеленина и високи дървета на север от центъра на града. Някога имаше сграда, която подслоняваше крал Въглища и кралица Сребро — статуите бяха издялани от съответните полезни изкопаеми, само че ги откраднаха и постройката беше занемарена, а накрая я събориха. Дори не си спомням къде точно беше.

Сега има детски плувен басейн, розови градини, градини с билки и любимото ми място — красиво езеро с островче в средата. Над водата има извито каменно мостче, което си представям по целия път насам.

За моя радост тънка кора лед покрива навсякъде езерото, с изключение на идеалния кръг около фонтана, който я е стопил. Патици се пързаят, цапат през леда и щастливо шляпат в разтопената част. Цветовете са изключителни — ясно небе с облаци като пушек от лула,

синкав лед, извивката на моста се отразява във водата. Снимам го откъм южния край от няколко ъгъла, дори коленича в мократа трева, за да снимам през старата ограда от ковано желязо. Обичам фотоапарата по същата причина, поради която обичам растенията — формите, цветовете и тишината ме успокояват.

Решавам да снимам същото място от противоположния ъгъл и тръгвам към северната страна, но съглеждам на моста един мъж. Навел се е над парапета и хвърля хляб на патиците отдолу. Получава се страхотна симетрия между отраженията на ръката му и на газовата лампа на моста, затова вдигам фотоапарата и нагласявам фокуса.

Той вдига глава, за да погледне в далечината, и с изненада виждам, че това е новият ми съсед Ейнджъл. Той не ме вижда, приближавам с обектива, като се любувам на изящно изваяното му лице и на начина, по който светлината пада върху правилния му изразителен нос. Казват, че езикът оформял устата на човека и се чудя дали испанският някак си не е спомогнал за благородното излъчване на устата му.

В този миг осъзнавам, че се е обърнал към мен и гледа право в камерата. Сякаш свикнал да бъде сниман, той се усмихва леко и накланя глава. Правя снимката и отпускам фотоапаратът с усмивка.

Той тръгва към мен с гъвкава котешка походка.

— Добро утро! Спомняте ли си? Запознахме се миналата седмица.

Засмивам се, като отмятам кичур коса от лицето си.

— Разбира се, че помня. Вие сте Ейнджъл.

— А вие сте Труди — езикът му смекчава твърдите съгласни в името ми.

— Възразявате ли, че ви снимах?

— Не — усмихва се той и свива очарователно рамене, после сочи с ръка към гледката около нас. — Красиво, а?

Кимам. От този ъгъл слънчевите лъчи блестят и танцуват върху местата, където ледът се топи.

— Често се разхождам тук.

— Аз пък идвам за първи път. Каква щастлива случайност, че ви срещнах!

Боже, обожавам акцента му, начина му на изразяване! Изпитвам желание отново да се заема сериозно с испанския си.

— Откъде сте, Ейнджъл?

— Андалусия, град Севиля. Чували ли сте за него?

За мен това е магическа дума.

— О! Фламенко — слагам ръка на сърцето си. — Винаги съм искала да отида там. Винаги.

Очите му изведнъж се разширяват и на слънчевата светлина цветът им е като на ястреб.

— Това е вълшебен град.

Около нас денят е яркожълт, зад него екранът от есенни листа контрастира с тъмния цвят на вълнистата му коса и симетричността на лицето му. Не ми се ходи никъде. Искам да стоя тук и да си говоря с него.

— Канех се да отида на специализация в Испания, след като завърших магистърска степен, но не успях.

— Защо?

— Забременях — повдигам рамене аз.

— Аа... — поглежда ме и аз го виждам в онзи старинен испански град, как се разхожда лениво по улиците му. — Какво щяхте да специализирате?

— Лорка.

Лицето на Ейнджъл грейва.

— Федерико Гарсиа Лорка?

— Да.

Той се усмихва и разтърсва бавно глава, след това започва да декламира съвсем тихо:

*„Me he perdido muchas veces por el mar
con el oído lleno de flores recién cortadas.“*

Докато изрича думите с медения си глас, кожата ми настръхва. Трябва ми малко време, докато се сетя за най-добрия превод на английски. Гласът ми е по-дрезгав от обикновено, когато започвам на свой ред:

„Много пъти съм се губил в морето,

с ухо, пълно с току-що откъснати цветя.“

Усмивката му е ленива и чувствена.

*„Con la lengua Pepa de amor y de agonía.
С език, пълен с любов и мъка.“*

Той рецитира, без да откъсва очи от лицето ми:

*„Muchas veces me he perdido por el mar
Coto me pierdo en el corazon de algunos niños.“*

*„Много пъти съм се губил в морето,
както се изгубвам в сърцата на някои деца.“*

Впечатлила съм го. Той се засмива, протяга ръка и докосва моята, после бързо се отдръпва.

— Виждам, че сте колкото хубава, толкова и интелигентна — сочи към тротоара пред нас. — Ще се връщате ли? Мога ли да вървя с вас?

— Разбира се.

Вървим рамо до рамо, размахвайки ръце. След малко казва:

— Трябва да отидете до Андалусия сега, когато децата ви са пораснали.

Кимам.

— Не ми вярвате. Искате ли да ви обясня защо? — усмихва се той.

Невъзможно е да не му отвърнеш също с усмивка:

— Добре.

— Първо, градът е много красив. Стар. Хората са дружелюбни.

— Основателни причини.

— Има и друго. Фламенкото, разбира се. Борбите с бикове — добавя и смръщва лице. — Искаш ли да гледаш борбите с бикове?

— Не — потръпвам.

— За мен също са твърде жестоки — поглежда ме крадешком. — Сега мислиш ли, че... — той цъка, махва с ръка, търси думата. — ... съм твърде женствен?

Вдигам глава и срещам погледа му:

— Не.

— Хубаво — той се спира на ъгъла, за да премине една кола. — Севиля мирише на цветя — с ефектен жест, свойствен за испанците, разперва ръце и помирисва въображаемите цветя. — Портокалови цветчета, жасмин и рози. Толкова много цветя, изникнали в процепите на стените, висящи от балконите — той отново цъка с език и вирва леко глава. — Красиво е.

Тръпки полазват по гръбнака ми. Той е олицетворение на самата поезия — като че ли богините са се събрали, за да измислят мъж, който да ми изпратят. Представям си ги — Гея, Жената паяк и Бриджит, може би и Лусил, седнали заедно пред коктейлите си, цинична компания от врели и кипели жени. Тайничко повдигам вежда към тях.

Ейнджъл го забелязва.

— Това беше много палава мисъл. Ще я споделиш ли?

Откога никой не ме е виждал в тази светлина?

— Не днес — отвърщам с потайна усмивка, която знам, че ще му хареса.

После нещо в свиването на устните му ме кара да забележа колко е млад. Само тук богините са допуснали грешка.

Във въображението ми Лусил изсумтява. Не ѝ обръщам внимание.

— Ейнджъл, на колко години си?

— Трийсет и три — отвърща той с усмивка, откривайки големите си снежнобели зъби. — Не съм толкова млад, а?

Когато съм завършвала гимназия, той е бил за... трети клас? Поемам си дъх и се концентрирам върху тротоара, ширнал се пред нас под дърветата с капещи корони. Сухите листа под краката ни шумолят.

— Щастливец си, че можеш да пътуваш. Почти никога не съм имала тази възможност.

— Американците винаги казват това.

— Може би е по-лесно, когато държавите са близо една до друга. Той повдига рамене.

— Австралийците пътуват. До Европа, до Америка.

— Вярно е.

— Защо тогава американците не го правят по-често?

Мисля си за моите причини.

— Предполагам, защото е скъпо, но и това не е причината. Много по-скъпо е да си купиш скъпа кола — джип или някаква друга.

— А вие обичате колите си, много — той посочва лъскав черен джип, паркиран пред малка едноетажна къща.

Засмивам се тихо.

— О, да. Според мен пътуването изглежда по-скъпо, защото не е нещо, което се налага да правиш. То е лукс.

Той ме поглежда.

— Наистина ли?

— А необходимост ли е?

— За ума — отвърща с кимане и докосва гърдите си. — За душата. За да видиш какво има по света, как живеят хората, да споделиш своя начин на живот.

Вървя до него и мълча. Обут е в груби индиански сандали, стъпалата му са издължени и почернели, с дълги пръсти. Изящни стъпала. Стъпала, които са го разхождали по света.

— Според мен ако повече американци пътуваха с благородни намерения, нямаше да ни мразят толкова много, нали?

— Si — усмихва ми се деликатно, сякаш той е учител, а аз ученичка. — Откъде тази любов към Лорка, Труди?

В гласа му личи искрен интерес, затова си позволявам да му разкажа за Лусил и криволичещия път, който ме отведе до Лорка в един пращен зимен ден във втори курс. Ейнджъл ми подава въпроси, за да продължа да разказвам, и преди да се усетя, завиваме по нашата улица и спираме пред моята къща в това прелестно ведро утро, за да поговорим още малко.

За първи път, откакто срещнах Рик Марино преди повече от двайсет години, осъзнавам, че флиртувам с някого. Бях забравила какво е. В един момент съм старата Труди, после изведнъж нещо у мен се обръща и си спомням как да накланям глава и да хвърлям коси

погледи. Нещо у мен попива подробностите — скулите, адамовата му ябълка. Кожата му е толкова гладка. Иска ми се да я милвам, да прокарам пръсти...

Той ми казва:

— Имам испанска музика. И фламенко — очите му не се откъсват от мен. Открити. — С удоволствие бих ти пуснал нещо... — повдига рамене — някоя вечер. Ще стотвя. Ще подхраня мечтите ти по Испания. Какво ще кажеш?

— С удоволствие.

— Добре. Може би ти ще направиш същото за мен? Да ми покажеш музиката, която обичаш, и специалистите ти.

Разсмивам се и звукът ме изненадва. Той е голям и зелен. Искрен.

— Не съм голяма готвачка.

— Не вярвам. Ти си чувствена жена, а готвенето е пир на сетивата.

Сепва ме — тази внезапна дълбочина в гласа му — и сякаш за да я омаловажи, той примигва бавно и се усмихва. Ако беше мой връстник, ако бяхме в друга ситуация, сигурно бих си помислила, че ме желае.

— Благодаря ти за приятния разговор, Трудни.

— Пак заповядай.

Докато се отдалечава, се хващам, че си мисля за Лусил. Ейнджъл ми напомня за нея — тя говореше по същия начин за пътуванията. Дребничкото момиче, което бях, застава до мен и с извити вежди ми припомня, че аз самата мислех по същия начин.

За момент тя затрептява сред светлината, ухаеща на пачули и мечти.

Местният магазин за домакински стоки „Лоу“ е претъпкан с хора. Дойдох да купя боя. Нося снимки от списания. Много смело от моя страна да избирам боя, без да се консултирам с някого, но къщата си е моя и си представям нещо ярко за стените; нещо, което нямаше да мога да направя, ако Рик беше у дома. Червено. Или по-скоро оранжево-червено, почти огнено оранжево, за да си подхожда с картината в стил кралете Едуард на стената.

Обичам железарските магазини. Миризмата на дърво, безкрайните редици с разни потреби от двете страни на всяка пътека. Хартия за изолация, чукове и вериги; плочки, килими и осветителни тела. Никога не пропускам възможността да се полюбувам на обзавеждане за кухни и бани. Това занимание ме успокоява и допринася към усещането за благодат този следобед. Виждам красив полилей от цветно стъкло в битов стил, който би стоял много красиво в кухнята и когато се отправям надолу между редиците с плочки, за да погледам керамичните изделия, се чудя дали би било проява на екстравагантност, ако го купя.

И тогава сапуненият ми мехур от мир и покой, толкова раним и скорошен, се пука, защото в дъното на редицата съзирам Рик.

С Каролин.

От няколко месеца насам я срещам за първи път и отново се озадачавам колко е обикновена. Дори безлична. Ако ни сложат една до друга и попитате „Коя е любовницата и коя съпругата?“, всеки би посочил мен като любовницата.

Тя не е нито висока, нито ниска. Не е дебела, но не и слаба. Не е блондинка, нито червенокоса, нито пък брюнетка. Косата ѝ е с онзи скучен цвят, смесица от всички изброени. По-стара е от мен и от бръчиците над горната ѝ устна и по бузите ѝ личи, че е пушила цял живот. Очите ѝ са хубави, трябва да го призная. Очите на Сюзън Сарандън. Всъщност тя ми напомня малко за Сарандън, толкова, че вече да не мога да понасям актрисата, която много обичах.

Разликата между тях е в липсата на какъвто и да било блясък в Каролин. Дори чудесата на съвременната козметика не биха ѝ помогнали.

Добре, вземам си думите назад. Гърдите ѝ са хубави. Трудно е да не се възхитиш на крушовидната им тежест под синия пуловер. Мисля си също, че сигурно е от онези жени, които придобиват розовозлатист тен на слънце. Вероятно косата ѝ изсветлява на кичури през лятото. Слънчева богиня в бански.

И все пак. Тя не е умна, не е образована, бракът ѝ се е провалил, децата ѝ вилнеят без контрол из целия град и докато стоя като вкаменена, и сърцето ми бие до пръсване и ми се струва, че всеки момент ще получа инфаркт, те се обръщат и ме виждат.

Не мога да помръдна. Надявам се само да не си проличи колко силно треперят ръцете ми.

Каролин първа ме забелязва и се скрива зад Рик с ръце на раменете му, като че ли ще тръгна да я бия. Извъртам красноречиво очи нагоре. Е, сигурно има причина да се страхува, но чак пък толкоз!

— О, моля те! — казвам ѝ. — Ако исках да ти сритам задника, вече да съм го направила.

Изражението на Рик е същото като на синовете ни, хванати да правят нещо нередно, но се надяват, че ако запазят хладнокръвие, ще им се размине. Срецам погледа му. Отмятам назад косата си. Минавам близо, за да мога да прошепна в ухото му:

— Надявам се дай харесат вампирските ти зъби.

Адреналинът ме крепи до ъгъла. Насочвам се сляпо към мострите на боите. Когато стигам до тях, вече се задъхвам и ръцете ми треперят неудържимо, затова ги пъхам под мишниците. Започвам да правя дихателни упражнения от йога и успявам да се успокоя.

Той ѝ държеше ръката. Винаги е твърдял, че го намира за лигаво. И аз се съгласявах с него.

Нещата се променят, предполагам.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо? — пита ме трийсетинагодишно момче.

Госпожо? Защо просто не каже бабо?

— Може би след малко.

Как се справят другите хора в подобна ситуация? Как понасят плесниците на унижението, отново и отново? То е като несекващ вятър, който ту спира, ту зафучава наново. Спиране и започване. Искане ми се да наведе глава и да завия, но продължавам да дишам дълбоко. По света има милиони разведени жени. Все някои от тях трябва да са щастливи.

Накрая поне успявам да разгледам мострите. Избирам аленочервено, полугланц, от най-високо качество и поръчвам на момчето да забърка сместа. Приемам го като победа.

По пътя за вкъщи се сецам, че нямам бонбони за децата довечера, и се отбивам в магазина на Мо. Когато слагам пред него пликете с малките шоколадови десерти, той казва:

— Е, как е този твой съпруг? Видях го вчера — усмихва се широко. — Бил лошо момче, а?

— Да — изричам.

— Случва се, да? Бракът, има си върхове и спадове.

Поглеждам го намръщено.

— Предполагам.

— Малко усилия и отново ще бъдете щастливи.

— Ние се развеждаме, Мо — връчвам му десетачка. — Той вече не живее с мен, ясно?

— Дадеш ли му възможност, той ще се върне — казва и внимателно слага рестото в шепата ми. — Ще видиш.

— Карай!

В колата въздъхвам с облекчение. Ирански магазин две в едно — спешна брачна консултация плюс денонощна бакалия. На една ръка разстояние от собствения ти дом.

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

17
ТРУДИ

„Трябва да достигнем отвъд учебниците, да се впуснем по страничните пътеки и девствените дебри на необятните пространства, да пътешестваме, да изследваме и да разкажем на света за величието на нашето пътуване.“

Джон Хоуп
Франклин

Когато се прибирам, Ани вече се е събудила и е излетяла от гнездото. На масата има бележка. Довечера не е на работа. Ще се прибере рано след киното с приятели. Това ме ободрява донякъде. Ще приготвя някаква вечеря, в случай че е гладна.

Все още решена да не дълбая в миналото, отивам да видя за малко Робърта. Джейд е в Денвър на гости при майка си, а Робърта подрежда стари книжа, като ги разпределя в кутии. Потисната е, но се държи. Изглежда малко напрегната, сякаш ѝ е дошло в повече.

— Робърта, струва ми се, че имаш нужда да си починеш малко. Защо не изпием по чаша чай?

— Ами... — отвърща тя и поглежда объркано кутиите около себе си, — мисля, че няма да е зле. Ще сложиш ли водата, мила?

— Разбира се — връщам се след минута и се отпускам на пода. — Какви са тези неща?

— Снимки — обяснява тя. — Писма. Можеш ли да повярваш? Пазя писма от 1935 година.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Тя примигва, сякаш тази мисъл никога не би могла дай хрумне.

— Защо не? Предполагам, че можеш — тя посочва кутиите. — Надписани са — по една за всяко от децата ми. Опитвам се да бъда справедлива, така че всяко от тях да получи по част от историята. Не

очаквам Ърл да подскочи от радост, но съпругата му е добра жена. Ще ги запази за внуците. Ще дам на Ърл нещо хубаво от баща му — може би часовниците. Едгар ги колекционираше, знаеш.

— Да.

Тя взема купче писма и ги задържа.

— Тези са от Едгар, когато беше на война. Не го биваше много в правописа, но аз го разбирах — листовете в ръката ѝ започват да треперят и ме поглежда с добрите си кафяви очи. — Знаеш ли — казва с мелодичния си глас, — просто не знам дали ще мога, Трудис. Да живея без него.

Протягам ръка и хващам нейната.

— Писал ли ти е любовни писма?

Тя поглежда към писмата в ръката си.

— Да.

— Искаш ли да ми прочетеш някое?

Лицето ѝ се сгърчва и ме обзема притеснение, че съм казала не каквото трябва.

— О, знам, че е глупаво да искам да говоря непрекъснато за него! Знам, че ще омръзна на всички.

— На мен не. Защо не ми прочетеш някое?

— Добре — тя отдръпва ръката си, за да измъкне листа от един пожълтял плик. По хартията са изрязани дупки. — Виждаш ли ги? Дело на цензурата.

Усмиввам се.

Робърта започва да чете.

„Скъпа Бърта, надявам се това писмо да те заvari в добро здраве както винаги. Когато си дойда у дома, искам да облечеш онази червена рокля с копчетата отпред. Сецаш ли се какво ще направя с всичките тези копчета? Тук не е като у дома, Бърта. Хората се отнасят с нас по същия начин както с белите войници. Радват ни се също толкова. Войната е била много дълга за някои от тях. Поздрави майка си от мен. Знай, че мисля за теб през цялото време, захарче. Няма друга жена за мен, освен теб. (Знам колко много се тревожиш!)

Твой мъж сега и завинаги:

Едгар“

Тя се усмихва, докато сгъва отново писмото.

— Не аз се притеснявах, знаеш ли? Той беше този, който винаги се тревожеше.

Засмивам се с нея, а чайникът започва да свири.

— Хайде да си изпием чая и може да ми прочетеш още някое писмо.

— Хубаво — отвърща тя с напевния си глас, вече по-бодро. Мисля си, че сигурно иска да бъде там, където Едгар е все още жив. А аз мога да послушам.

Отново в моята кухня чувствам коварното завръщане на депресията, която на всяка цена съм решена да не допусна до контрол над вечерта ми. Да не контролира повече нито секунда от живота ми. Размразявам пакет пилешки гърди и ги мариновам в текила и лимонов сок, после влизам в интернет, отговарям на някои от имейлите, а при мисълта за Лусил и пътуванията ѝ, Ейнджъл и насърчението му, започвам да разглеждам сайтове за Испания.

Настроението ми веднага се вдига и си пускам „Ения“ — точно тази музика от всички възможни, — за да ми прави компания. Разглеждам хотелите. Единият представлява мавританска постройка от десети век, кацнала върху хълм, но е на петнайсет километра от града. Другият е в Стария град, но е нов и висок, а ако ще посещавам Стария град, за нищо на света не бих отседнала в стая, която може да бъде сбъркана с всяка друга по света. Имам нужда от нещо, което да ми говори за Севиля и всичко, което тя означава.

Накрая намирам хотел, който ми изглежда съвсем подходящ — в Стария еврейски квартал. Цената е умерена и на снимката се вижда жълта сграда с ограда от ковано желязо, обърната към вътрешен двор. Запазвам си страницата и ставам да сложа билет в фуρνата.

Докато съм наведена над фуρνата, пред очите ми минава картината Рик и Каролин в магазина. Болката ме пронизва като бърснач, но се стягам и се връщам на компютъра.

Полети. Колко ли струва самолетният билет до Испания?

Търсенето ме отвежда до посочването на конкретни дати. Ако ще заминавам, кога всъщност мога да го направя? По време на пролетната ваканция? Няма да е прекалено горещо, не е твърде далече като време, нито твърде скоро. В края на март. Попълвам датите. Питат ме за колко души и мислейки си дяволито за Лусил, щраквам с мишката на един.

Цената ме изненадва. По-малко от осемстотин долара, вероятно би могла да се намали още, ако изчакам двумесечния срок, преди да купя билетите. Полетът обаче е много продължителен. От Денвър до Лондон, от Лондон до Мадрид и накрая от Мадрид до Севиля. Общо петнайсет часа. Има и друга възможност: Денвър — Ню Йорк — Мадрид — Севиля, но предпочитам полета през Лондон. Без конкретна причина. Ей така.

Осемстотин долара за самолет. Шестстотин за хотел. Хмм.

Това не е нищо повече от упражнение по забравяне, начин да не мисля за друго. Знам, че никога няма да го направя, не и сама. Животът ме научи, че исках да съм като Лусил, но ми липсваше нейната смелост.

И сякаш за да ме сгълчи, изведнъж я виждам седнала на дивана. Играе си с ресните на шала.

— О, спомням си много хубави моменти в Севиля! — поглежда ме и снишава глас. — Спах с един танцьор на фламенко. Красавец. Не знаеше думица на английски. Той ми даде този шал.

Запримигвам срещу нея.

— Ти истинска ли си?

Тя ми помахва с дългата си ръка.

— Какво наричаш истинско, момиче?

Първия път бях на „Викодин“. Сега дори не съм изпила чаша вино. Затварям очи и когато ги отварям, духът, плодът на въображението ми или халюцинацията я няма.

Разочарована съм.

Веднъж я попитах:

— Не ти ли липсват съпруг и деца?

Тя качи крака на масата.

— Понякога. Ала как бих могла да заменя всичко, което сторих през живота си, за нещо, за което нищо не знам?

Много смела жена беше Лусил, а напоследък аз, изживявайки се като жертва, я разочаровах.

Под влияние на моментния импулс започвам да търся организирана екскурзия. Идеята за групово пътуване ме плаши по-малко, но не намирам много. Има по-кратки екскурзии и такива, които покриват цяла Андалусия, но не това искам аз. Искам Севиля. Да се потопя в нея.

Напук на всичко изпращам имейл за брошури на града и изключвам компютъра, като си пея тихичко, докато приготвям вечерята. Ани още я няма, когато тя става готова, затова слагам масата за себе си — с подложка, свещи и хубави прибори. Пускам радиото на станция с класическа музика и въпреки че се изкушавам да взема книга или списание, за да не ми е скучно, успявам да устоя. Изяждам ястието, което приготвих толкова старателно, сама.

Телефонът не е звънял. Колко съм жалка! Откакто се прибрах, част от мен все се надяваше Рик да се обади. Ала слънцето залязва, часовете отлитат, а той още не се е обадил. Отивам до прозореца към улицата и гледам как лампите светват, замислена за празниците, които сме имали...

Една бяла кола свива по алеята и Ани излиза от нея, а косата ѝ се развява на усилващия се вятър. Тя помахва и изтичва по пътеката. Усмивам се, когато влиза.

— Здравсти. Добре ли прекара?

— Естествено — вдига пощата от масичката. — Някой да ме е търсил?

— Не — сядам на ръба на стола. — Как беше?

Тя чете нещо от пощата.

— Хмм?

— Хубав ли беше филмът? Какво гледахте?

— Извинявай. Какво?

— Нищо. Гладна ли си? По изключение съм сготвила вечеря. Пиле с текила и лимон. Много е вкусно.

— Не, Травис ще дойде да ме вземе след малко. Не ти ли казах? Отиваме на купон у Ким.

О!

— Кой ще бъдат?

Тя свива рамене, сяда на дивана и си сваля обувките.

— Обичайните, предполагам. Всички от работата и някои от гаджетата им.

— Възрастни?

— Мамо! Ким е на двайсет.

Добре. Известно ми е.

— Обади ли се на баща ти тази седмица?

— Не, нямах време.

— Ани. Разбрали сме се. Три вечери в седмицата трябва да прекарваш с него.

Стиснала е уста и изхлузва дебелите вълнени чорапи.

— Съжалявам, но програмата ми не е толкова гъвкава, ако си мислиш, че ще прекарам вечерта в мръсния му малък апартамент, в който дори няма едно свястно видео, много се лъжеш — тя се изправя.
— Ще си взема душ.

— Днес изобщо яла ли си нещо?

— В киното ядох хотдог.

— Много полезно. Защо не ми позволиш да ти сипя ядене, да го затопля, за да го хапнеш, когато излезеш от банята?

— Мамо! — завърта се на пети тя. — Престани да се държиш с мен като с бебе. Господи! Ще ме побъркаш. Защо не си гледаш твоя живот?

Засегната съм твърде дълбоко, за да мога да го скрия. Целият ден се стоварва върху мен и трябва да мигам силно, за да не закапят сълзите ми. Така изглеждам още по-жалка и нещастна, затова ставам и тръгвам към кухнята.

— Добре.

— Мамо! — извиква тя зад мен, но аз продължавам да вървя.

Отварям със замах вратата към зимната градина и отивам в дъното, където вдигам капака на сандъчето и завирам ръце в черната пръст. Студена е и мирише на възможности. Стоя там, огорчена, и чакам топлината да изтече през пръстите ми.

Тя идва след мен, премята ръце през врата ми изотзад и полага глава на рамото ми.

— Извинявай — казва с треперещ глас, готова да се разплаче. — Беше много злобно от моя страна. Знам, че си тъжна, и съжалявам, че не мога да ти помогна. Просто съм много ядосана на татко, за да се виждам с него сега. Разбираш ли?

— Разбирам.

Взирам се в черната пръст под ръцете ми и вдъхвам силния влажен аромат на хумус. Ани мирише на билков шампоан и пуканки, а стройното ѝ тяло и косата ѝ до бузата ми облекчават силното напрежение в мен.

Тихо казвам:

— Липсваш ми.

— Пораствам. Съжалявам. Така става.

— Не съжалявам, че порастваш, но догодина ще напуснеш дома, за да отидеш в колеж, и тогава нещата наистина ще се променят за двете ни. Да се договорим, става ли? Наистина много искам поне веднъж в седмицата да се храним заедно. Искам да изживея тези последни мигове, когато в къщата ми все още има дете, съгласна ли си?

Тя ме стисва.

— Добре. Освен това ти дължа една вечеря, задето не ми се ядоса заради Денвър.

— Да, дължиш ми.

— Какво ще кажеш за утре вечер? „Черното грахово зърно“?

Засмивам се.

— Където ходят на вечеря големите?

— Да. Можеш да си вземеш нещо, а аз ще хапна бананов пудинг.

— Дадено.

Тя ме пуска и аз се обръщам с лице към нея. Толкова е красива, малкото ми момиченце, с чиста кожа, ясни очи и уста като мека роза!

— Извинявай, че все треперя над теб — казвам. — Ще прибера пиленото в хладилника, за да можеш да си хапнеш по-късно, ако си гладна.

— Може.

Когато отива в банята на горния етаж, решавам, че аз също мога да си уплътня времето. Няма кой да се оплаква, ако пусна силно класическа музика в дневната или събера в средата на стаята диваните и масите и ги покрия с черни торби за смет, разрязани по ръбовете. Донасям голяма купчина вестници, подреждам мебелите, слагам купа с шоколадови десерти пред входната врата и обличам стари грозни дрехи за боядисване. Ще бъда костюмирана като просякиня за децата на Хелоуин.

И започвам да боядисвам стената на музиката на Джипси Кингс. Мечтая си за Севиля и дори си позволявам да пофантазирам за гладката кожа на Ейнджъл Сантяго.

Докато разстилам на пода вестниците, звънва телефонът. Надеждата се надига, светла и чиста, достига до гърлото ми и аз се протягам към телефона с облекчение, преди да си спомня. Той стоеше там и държеше ръката на жена, която е... няма значение. Не бях аз. Поглеждам към изписания номер и виждам, че е Рик, затова го оставям да си звъни. Когато престава, проверявам за съобщение, но той не е оставил.

— Труди, време е да продължиш напред, мила моя — казвам си на глас и разстилам вестниците.

ПИСАТЕЛСКОТО ТАБЛО НА ШАНЕЛ

„Цял ден чакаш да дойде времето, когато ще можеш да се заемеш с картините, защото това е най-върховното удоволствие — донякъде на него е подчинено всичко, което правиш... Рисуването е като нишка, която преминава през всички причини, през всички други неща, които изграждат живота на човека.“

Джорджа О'Кифе

18
ШАНЕЛ

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: гневна!!!

„Здрасти, Наоми. Минава единайсет и е крайно време да си лягам, но съм много ядосана на съпруга си и нямам никакво намерение да го правя. Следва хленчене, затова можеш да го пропуснеш и да го прочетеш по-късно, ако искаш, но просто имам нужда да си излея душата пред някого.

Днес е Хелюин, нали? По отношение на празниците съм вманиачена, защото майка ми никога не си правеше труда. (Вината не е нейна — работеше без почивка, заради проблемите на татко с гърба, просто не ѝ оставаха сили.) Все едно, направих на момчетата костюми и този следобед организирахме празненство с техни приятели и някои от племенничките и племенниците на Тони. Направих торта с желирани червеи, които изпълзват от гробище с малки надгробни паметници и всичко останало. (Беше толкова СЛАДКА! Пръстта се прави от натрошени какаови бисквити.) Приготвих голяма вечеря за всички, после обикаляхме с децата по къщите. Тони ми помогна да почистя кухнята и поиска да правим секс (не че имам нещо против секса — напротив!), съгласих се, а после исках да стана и да попиша малко. Искам да кажа — умирах за това. Днес видях Ейнджъл и Труди да си говорят отвън и ми хрумнаха толкова много идеи за книгата, затова нямах търпение да се уединя и да пиша. Тони обаче много ми се ядоса. Толкова ме ревнува от писането, а аз просто не разбирам защо! Все ми повтаря, че имаме толкова много, че е егоистично от моя страна да искам повече. Казва, че

така само ще се разочаровам горчиво. Казва, че ако съм го обичала, нямало да ставам и да пиша по цяла нощ, а съм щяла да искам да съм с него в леглото.

Аааа! Не е честно, но обикновено не споря с него, защото е прав — наистина имаме хубав живот и аз съм голяма късметлийка да имам такъв стабилен любящ съпруг, който се отнася добре с децата и ни издържа. Само че ми се струва, че щом съм толкова всеотдайна, на никого няма да навредя, ако си имам нещо лично мое. Не положих всички тези усилия за Хелоун, за да си осигуря време за пред компютъра или нещо подобно. Обичам да го правя. Щастлива съм, че съм създала уютен дом за себе си и децата. Бива ме в това.

Сега обаче е почти полунощ и ако искам да попиша час-два, какво лошо има в това? И какво, ако се разочаровам горчиво? Няма да нараня никого друго. Сърцето си е мое и ще правя с него каквото си искам. Може би има право — хора като нас не стават писатели, и не издават книги и каквото и да опитвам, никога няма да успея. Знам, че нямам голям шанс.

Все пак съм длъжна да опитам. Трябва да положа всички усилия и когато стана на осемдесет и се замисля какво съм постигнала и защо, да мога да кажа с ръка на сърцето, че съм дала всичко от себе си.

Благодаря, че ме изслуша. Няма да се върна в леглото. Ще напиша няколко страници. Вече съм написала 63! Съседката ми даде диск на някакъв композитор от осемнайсети век, след като вчера чух малко от него — и музиката е идеална.

Шанел, която си слага слушалките.“

Tf: chanelpacheco@hotmail.com
From: naomiredding@rtsv.org
Subject: re: гневна!!!

„Попълни ли формуляра за творческия лагер? цяло чудо е, че си написала толкова много, и съм сигурна, че ще се останеш много изненадана на какво си способна, ако разполагаш с време само за себе си. само малко време, не искаш толкова много от семейството си.

Продължавай да се бориш за правото да работиш, заслужаваш го.

С обич:
Наоми“

ДЕНЯТ НА БЛАГОДАРНОСТТА

„ГУАН ИН“

„Гуан Ин, богинята на милосърдието в древната китайска култура, влиза незабележимо в живота ви и трябва да бъде приветствана като вечния източник на утеха и мир. Гуан Ин влияе на сътрудничеството, споделянето, равновесието и партньорството; тя е силно чувствителна и интуитивна.

Гуан Ин е ефирна и безтегловна — качества, които произлизат от силно развитите ценности като търпимостта и приемането.“

www.goddess.com.au

ЖЕНИТЕ В БОКСА

Януари 1975 г. Ева Шейн пише писмо до председателя на спортната комисия на щата Ню Йорк Едуин В. Дули с молба да ѝ бъде дадено право да съдийства на професионални мачове. След седмица той ѝ връща отговор, че комисията ще я изслуша. Шейн се явява пред комисията на 6 януари 1975 г. На следващия ден разбира, че е единодушно избрана за съдия. Първият професионален мач, на който тя е съдия, се провежда в навечерието на Деня на благодарността през 1975 г. Две години по-късно, на 29 септември 1977 г., тя е на ринга на Медисън Скуеър Гардън в качеството си на съдия на мача на Мохамед Али срещу Ърни Шейвърс.

Шейн е първата жена съдия на световния шампионат тежка категория.

Също така тя е и първата жена съдия на професионален мач в Медисън Скуеър Гардън. Шейн си е спечелила място в Книгата на Гинес за спортни рекорди. Ева Шейн загуби битката си с рака през август 1999 г.

19

ДЖЕЙД

В неделя отивам на църква с баба. Тя щеше да си остане в леглото, но аз я накарах да стане и да се облече, без да обръщам внимание на многобройните ѝ протести. За нея е полезно да бъде тук. Ръцете ѝ все още треперят и ме накара да я върна вкъщи веднага след службата, за да избегне доброжелателното внимание на хората. В колата ме потупва по ръката.

— Благодаря ти, мила. Не можех да понасям този шум и минута повече.

След обяда от шунка и боб, от които едва си бодна, тя се преоблече в широките си панталони, върза кърпа на главата и си нави ръкавите. Пълни кутии, които ме кара да пренасям в мазето. Снимки, бебешки дрешки, стари книги. Всичко, за което можете да се сетите. Сядам при нея за малко преди тренировката ми с Рубен, докато тя сортира нещата.

— Мислиш ли, че майка ти ще иска това? — пита Робърта, хванала домакинска престилка в стил петдесетте. — Или да я сложа при нещата за дарение?

— За дарение. За какво си я пазила, бабо?

Тя изсумтява:

— Пести, за да имаш.

Има стотици снимки. Тя ми дава указания да ги сортирам по семейства. Нейните с дядото и някое от семействата или тези с децата като малки отиват в една кутия. Самостоятелните снимки на някое от децата ѝ, половинката и децата им отиват в друга. Справям се чудесно, докато не се натъквам на моя снимка с мама и татко. Истинският ми баща.

— Боже, колко са млади! — възкликвам.

— Аха. Всички сме били млади, дете.

Мама е на около двацет и две — стройна и красива с шоколадова кожа, а къдриците на хубавата ѝ коса падат свободно до раменете. До нея баща ми е висок и строен като ела. Красив, с дълга

руса коса и очила с телени рамки. Преметнал е ръка през рамото ѝ, а мен държи на хълбока си. Аз съм още бебе, пухкаво и ухилено с много шноли по сплетената коса.

Сега той живее в Сиатъл. Миналата година, когато дойде на конференция в Сакраменто, се видяхме за около два часа. Вечеряхме само двамата, тъй като Данте се измъкна. Все така е кльоцав и продължава да носи очила с телени рамки, но косата му е силно оредяла. Материално е доста добре — факт, който личи от хиляди дребни детайли. Скъпите му обувки в комбинация с джинси. Кройката на ризата му. Болезнената чистота на ръцете му.

Хвърлям снимката в кутията на майка ми. Сигурно съм изсумтяла, защото баба казва:

— Защо след толкова години още си му ядосана, момиче? Хората не заслужават ли прошка?

— Не съм му ядосана. Не ме интересува.

— Сигурна ли си?

Свивам рамене и поглеждам часовника.

— Трябва да тръгна за залата.

— Имаш твърде много причини да си ядосана, без да слагаш и баща ти в купа, Джейд Кингман — измъченото ѝ от скръб лице се обръща към мен. Господи, състарила се е с десет години през изминалата седмица! — Животът е дълъг. Трябва да се научиш да загърбваш нещата, които не ти носят нищо добро.

— Не съм му ядосана, бабо — навеждам се да я целуна по бузата. — Само ми се струва, че на света няма много свестни мъже.

— Ще си намериш някой добър мъж, мила. Обещавам ти.

— Аз и не търся.

— Хмм-хмм — промърморва тя, сякаш знае всичко. Няма какво да отговоря на това.

— Защо не си подремнеш, а като се върна, ще довършим започнатото?

Начинът, по който въздъхва, е показателен.

— Може да те послушам. Помогни ми да стана.

Изправям я на крака.

— Знаеш ли какво? Не знам защо си се заела с тази трудоемка задача точно сега. Защо не си дадеш малко време?

Тя поглежда към кутиите.

— Не, трябва да го свърша.

За миг ме обзема силен страх. Страх, че ще си отиде без време, защото бърза да последва дядо.

— Добре — казвам внимателно, — но поне си почини малко сега. Довечера ще те изведе на вечеря, става ли? В кънтри ресторанта? — тя харесва храната там, както и една млада руса келнерка на име Шели.

— Ще видим — потупва ме по ръката тя. — А сега върви. Няма смисъл да си хабиш младините по една старица.

Спортната зала е пълна. С облекчение установявам, че има няколко жени. Тийнейджърка, която е с по-големия си брат, ако се съди по приликата, една яка и жилава блондинка повдига брадичка за поздрав, а една мексиканка или индианка с татуировка на рамото ме проследява със студен и безизразен поглед. Срещам погледай, без да мигна — „Не ме е страх от теб.“

Тя удря ръкавиците си една в друга и процежда подигравателно:

— Хубавица.

Повдигам вежди. Силно се съмнявам, че сме в една категория, макар че е трудно да прецениш. Торсът и е от онези къси и четвъртити конструкции. Долнището на анцуга е твърде торбесто, за да видя дали краката ѝ са мускулести като на борец, каквито обикновено са при този тип фигура, но се обзалагам, че са точно такива.

— Джейд! — Рубен е в същия сумрачен ъгъл, където беше миналият път. Отивам при него, без да обръщам внимание на жената, и се надявам да види мускулите на раменете и ръцете ми, когато си сваля горнището на екипа.

Изведнъж ме обзема стеснение в присъствието на Рубен. Не че се държи недружелюбно, просто ме изпитва на някои стъпки, за да види какво мога, като ме кара да покажа замаха и ударите си. Знам, че не са на ниво, и го моля да ги повторя.

— Малко съм напрегната.

Той хваща боксовия чувал и кимва. Поемам си въздух, като се опитвам да забравя за хората около мен, да намеря центъра на равновесие — онова място, откъдето идва силата — и замахвам.

Звукът от съприкосновението на ръкавицата с чувала е достатъчно силен, за да накара мъжа до нас да се обърне.

— Добре — казва Рубен. — Отново.

Мисля за баща ми. Силен удар отблизо със свит лакът. Бам! Още един, после серия. Бам, бам!

През раменете ми преминава вълна и се плъзва надолу по гръбнака. Бедрата ми се отпускат и изведнъж светът около мен престава да съществува. Само тръпката от силните удари и начинът, по който се чувства тялото ми от това. Енергията бликва като синьо-бяло кълбо електричество. Почти я виждам как се търкулва от бедрата през ханша към ръцете ми. Замахвам с ляво кроше.

Бам!

Рубен залита, когато силата ми се стоварва върху крушата и го тласва настрана. Докато събирам сила за втори удар, той вдига предупредително длан и се усмихва лукаво.

— Стига! — изрича с повдигнати вежди.

Отпускам ръце. Облизвам потта от горната си устна и изчаквам.

— Боже, сестро! — възкликва мъжът до нас. — Не ща да съм на мястото на твоя човек — това трябва да е комплимент. Регистрирам го с бегъл поглед.

Рубен все така не реагира. Притиснал е чувала към тялото си и е присвил очи. Свитата му ръка показва бицепс колкото бедрото ми.

— Къде се научи да удряш така?

— Казах ти. Започнах с кикбокс и понеже ми хареса, продължих с тренировки в Сакраменто — един кичур коса ми влиза в очите, затова отмятам глава. Признавам си: — Не знаех, че съм способна на такива удари, докато една вечер един тип не ме нападна. Нахвърли се върху мен, а аз го ударих и го свалих на земята.

— На него ли си ядосана?

— Яд ме е на много хора, но не мисля за тях, когато замахвам и удрям, защото ме спират.

Отговорът му допада.

— А за какво мислиш?

Повдигам рамене. Около нас се чува как някой скача на въже, отсечени удари върху автоматичната круша, глас на треньор, който наставлява боксьор по време на спаринг мач.

— За нищо. Просто го чувствам — едва дишам от страх да не се откаже да ме тренира.

— Добре.

Пуска чувала и ми прави знак да го последвам. Отиваме в дъното на тесния коридор. Той почти изпълва пространството. Опитвам се да не забелязвам тялото му, но отдавна не съм правила секс и дяволското ми въображение рисува ясна картина на издължения му гръб и хубав задник — напълно голи. Стисвам клепачи, за да я прогоня. Неподходящо.

Свиваме в малък офис с много слънце, което струи от южния прозорец. Има две зелени метални бюра и снимки на боксьори по стените. Той отваря шкафа и вади ключ, закачен на халка с номер на нея — 14.

— Това е ключът от шкафчето ти. Женската съблекалня е отляво до входа. Малка е, но има душове и шкафчета.

Кимам и стисвам ключа в шепата си.

Той се просва в старомоден кабинетен стол с изпънати крака и кръстосани пред твърдия му като камък корем ръце. Прогонвам представата за голота.

Или поне опитвам.

Той е съвсем сериозен, когато изрича:

— Джейд, имаш някакъв талант. Не съм виждал досега жена да удря толкова силно. Можеш да се подготвиш и да се качиш на ринга, но искам да съм сигурен, че си наясно какво правиш.

— Аз...

Той ме прекъсва с вдигната ръка.

— Остави ме да довърша. Ти си красива жена и ти го казвам не като комплимент. Това е факт. Може да ти счупят носа, да смажат скулите ти — сочи с палец към залата. — Шантал, онази жена в залата, ти е хвърлила око и ще го приеме за свой дълг. И не само тя.

Кимам, без да знам накъде бие.

— В един момент ще разбереш, че трябва да избираш: хубава или силна. Искам да знаеш, че каквото и да решиш, за мен няма значение. Ще те тренирам и мога да те направя боксьор, но ще си скъсаш задника от тренировка и ще има дни, в които ще ме мразиш.

— Няма значение! Аз...

Отново тази ръка. Този път придружена от усмивка, която хем е секси, хем мила.

— Скъпа, известно ми е какво ще ми кажеш, ясно? Само искам да знаеш, че не е срамно да си признаеш, ако промениш решението си. Capisce?

Нещо в думите му докосва душата ми. Навеждам глава и прехапвам горната си устна. Той се изправя.

— Добре, да пороботим тогава.

Този път се усмихвам и не крия вълнението си.

— Благодаря ти! — казвам разгорещено и стисвам ръката му. — Няма да жаля сили. Няма да повярваш на какво съм способна.

— Вярвам ти — издърпва ръката си той. — Да вървим.

20 ТРУДИ

*„Върху зеленото небе
една звезда зелена.
Какво да стори тя,
любов, освен да се изгуби?“*

*„Прелюд
ия“^[1],
Федерико
Гарсиа Лорка*

Стряскам се от наситения кораловочервен цвят на стената на дневна светлина. Ставам и започвам да му се люблювам, изненадана и доволна от смелостта си, като обмислям дали да не купя индийски памучни възглавници с миниатюрни огледала — като допълнение.

Добила кураж, пускам музика и я усилвам, за да я чувам в кухнята, без да се притеснявам, че ще събудя мързеливото си дете, което обича да се излежава до късно. Правилото гласи, че можеш да спиш до, когато си искаш, но аз не трябва да се съобразявам и да пазя тишина през нормалните часове на деня. Дискът е сборен на Пол Саймън. Имам го от години и винаги е успявал да повдигне духа ми. Веднъж Ричард, най-големият ми син, влезе точно когато го бях пуснала и каза: „Този диск винаги ми напомня за детството. Колко пъти сме те заварвали да танцуваш необуздано из кухнята.“ Милото ми момче!

Тази сутрин съм с боси крака под широката пижама с шнур на кръста. Малките ми гърди подскачат свободно нагоре-надолу и това ме кара да се чувствам млада. Сякаш животът ми все още тепърва предстои. Пригласям на „Аз и Хулио Даун край училищния двор“, докато изваждам тежката керамична купа, която ми направи преди години един от студентите от департамента по изкуства, и проверявам

в хладилника за съставките на палачинки със сирене и плодове. Във фризера има къпини, онзи ден купих прясно сирене и макар че нямам заквасена сметана, имам ябълково пюре.

Този вид палачинки са един от специалитетите ми. Всеки път, когато правя гофрети, ги изгарям и ми е страшно досадно да поддържам гофретника чист, освен това не ми иде отръки да уцелвам твърдостта на бисквитите, но палачинките ми са отлични. Щом ще приготвям закуска само за себе си, мога да направя каквото си поискам. Пеейки на глас, слагам пряското сирене, сиренето крема, яйцата и маслото в миксера, въртя, докато сместа стане хомогенна, и я оставям настрани. След „Аз и Хулио“ има няколко песни, които не харесвам, затова пускам „Вечен рок“. Отмервам брашното, млякото, яйцата и олиото в една купа и ги разбърквам до гладка смес, докато пея: „О, мама ме обича.“ Наистина обичам децата си. Тази песен ги развеселяваше, когато ги хващах и ги люлеех напред-назад. Доволна съм, че поне едно от тях помни.

Нямам тиган за палачинки, но най-големият чугунен тиган върши чудесна работа, затова го слагам да се нагрива, отварям пакета с къпините и ги слагам в микровълновата фурна.

Докато подскачам с боси крака из кухнята, изведнъж ме обзема силно вълнение. Боже, мога да направя всичко, което си поискам! Мога да отида, където си поискам и да бъда каквато си поискам! Здрава съм. Имам средства. Децата ми са големи. Под старата ми пижама има кожа, която все още може да бъде докосвана с любов. Или със страст.

Пропускам седма песен. Осмата също, която е „50 начина да напуснеш любимия си“. Девета също, която прилича на химн, а сега не съм в такова настроение. Което ни отвежда до десетата, „Късно вечерта“, и махам тигана от котлона, за да посветя цялото си внимание на песента.

На тази песен децата обичаха да се промъкват и да ме гледат. Латино ритмите, кубинското звучене ме вълнуват и макар че не съм кой знае каква танцьорка, много обичам да сядам на пода с подвити по тялото ми крака, особено в кухнята, където няма значение дали джазовото ми движение е калпаво (каквото всъщност е). Тази сутрин това ми доставя истинска радост, понеже мога да размахвам ръце и да танцувам сякаш наистина ме бива, тъй като няма кой да ме види.

Ето ме, красива млада жена, може би испанка, с гърди, които изпълват разкошно прилепналата блуза, с обувки на високи токчета, ръцете ми са над главата, а гривните се спускат женствено като водопад. Косата ми се разстила по раменете, гърдите и ръцете, а аз пея.

Господи, колко е забавно! Мисля си за Лусил и Ейнджъл, който сигурно може да танцува много добре, за червената ми стена и за първи път от месеци насам се чувствам жива. Топло ми е. Дори горещо. Искам да пия, да танцувам и да правя необуздан секс.

Рик Марино е идиот. Как може изобщо да помисли за друга, освен мен? Тази мисъл ми хрумва към края на песента и ме кара да се смея на глас.

Отварям очи.

И изпищявам, преди да осъзная, че не някой друг, а Рик стои там. Облегнал се е на задната врата, очите му се смеят, а езикът му е пъхнат под устната по начин, който познавам много добре. Изглежда ужасно. Измъчен и блед, като че ли не е спал, но този път това не ме засяга. Бузите ми пламват от унижение и преди да се усетя, го удрям силно по ръката.

— Не е честно!

Той се засмива:

— Какво? Виждал съм те хиляди пъти.

Трясвам тигана върху котлона.

— Не ме интересува! — обръщам се на пети. — Нямах право да идваш тук така, без предупреждение.

— Почуках, ти не ме чу, но аз чух музиката. Не мислех, че ще имаш нещо против.

— Е, имам! Това е моята къща. Аз дори не стъпвам в твоята.

— Можеш, ако искаше.

— Е, не искам — унижението, мощно като писък с цяло гърло, тупти в мен и аз покривам лицето си с ръце. — Господи, Рик, забавлявах се толкова добре, а ти ми го отне, като ме шпионира!

Той свежда очи.

— Извинявай. Просто се отбих да ти донеса някои неща — повдига найлонова пазарска торба. От „Лоу“, забелязвам, и жегата опарва вътрешностите ми. Едно по едно той слага покупките на плота. Крушки, две от шейсет вата и една от сто. — Онзи ден забелязах, че лампата на верандата е изгоряла — препарат за миялната. Чук, понеже

се оплаках, че нямам, откакто той си взе инструментите. — Виж този. Предполагам, че ще ти е удобен.

— Хубав е. Благодаря.

Разширява ноздри. Не ме поглежда.

— Палачинки ли правиш?

— Да. Реших, че мога да си позволя да приготвям любимите си неща, след като само аз се храня у дома.

Той кима.

— Добре, извинявай, че те обезпокоих. Пусни си пак твоята песен и си танцувай, щом искаш.

— Рик — спирам го, преди да е излязъл. Той застива, а на лицето му е изписана надежда. Надежда за какво, питам се аз. — Не можем да продължаваме да живеем по този начин, на кръстопът. Имам нужда да взема отново живота си в ръце. Прекалено тежко е за мен да идваш и да си отиваш просто така. Трябва първо да се обаждаш.

— Имаш право.

Защо се чувствам толкова гадно? Не аз съм грешникът тук, а той. Независимо от всичко, не мога да оставя нещата така.

— Утре вечер Ани не е на работа.

— Да. Като че ли има някакво значение за мен. От една седмица не ми се е обадила нито веднъж.

— Беше много заета.

— Да бе! — преглъща той. Забелязвам колко отънял изглежда вратът му.

— Мога ли да ти предложа нещо?

— Разбира се.

— Просто не се отказвай, Рик. Идвай вкъщи, когато тя се прибира вечер от работа. Обикновено си тръгва около десет, но понякога остават до по-късно.

— Не искам още повече да я настройвам срещу мен.

— Не казвам, че ще подейства, но си струва да опиташ.

Той кима.

Един демон на съпругата, каквато бях толкова дълго, казва:

— Знам, че не са ти любимите, но ако искаш палачинки, имам достатъчно и за двамата.

— Благодаря, но вече хапнах бекон с яйца.

— Добре — усмихвам се. — Приятен ден!

За момент той застава до вратата с отпуснати до тялото ръце и оглежда кухнята.

— И на теб — казва и си отива.

Ани казва за новобоядисаната стена:

— Отвратителна е.

Джейд:

— Леле! Фантастична е!

Според Шанел няколко акцента в лимонен цвят ще стоят чудесно и е права. Купувам възглавници в бледо оранжево и лимоненожълто.

Рик не се появява често главно защото проверявам от кой номер звънят и вдигам телефона само когато се чувствам спокойна и силна. Днес се отби, за да ми донесе тамалес^[2], направени от съпругата на негов клиент. Застанал е в средата на дневната и се е вторачил в стената, без да коментира, докато не забелязва липсата на телевизора. С разширени от учудване очи ми казва:

— Какво си направила с него?

— Качих го горе, защото никога не гледам телевизия.

— Напротив, гледаш. Ами „Семейство Сопрано“?

Свивам рамене.

— Вече не е същото. Отказах се от НВО. Струва ми се глупаво да плащам шейсет долара месечно за нещо, което никога не използвам.

— Отказала си се от кабелната?

Няколкото тамалес, които притоплих в микровълновата фурна са направо съвършени. Стоя в кухнята с боси крака и ги хапвам на плота.

— Боже, много са хубави!

— Труди, защо си се отказала от кабелната телевизия? — сочи с ръка към стената. — И как си могла да направиш нещо такова, без първо да поговориш с мен?

Засмивам се. Смехът ми е нещо средно между горчив и тъжен.

— Ти вече не живееш тук, Рик.

— Да, но...

Повдигам вежди.

— Един монтьор оправи спирачките на колата ми.

С ръце на ханша той произнася:

— Е, много умно. Защо просто не ме помоли?

— Време е да се науча да се справям сама — гласът ми е много спокоен. Сърцето ми не препуска. — Не знам какви точно са твоите планове, но още преди две седмици ти казах, че се уморих да живея по този начин. Очевидно наистина, обичаш Каролин и е време да го приема и да продължа напред.

— Не е точно така.

— Както и да е — свивам рамене и пъхам още едно парче във фурната. — Можем да си останем приятели, защото ми е трудно да си представя живота без теб, а и децата имат нужда от теб, независимо как са настроени сега. Мисля, че ти също имаш нужда от тях.

— Разбира се, че имам нужда от тях — свъсил е вежди и погледът му е потъмнял. Синьото се е превърнало в буреносно сиво. — Това ли искаш ти?

— Рик, имам работа и не искам да започваме караница. Може би сега не е най-подходящото време за разговор.

Той забива поглед в червената стена и кимва.

— Кога ще си дойде Колин — за Деня на благодарността?

Слънчевият ми сплит се свива от болка.

— Няма да си идва. Ще гостува при приятел. За Коледа ще си дойде — фурната звънва и аз изваждам тамалето, завивам го в салфетка и го подавам на Рик. — Говори ли с него?

Той се отпуска тежко на един стол край масата, развива обвивката от тесто и го посолява.

— Ако може да се нарече разговор. Държи се учтиво и отговаря на въпросите ми, но винаги си намира повод да прекрати разговора.

Наливам му чаша мляко и сядам до него на масата.

— Ще му мине.

Рик не казва нищо.

Изведнъж забелязвам устата му, ръцете му. Лъскавата му коса. Около нас е притихналата къща без деца и разкошът на няколко свободни часа. Мисля си за леглото ни — моето легло — и колко хубаво би било да си легна с него, да почувствам ръцете му по тялото си. Поглеждам крадешком линията на гърлото му, представям си как я целувам и зърната на гърдите ми щръкват под блузата.

Той забелязва и вдига очи. В погледа му се чете изненада, но и нещо друго. Напрегнатото чувство на очакване, зелено от

възможността и синьо по краищата от спомените. Набъбва и изпълва кухнята като тропическо растение от джунглата.

Извърщам се, ставам и премествам една лъжица от плота в мивката, като се старая да дишам равномерно. От месеци не съм правила секс и сега чувствам всяка дълга минута на лишение; чувствам го с тила си и ходилата си, с всеки сантиметър от зажаднялото си за докосване тяло. Дори едничко докосване с пръст по рамото вероятно би ме накарало да затреперя от глава до пети.

— Блузата ти е нова, нали? — пита той.

Въздушна зелена селска блуза, малко тънка за сезона, но отвътре е топла.

— Да — отвръщам. — Май отново започвам да се обличам като хипи.

— Отива ти.

Изглежда безопасно да се обърна и го правя, но той поглежда зачервеното ми лице и очите му грейват.

— По-добре да тръгваш — казвам, като се подпирам с ръце на плота зад мен. Предизвикателна и контролираща положението. Нямам нужда от теб.

Само че тези негови сини, сини очи са ме наблюдавали години наред и той знае какво точно се върти в главата ми в този момент.

— Можем да полудуваме — казва небрежно. — От време на време приятелите правят такива неща един за друг.

Господи, наистина се изкушавам! Устата ми е пресъхнала и треперя, толкова силно го искам. Но ако го направя, ако си позволя да заведа този красив привлекателен мъж в спалнята горе, ще се върна отново на начална позиция, а през последните седмици отбелязах голям напредък.

Затварям очи.

— Не мога.

— Добре — тонът му е съвсем безгрижен и осъзнавам, че съм се надявала на някаква настойчивост, което само подклажда пламъците на гнева в тялото ми. Те се смесват с тези на копнежа и в този момент съм готова да изпитам разтърсващ оргазъм или да изтичам с пушката до най-близката кула. Налага се да се откажа от всичко, да тикна ръце в джобовете, за да не го ударя, да не го привлека към себе си или да не

се поддам, на каквото там бушува в мен. — Ако си промениш решението, знаеш къде да ме намериш.

Отмятам косата от лицето си. Поглеждам го кръвнишки. В продължение на една-единствена сърцераздирателна секунда достига откъдето възбудата, която той имитира заради мен, до дъното на неговия празен, празен свят.

В следващия момент вече го няма, а аз се провиквам:

— Благодаря за храната!

До вечерта настроението ми не се подобрява. До Деня на благодарността остава една седмица и се мъча да не мисля какво ще бъде с всички тези липсващи чинии на масата. Ричард, Джо и Мина ще дойдат, ще придумам нацупената Ани да се присъедини към нас, но няма да ми е лесно.

Обаждам се на Джейд, но нея я няма. Отивам на разходка и се прибирам вкъщи още по-нервна. Чудя се дали да не отида на кино. Имам нужда от личен живот, от това имам нужда. Прекарвам един час на компютъра в търсене на курс, който да започна през януари. Курсът по испански е пет пъти седмично, но мисля, че при всички случаи ще мога.

Накрая правя това, за което си мисля от часове: гримирам се, едва доловимо, за да не личи, вземам няколко тамалес и отивам при съседа. Смрачава се и камбанките на верандата прозвънват на вятъра, рошещ косата ми, когато Ейнджъл отваря вратата.

— Здравсти — поздравявам, като отмахвам кичур коса от лицето си, за да го виждам. Обут е в джинси и семпла бяла риза и има вид на деликатес, който човек би искал да яде бавно, наслаждавайки се на всяка хапка. — Не искам да те притеснявам, но си помислих, че не би имал нищо против да опиташ от тези тамалес. Съпру... бъдещият ми бивш съпруг ги донесе, а на мен са ми много.

— Заповядай — усмихва се той и ми прави път, като се покланя вежливо.

— Не, не. Исках само да ги опиташ. Правени са от една жена в града, която...

Той ме хваща нежно за ръката и ме издърпва през прага.

— Твърде студено е, за да говорим на верандата.

— Не исках да те притеснявам.

— Не — възразява той, като разперва ръце. — Както виждаш, нищо не правя и ми е приятно да имам гости. Искаш ли кафе?

Поколебавам се, не съм наясно какво правя.

— По-скоро бих пийнала нещо по-силно.

Усмивката му е сияйна, снежнобяла и всезнаеща.

— Тогава вино. Аз лично го предпочитам — той прави жест към дивана. — Сядай. Ей сега се връщам.

Сядам на самия ръб на дивана, без да си свалям палтото. Къщата е малка, четири стаи на един етаж, но ми харесват малките щрихи, с които е придал уют на обстановката. Върху един от столовете е метнал южноамериканско вълнено наметало в лилаво и зелено, из стаята са разхвърляни кадифени възглавнички. Забелязвам, че няма телевизор, но той може да е в спалнята. Една от стените е украсена с колекция от черно-бели снимки и аз ставам, за да ги разгледам отблизо.

— Твои ли са — провиквам се.

Той донася големи чаши с червено вино.

— Да. Харесват ли ти?

Да ми харесват би било слабо казано. Всичките са на жени, някои красиви, други не. Телата им са с различни форми — стройни и издължени, ниски и дебели, някои са голи, други представляват обикновени портрети на седнали жени — индианска селянка, бяла старица на панаир с балони над главата ѝ. Във всяка от тях е уловил нещо изключително и се мъча да разгада какво е то.

— Сияят — показалецът ми застива над извивката на гърба на едно от голите тела, кожата блести сякаш изотвътре. Соча към скулите на индианката. — Имаш око за тези неща.

— Благодаря.

Обръщам се.

— Професионален фотограф ли си?

Той повдига рамо и среща погледа ми.

— Si. Така пътувам. Пътуването ми дава обекти, а обектите ми дават пари, с които да пътувам и да виждам нови неща.

— Защо се спря в Пуебло? — отпивам от виното, което е леко и пивко като августовска нощ. — Не е най-привлекателното място за посещения.

Той поглежда през рамото ми към фотографиите.

— Не съвсем.

Сяда и ме подканва с жест и аз да сторя същото. Личи си, че в мое присъствие се чувства добре в кожата си и аз неусетно се отпускам. Прехвърля дисковете на пода, избира един и го пъха в уредбата. Звучите на испанска китара изпълват, стаята и той се усмихва.

— Добре ли е?

— Идеално.

Отпива от виното, облегнат удобно на стола, седнал по турски.

— Един приятел ми каза, че в Колорадо Спрингс е красиво и непременно трябва да го разгледам, но на мен не ми хареса — поклаща глава. — Във въздуха има някакъв хлад. Лицата са студени. Затова тръгнах към Ню Мексико, но първо се отбих тук да посетя един роднина, чичо ми.

— Така ли? Къде живее?

Той посочва зад рамото си.

— На една пряка оттук. През онази вечер светлината се стелеше по улицата, сякаш всеки момент от храстите щяха да се покажат феи. Затова останах — за да видя дали мога да ги намеря — усмихва се той. — Страх ли те е от мен сега?

Засмивам се.

— Не. Изобщо. Знам за какво точно говориш — звукът от китарата е гърлен и изпълнен със секс, но въпреки това не чувствам възбуда, а просто си седя. Той е твърде млад, твърде красив, твърде каквото и да било за мен, но отношението му е като балсам за наранената ми душа. В къщата на Ейнджъл не се чувствам като старица. — Сега ми е неловко, че те снимах в парка, без да имам представа какво правя.

— Не, не! Получи ли се?

— Още не съм проявила лентата.

— Покажи ми я после. Ако искаш, ще ти дам няколко урока.

— Добре. Става. Днес си мислех, че съм готова да уча нови неща.

— В замяна — изрича той, като накланя глава и гъстата му чуплива коса пада върху рамото му — бих искал да те снимам.

Повдигам въпросително вежди.

— Как?

— Както желаш. Както се чувстваш добре — ухилва се той и на едната му буза се показва опустошителна трапчинка. — Кълна се, че няма да те карам да си сваляш дрехите.

— О! — разочарована съм и се засрамвам, когато го осъзнавам. Отпивам от виното, чувствам се безкрайно банална, после се изправям смутена. — Няма проблем. Искам да кажа, със снимките, не...

Млъквам и по някаква причина започвам да се смея. На себе си, на ситуацията, на всичко в моя живот, което изобщо не е наред и е глупаво. Косата ми пада и забулва лицето ми и аз я отмятам назад върху рамо като защитна реакция, защото знам, че хората гледат косата вместо мен.

— Извинявай — изричам. — Май се притесних.

— Прости ми — той се изправя и оставя чашата с вино. — Не исках да те смутя, но — със сериозно изражение пъха ръце в задните джобове и в жеста проличава младостта му. — Нека ти призная нещо. Настаних се в този квартал, защото когато дойдох да търся къща под наем, видях една много красива жена да стои в тази красива светлина и страшно много ми се прииска да я снимам. Е, сега сигурно ти се струвам млад и глупав, но съм искрен.

— Кого видя?

Той протяга ръка и докосва края на кичур от косата ми, сякаш е нещо рядко и ценно.

— Теб — отвръща, сякаш е ясно от само себе си.

Без съмнение той е най-красивият мъж, когото съм виждала. Дори ми се струва, че сънувам. Тези скули, коса и кадифена кожа, европейското му излъчване...

— Ако ти позволя да ме снимаш — започвам, — ще ми позволиш ли аз да те снимам?

Тъглчето на устните му се извива в закачлива усмивка.

— Как? — пита, повтаряйки моя въпрос.

— Както желаш.

— Дори гол? — ноздрите му се разширяват от проявената дързост.

— Най-вече.

Той се размива, хваща ръката ми и ме придърпва да седна край ниската масичка, където сме оставили чашите с вино.

— Има предостатъчно време за снимки. Нека да поиграем шах тази вечер и да си разказваме истории, а?

— Може да поупражня ръждясалия си испански.

— Sin disputa — отвърща той. — Иска ли питане!

Три часа по-късно се прибирам вкъщи зачервена и сгорещена от виното и зашеметяващото флиртуване на Ейнджъл. Играхме шах и говорихме за пътуванията му и моето старо ново желание да уча испански. Тананикам си мелодията на испанската китара, докато отключвам входната врата.

Ани е на дивана.

— Къде беше?

— Здравсти! — отивам при нея и я целувам по главата. — Не знаех, че ще се прибереш толкова рано, иначе щях да оставя бележка.

— Колата беше тук — продължава тя. — Не би могла да отидеш далеч. Джейд каза, че не те е виждала.

Събличам си палтото и го окачвам на гърба на стола.

— Притесни ли се? Съжалявам.

— Мамо — тя се изправя със скръстени пред гърдите ръце. — Татко звъня три пъти. Не знаех какво да му кажа.

Изсулвам обувките си, доволна, че поне веднъж не съм си била вкъщи.

— Каза ли какво иска?

— Не, искаше само да поговорите.

— Тогава ще му се обадя утре — питам с прозявка: — Ти говори ли с него?

— Мамо!

— Да, скъпа?

— Къде беше?

— В съседната къща.

Дъхът ѝ излиза с пухтене от гърлото.

— Така си и мислех. Това е отвратително! Майко! Той е прекалено млад за теб — тя покрива лице. — О, Боже мой! Скоро сигурно ще започнеш да излизаш със съучениците ми.

Засмивам се.

— Е, като отвори дума за това, Нейтън е много секси. На деветнайсет е, нали?

— Мамо, никак не е смешно!

Очарователната червена топлина от вечерта ме обгръща като въздушен мехур.

— Имаш нужда да се отпуснеш, Ани.

Тя произвежда нещо средно между писък и стенание.

— Децата не искат да знаят за тези неща, разбираш ли? Да свързват родителите си със секс. Постъпката на татко ме принуди да мисля за тези неща, но не искам и ти да го правиш. Противно е.

Осмелявам се дай противореча.

— Тогава можеш да си затвориш очите, защото няма да се консервирам, за да ти угодя. Ти си част от живота ми, най-важната, но също така имам право да се чувствам жена.

— Дори ако целият квартал ти се подиграва, че имаш афера с евтиния испански жиголо? Ти си жалка!

Горещина залива лицето ми и знам, че тя го забелязва под снежнобялата ми кожа.

— Първо, това не е твоя работа. Второ, нямам афера, но сигурно ще се изненадаш да разбереш, че не всички смятат майка ти за готова за пенсия. Трето... — не мога да измисля трето. — Наистина не разбирам защо си толкова ядосана.

— Защото татко се обажда много пъти. Мисля, че наистина искаше да поговорите! Ами ако това е бил единственият шанс да се сдобрите и ти си го провалила? — тя избухва в сълзи.

— О, Ани!

Прегръщам я й я привличам към себе си. Все още е толкова по-дребна от мен. Прилича на майка ми — ниска и набита. Тя премята ръце през шията ми и хлипа на рамото ми, а аз я галя по косата и й шептя нежно. Когато се поуспокоява, я завеждам в кухнята да изпием по чаша чай. Тя се отпуска на стола, докато аз се суея с чайника и отмервам листенцата.

— Когато гледам Мина — казвам тихо, — винаги си мисля колко е лесно да я предпазвам да не пострада на тази възраст. Качи нависоко отровите, покрий електрическите контакти, дръж далече от нея чупливите предмети — въздъхвам и се обръщам. — Ще ми се да

можех да те предпазя от всичко, което може да те нарани до края на живота ти, но това е невъзможно.

— Иска ми се да можехте да се разберете помежду си.

— Знам. Само че не съм сигурна дали нещата са поправими — от очите ми бликват сълзи и аз примигвам. — Може би ще трябва да обичаш баща ти такъв, какъвто е, и да ми позволиш да открия за себе си какъв е новият ми живот.

— А може би трябва да му се обадиш, за да разбереш какво иска?

Казвам внимателно:

— Не тази вечер, мила. Обещавам да му се обадя утре — чайникът започва да свири. — А сега да пийнем чай и да забравим за всичко това, а? Искаш ли да поиграем на карти?

Извивката на устните издава тъгата ѝ, но тя кимва.

— Може.

По-късно горе, сама в леглото, докосвам ребрата си и опипвам кожата над тях. Дръпвам защитната завеса, която скрива чувствеността на майката от дъщерята, и си припомням вечерта. Тялото ми пее от възбуда, която не съм изпитвала от много, много отдавна. Чувството за реална възможност. Само играхме шах, пихме вино и слушахме испанска музика. Само че паметта ми е пълна с трептящите мигове от вечерта и ги превърта многократно. Главата му, леко наведена, за да може да ме поглежда отдолу, а ирисите му — златисти и палави. Моментът, в който се наведох напред със съзнанието, че той се любува на очертанието на профила ми. Мигът, преди да си облека палтото, когато се приближи съвсем плътно и ми се усмихна, като ми благодари за гостуването. Импулсивно го прегърнах и прегръдката продължи по-дълго.

Подозирам, че ако не бях извърнала глава в точния момент, той щеше да ме целуне.

Болката от това сега ме изгаря отвътре.

Тази нощ изобщо няма да мога да спя.

Той е твърде млад за мен. Вероятно си въобразявам, че ме харесва. Само че това няма значение. Обичам това усещане в крайниците ми, в органите ми, в гърлото ми — чувството да желаш

някого, дори за малко. Носи ми облекчение, че не желая единствения, когото не мога да имам никога вече.

Отново преживявам миговете от вечерта. Още веднъж. Ръката му на тила ми. Моята върху твърдата му ръка.

Сънят се промъква незабелязан и ме отнася там, където миговете се превръщат в сънища.

*„Върху водата на басейна,
люлей се циганката смугла
Зелена плът, коса зелена,
с очи като сребро студено.
Една ледунка от луната
поддържаше я над вълните
Нощта по-близка и позната
от мъничко площадче стана.“*

Федерико Гарсиа Лорка
„Сомнамбулен романс“^[3]

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

[2] Мексиканско ястие — пикантни шницели, завити в царевични или бананови листа. — Б.пр. ↑

[3] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

21

ТРУДИ

В събота сутринта Ейнджъл се появява пред вратата ми още преди да съм се облякла прилично. Преметнал е раница през рамо, носи чантата с фотоапарата и е облечен в късо кожено яке, много секси, което не му придава вид на евтин сваляч, просто си личи, че е европеец.

Отварям вратата и се опитвам да приема факта, че съм прекалено стара за него. Той трябва да ме види такава, каквато съм в действителност, в стария ми анцуг и тениската, с която спя, без никакъв грим върху призрачното ми лице.

— Здравсти, Ейнджъл — отварям вратата с мрежата. — Влизай.

— Не, не. Не мога — имам платена поръчка тази сутрин, но ти донесох нещо — дава ми кутийка с филми — три ролки. — Изщракай ги, поле ми донеси снимките, става ли?

— Чакай да ти ги платя.

Той се усмихва и махва с ръка.

— Просто се забавлявай.

— Добре.

За съжаление днес е „Ден на Каролин“, както го наричам, което означава, че не мога да престана да мисля за тази жена, която някак си успя да открадне съпруга ми, без да усетя. Където и да отида, виждам жени, които приличат на нея, от което дъхът ми секва. Жени, които имат нейната коса, походка; които носят същите дрехи. Изтощително е, да не говорим за болката във врата от непрестанното озъртане.

Снимам ги, като се чудя колко време ще ми е необходимо, за да преживея тази история. Остатъкът от проклетия ми живот?

Вечерта имам среща с Джейд. Успя да изтръгне съгласието ми преди два дни. Нервна съм, защото ме преследва образът на Каролин — нещо, за което нямам обяснение. Защо днес, когато се чувствам много по-позитивно настроена? Все пак приятно е да се глася за излизане, дори да се притеснявам, че имам вид на отскоро разведена жена, готова да отмъсти, като си навакса. Голямото огледало показва,

че съм се стопила през последните месеци — ключиците ми стърчат, лицето ми не изглежда добре. Косата ми, дълга, без прическа, изведнъж попада точно в тази категория, но не мога да я отрежа само заради едното излизане, макар че от нерви малко ми остава да го сторя. Изваждам новата индийска блуза от зелен памучен плат, чифт джинси и семпло кожено яке. Оглеждам се в огледалото и се одобрявам. Вече не съм млада, но всички остаряват все някога. Мъжете също. Мъж на моята възраст би ме харесал.

Ани не е възхитена, че ще излизам, затова не я търся за съвет. Ще хареса тоалета ми само ако ме покрива от шията до петите. Свободно.

Чувам звънеца и се забързвам да отворя вратата с мисълта, че е Джейд. Вместо нея виждам Рик.

— Здравсти — казва той. — Забравих да се обадя предварително. Удобно ли е?

Правя му път, докато си слагам обичайната, и сядам на дивана, за да си обуя ботите. Внимавам да не се вглеждам много в него и да не обръщам внимание на горчивите гънки около устата му, които ме карат да го прегърна и да го погалая утешително по гърба.

— Какво става? — питам, докато нахлузвам новите кафяви боти, които отиват на якето ми.

Токчетата ме издължават още повече, но излизам с Джейд, така че на кого му пука? Вероятно всичките ми усилия са нахалост, казвам си мрачно, защото кой мъж би ме погледнал, докато стоя до тази убийствена мацка.

— Излизаш ли? — интересува се Рик.

— Да. С Джейд — изричам със закачливо извита вежда. — Сигурно ще е интересно.

Той кима.

— Май не съм избрал подходящия момент. Може да намина утре.

— За?

— Нищо. Да поговорим, нещо такова. Нещо нормално може би? — въздъхва той. — Не знам, Труд.

Скръствам ръце в скута си и го поглеждам.

— Имаш уморен вид. Пиеш ли си витамините?

— Да — той се обляга на стената с ръце в джобовете. Атина идва от кухнята и прескача обувките му, като се отърква о глезените му. —

Ей, ти! — той я вдига, за да я погали зад ушите. — Мислех дали да не си взема коте.

— Така ли?

Често имахме спорове заради многото котки. Луда съм пр всички загубени представители на котешкия род по света, трябва да призная, и понякога броят им нарастваше до три, а веднъж за кратко — четири, но напоследък се контролирам. Две, не повече.

— Човек не разбира колко е приятно да имаш котка в скута си, докато не почувстваш липсата ѝ.

— В такъв случай трябва да си вземеш една. Пълно е с бездомни котки.

Той погалва ушите на Атина.

— Къде ще ходите, момичета? В кръчмата?

— Не. Не е в стила на Джейд. В някакво заведение в центъра. Ходила е няколко пъти там с колежки.

— Сещам се кое. Секретарките ходят там. С много папрати, натруфено.

Не го питам откъде има тази информация. Каролин е барманка наблизко. Вероятно би желала да е секретарка. Като мен.

А може би не.

Изведнъж отвътре ми припарва познатото усещане за тревожност или очакване, което ми докара много беди в началото на тази история. Подтиква ме да нахълтам в заведението ѝ и да я изложа пред всички, както тя изложи мен. Да облепя стените и прозорците в бара с пикантните ѝ имейли до съпруга ми, които е чел в собствената ми спалня.

Джейд ме спасява от караницата, като се показва на входната врата.

— Здравсти! — изрича весело, донасяйки със себе си миризмата на екзотичен парфюм. Облечена е семпло в червена копринена блуза, която показва красивия ѝ млад бюст, с черни джинси и черни ботуши. Косата ѝ се спуска като див разкошен водопад върху раменете ѝ. — Готова ли си?

Изправям се и вземам чантичката си. Рик излиза с нас.

— Приятно прекарване!

— О, да! — Джейд премята ръка през рамото ми. — Ще вдигнем малко пушилка — тя помахва с пръстите на свободната си ръка над

рамото ми. — Приятна вечер!

Глупаво е, но се чувствам виновна и тъжна, че стои на верандата с безжизнено отпуснати до тялото ръце и гледа как потегляме.

Обръщам се назад.

— Ако искаш, утре мога да ти помогна да избереш котка.

Той кима, веднъж.

— Момиче — казва Джейд близо до ухото ми, все още прегърнала ме здраво, — да не си посмяла да се чувстваш зле. Той си го заслужава. Не го забравяй.

— Имаш право.

Нощният клуб още не е претъпкан по това време и си намираме добра маса встрани от бара. Пълно е с млади работещи хора, пият вино, маргарити и червени мартинита. Джейд си поръчва едно — казва се „Веселият каубой“. Аз си поръчвам шардоне, но тя настоява да опитам мартинито.

— Има бонбонен вкус — коментирам, — но не това е същественото за едно мартини.

Тя се ухилва.

— Отпусни се, бабче. Това е нов век. Когато сме в Рим, да се държим като римляните.

Бедата е там, че наистина съм баба и знам какво трябва да бъде едно мартини — сухо и идеално за отливане. Съществуват Джеймс Бонд и Лас Вегас около 1963-а и изчезналият свят на диаманти, елегантност и неща, в които никога не съм вярвала, за разлика от някои хора. Да ги оцветиш във вишневочервено ми се струва някак неуважително.

В заведението няма нито един човек на моята възраст. Улавям се, че мисля твърде много за Каролин. Искане ми се да се измъкна и да седна в сумрачното старо заведение с джубокс с блусове и маси за бiliarд, където тя работи. Много по-вероятно е да намеря сродна душа там, отколкото тук. Само че ще трябва да си имам работа с Каролин, а това би било пречка.

Вероятно понеже мисля за нея, в клуба влиза жена, която прилича на Каролин. Същата дълга права като клечки коса, същите дрехи, същият леко отбранителен език на тялото.

Отпивам от виното с присвити очи.

— Ето така изглежда приятелката на Рик.

Реакцията ѝ ми допада.

— Ужас! Къде му е умът? Той добре ли е? Искаш ли да поговорим за това? — пита ме Джейд. — Явно те измъчва.

— Какво има за говорене?

Тя се навежда над питието.

— Как стана? Прибрал се е един ден и ти е казал, че обича друга и те напуска?

— Не съвсем — засмивам се кратко и безрадостно. — Няколко месеца се държеше странно. Не знаех точно какво става, но си мислех, че е свързано със загубата на Джо. Знаеш ли, най-добрият му приятел Джо почина.

— Онзи тип с мотора? О, не!

— Да, точно той. Минаха две години, майка му също почина. Много му се насъбра. Опитвах се да бъда до него, без да се натрапвам. Да оставя времето да излекува скръбта му — въздъгнах. — Не най-добрата тактика, както се оказа.

— О, не можеш да бъдеш сигурна, Труди — докосва ръката ми тя. — Не е задължително да е свързано с теб.

— Може би не.

— После?

— После все ми затваряха, когато вдигнех телефона. Няколко пъти след излизане с момчетата се държа наистина особено. Честно, дори през ум не ми е минавало, че може да има друга жена — изведнъж китката ме заболява силно и аз разтърсвам ръка. Стоманена плоча затиска сърцето ми с глухо тупване. Разтърсвам глава и стискам клепачи. — Беше много грозно. Не ми се говори за това. Може би друг път, а?

— Добре. Дошли сме, за да се забавляваме.

Тя вдига чаша и се чукваме. После отпиваме.

Часове по-късно, много след като минах на газирана вода с лимон, за да мога да шофирам, си тръгваме. Джейд си прекара чудесно и страните ѝ са зачервени от приятните емоции с всички онези мъже, които не спряха да говорят с нея през цялата вечер.

Аз, от друга страна, се разделих с малкото ми останало самочувствие. Бях невидима не само защото седях до Джейд, но

защото бях твърде стара за тази среда. След известно време стана унижително — начинът, по който очите им срещаха моя поглед и го отбягваха, като че ли можех да скоча и да сграбча младите им тела със старческите си ръце, а после да ги завлека вкъщи и да ги погълна в леглото си.

Излизаме навън във ветровитата нощ и без много-много да му мисля, започвам да дърпам Джейд за ръкава на палтото.

— Хайде да направим едно малко отклонение.

Тя ме поглежда изразително.

— Ще ми хареса ли?

— Разбира се. Защо не? — сърцето ми изведнъж започва да бие в приповдигнат ритъм. Адреналин. По-добре от нищо. Със сигурност по-добре от тъгата.

Улицата между баровете е тъмна, а вятърът гони сухи листа, фасове и една пластмасова чаша по тротоара. Подминаваме неугледен бар със старомодна врата с кръгли прозорчета и Джейд казва:

— Хм. Прилича на кръчма, нали?

Кимам и продължавам да вървя. Спирам се три врати по-надолу пред един прозорец от дебело стъкло и аз се скривам в сянката, далеч от слабата светлина, която идва от бара. Джейд шепне:

— Кого търсим? Рик?

— Не. Е, може да е тук, защото обича да идва, но всъщност се надявам да не го видим — сега вече сърцето ми наистина препуска, защото не се бях сетила за тази възможност, а би било болезнено.

Прозорецът е боядисан до половината в червено, с надпис със златни калиграфски букви: „ПРИ МАГИ“.

Вътре цари уютен сумрак, освен около бара и край масата за бiliarд в дъното, която не се вижда добре от този ъгъл. Старинният бар е осветен с тънки неоновы лампи, които разпръсват лилава светлина над огледалото, отразяващо десетките бутилки подредени пред него. Около бара на високи столчета, тапицирани с изкуствена кожа, са се наредили редовните клиенти — обичайните заподозрени, мъже с бейзболни шапки с емблеми на строителни фирми и марки инструменти, англо или испаноговорещи, със задебелени от тежък физически труд ръце. Повечето от тях пият бира. В единия край, близо една до друга, са седнали две жени, чийто език на тялото изключва мъжете. Дочува се музиката на Боб Сийгър. Рик го няма, слава Богу.

— Ето я.

— Кой?

— Каролин.

Стои зад бара, отпуснала тежестта на тялото си на един крак с подпряна на ханша ръка, в която държи парцал. Косата ѝ изглежда мека на лилавия неон, а светлината от друга лампа осветява щедро количество гола плът над ниско изрязаното деколте на блузата ѝ. Не изглежда курвенски. Дрехите ѝ са впити, вероятно твърде тесни за жена на нейните години, но аз не я съдя. Работата ѝ на барманка го налага. Издържа деца, няма кой знае какво образование. Какво да стори човек? Това е честен начин да си изкараш прехраната.

Сърцето ми слиза в петите, докато я наблюдавам през обрамчения с позлатен кант прозорец. Меката светлина прикрива бръчките ѝ; личи си, че се чувства добре в кожата си. Вероятно — за първи път ми хрумва! — тя се прегърбва само в мое присъствие. Имам предвид, че със сигурност не бих се прегърбвала, ако имах такива гърди. А и познавайки съпруга си, знам, че едва ли би избрал някоя плаха и лишена от женственост жена. Сигурно си купува дантелени колани за жартиери и масажни масла.

Иска ми се да повърна. Или да запратя през прозореца камък по нея.

— Хайде да вървим.

Джейд обаче ме хваща за ръка.

— Не, да влезем вътре.

— Не.

— Имаш право да ходиш, където си искаш. Може да си минала оттук и да си решила да влезеш, защото ти е харесало.

Поглеждам я многозначително. Тя повдига рамене и подхвърля:

— Може да намина някой път.

— Рик често идва тук. Ще се сети какво правиш.

— Не смяташ ли, че заслужава да страда?

Той страда, но не го изричам на глас. Гледам втренчено Каролин през стъклото, мисля си, че наистина прилича на Сюзън Сарандън, и мога да си представя с какво е омагьосала Рик.

Казвам само:

— Бях добра съпруга.

— Аз също — добавя Джейд.

— Може би не това търсят у нас.

Тиквам ръце още по-дълбоко в джобовете, наблюдавайки как Каролин се смее на нечия шега, докато сипва наливна бира. Съвършено. Пръстите ѝ навиват еднодоларовата банкнота като хартиена верига около кокалчетата. Кима вежливо. Боже, каква трудна професия!

— Добро деколте! — коментира Джейд. Изсумтявам — нещо средно между смях и стенание.

— Джейд! Много ти благодаря!

— Добре де, гърдите ти не са големи, но това е единственото проклето нещо, с което те превъзхожда, Трудни. Сериозно говоря. Та погледни я! Ти изглеждаш с десет години по-млада! Не ми ли спомена, че имала няколко разхайтени хлапета?

Кимам.

— Значи ти си дала на този мъж семейство, дом и си се старала всичко да му е наред, а той излиза и намира някаква лека барманка с големи цици и лични проблеми и ти вече не си в играта?

— Досега не съм го поглеждала от този ъгъл.

— Да, вероятно е време да си отвориш очите — тя ме поглежда. — И когато се замислиш, задай си въпроса що за мъж би зарязал семейството си по този начин и се запитай дали не си грешила през всичките тези години за него.

Ушите ми започват да бучат от съпротива или съгласие, или от двете. Изведнъж тръгвам по тротоара с изправени рамене и рязко отварям вратата. Мъжете около бара се обръщат и ме поглеждат, после забелязват до мен Джейд, изправят се и заглаждат предниците на ризите си.

Каролин не вдига очи веднага. Минава минута, преди да втренчим очи една в друга през студеното свободно пространство, покрито с линолеум на кафяви и бели плочки. Боб Сийгър пее за остаряването, чува се как билиардните топки се удрят една в друга. Тя стои неподвижно с тъжно изражение и прехвърля еднодоларовата банкнота през пръстите си. Неприятно ми е, че виждам хубавото у нея в обстановката, в която Рик го е забелязал. Чудя се какво ли си мисли за мен, зачервена и издокарана, за да направя впечатление, и ето че един мъж от сепаретата ме забелязва и се приближава.

— Маце, защо двете не дойдете при нас?

Поклащам глава. Не знам защо влязох. Вероятно защото ми е омръзнало да я срещам, без тя да ме вижда. Стоя там сякаш цяла вечност с Джейд зад мен, готова да ме придружи или да ме дръпне назад в зависимост от ситуацията.

Изведнъж ме поразява мисълта, че сме си разменили местата с Каролин. Много дълго тя е знаела, че съществувам, и не ѝ е било приятно да яде трохите от трапезата ми. Сега е обратното. Аз знам за съществуването ѝ. Не мога да прочета мислите ѝ по изражението, но тя ме вижда от плът и кръв и изведнъж това ми стига.

Обръщам се и Джейд ме последва навън. По пътя за вкъщи не продумваме.

22

РОБЪРТА

„По-добре двама, отколкото един, понеже имат добра награда за труда си. Защото, ако падне единият ще дигне другаря си. Но горко на оня, който е сам, когато падне, и няма друг да го дигне.“

Еклисиаст 4:9–10

12 ноември 20...

„Скъпа Хариет,

Получих писмото ти още миналата седмица, но едва тази вечер намерих свободно време да ти върна отговор. Картичката и писмото бяха много хубави, а аз знам колко е трудно да намериш подходяща картичка за подобен повод. Наистина ми донесе утеха, сестро.

Не се тревожи повече за мен. Онези думи бяха продиктувани от скръбта. Гледам да подредя нещата си, вярно е, но това старо тяло още се държи. Докторът ми направи основен преглед в понеделник и каза, че съм здрава като бик. Отидох заради прескачането на сърцето, но той каза, че е от скръбта и скоро ще премине. Сега имам Джейд, която много се грижи за мен и следи да се храня редовно, да си пия портокаловия сок и ме кара да ям пълнозърнест хляб вместо белия, който обичам, но гледам да не ѝ прекършвам хатъра за някои неща, за да се чувства полезна.

Двете ми съседки, Труди и Шанел, ме навещават всеки ден. Като че ли се боят да не си пъкна главата в газовата фурна или нещо подобно. Труди търпеливо изслушва старите ми истории.

Да си призная, няма миг, в който да не мисля за моя Едгар. Мисля за него сутрин на закуска и едва понасям да ям от любимия му колбас. По обед си мисля за звука на косачката. На вечеря са новините. Вече не ги включвам. Всеки път, когато чуя музика, си мисля, че щом завия зад ъгъла, ще го видя седнал на стола. Сърцето ми всеки път бие до пръсване.

Нощем се моля, докато болката не отслабне дотолкова, че да мога да заспя, а на следващата сутрин всичко се повтаря.

Е, стига съм говорила за себе си. Какво правят внуците? Как е с успеха Грег? Какво казва лекарят ти? Елмъс как е?

Недей да ми се обаждаш всяка седмица, Хариет! Знам, че не можеш да си позволиш тези междуградски разговори. Спести си парите и излез да хапнеш бананов сладкиш с онзи твой opak съпруг и ми пиши писма.

Добре съм. Винаги мога да се уповавам на Господ.

С обич,
Твоя сестра:
Бърта“

НАРАНЯВАНИЯ В ЖЕНСКИЯ БОКС

Боксът е един от най-опасните спортове.

Когато двама боксьори се качват на ринга да се състезават, те приемат риска от разкъравяване или дори счупване на носа, от подути устни, натъртени ребра или мозъчно сътресение. Счупени ръце, ребра, челюсти и лицеви кости са сред травмите, срещани в професионалните мачове в женския бокс за аматьори, състезатели и шампиони.

Причиняването на болка е в основата на бокса!

За онези, които не понасят идеята за женски бокс, е недопустимо хората да плащат, за да гледат пребиване на жени на публично място. Според тях женският бокс няма

място в общество, което трябва да вземе мерки относно насилието над жени. Те биха възпрели заблудените представителки на „нежния пол“ от излагане на нараняване при опитите им да следват примера на мъжете в този брутален спорт.

Джули Морган

23

ДЖЕЙД

В неделя сутринта завеждам баба на църква. Тя е с черна рокля и черна шапка, освежени леко от перления гердан. Умълчана е. Напоследък е много мълчалива през повечето време и не знам какво да мисля.

— Обичам те, бабче — казвам, докато паркирам пред Божиата църква.

— Ти си добро момиче, Джейд.

Пръстите ѝ погалват моите и ги стискат, ала си личи духом не е тук. През цялото време мислите ѝ блуждаят някъде. Дава ми дежурни отговори. Отклонява поканите за излизане на приятелите ѝ, които се опитват да я разсеят и да я изведат навън. Мина почти месец от смъртта на дядо, а тя не е излиerala от къщата, освен, за да отиде на църква. И то, защото аз я карам. Ритуалът ни е винаги един и същ: аз ѝ уговарям среща с приятелите ѝ, а после отивам в детските ясли при бебетата.

Бебетата са моя слабост. Всички бебета от всякакви раси, но най-много черните усмихнати бебета с къдрави коси и големи старчески очи, гладка кожа и дундести пръстчета на краката. Размекват ме. Обичам да ми мирише на бебешко масло, да се люблювам на малките момиченца с миниатюрни кожени обувчици и чорапи с къдри. Момчетата си имат своите бейзболни шапки и маратонки. Боричкаме се и се гушкаме. Играем с кубчета, чета им книжки с картинки и общо взето се правя на шут.

Освен това е приятно да ходя в църквата, където майките и татковците обичат бебетата си, грижат се добре за тях и ги гледат, както се полага на родителите, за разлика от бебетата, които виждам в работата си.

Като детски социален работник не виждам много щастливи бебета. Понякога успявам да намеря начин да направя живота им по-добър. Друг път не се получава. Всички ми казват, че ще обръгна някой

ден, а аз отговарям, че не си представям нищо по-важно от моята цел и всеки път, когато успея, знам точно защо съм на тази земя.

Тази мисъл се промъква в съзнанието ми, докато мия лицето на Джошуа Паркър — едно от най-сладките бебета, които съм виждала — и изостря интуицията ми за състоянието на баба. За какво има да живее тя сега? С каква мисия?

Хммм. Забелязах, че Шанел идва почти всеки ден, за да потърси съвета на Робърта по някакъв домакински въпрос — най-добрия способ за миене на прозорци или с какво да почисти фурната. Пита какво да прави с едно от момчетата.

Как да се разбира по-добре със съпруга си Тони, който се противопоставя на писателските ѝ амбиции. Той иска тя да започне работа като сервитьорка, за да могат да си позволят нови мебели.

И Шанел се появява веднага щом се прибираме от църква. Изглежда зле. Обикновено е много спретната и видът ѝ сега е обезпокояващ. Бабата у Робърта веднага проговаря.

— Седни, дете — кани я тя. Възлестата ѝ ръка погалва Шанел по косата. — Какво се е случило?

— Отново ме боли зъб — изплаква тя и притиска бузата си. — Вече дори кислородната вода не помага. Какво друго да направя?

— О, мила!

— Само че... — от светлосините ѝ очи започват да се стичат сълзи — този път е преден зъб и като го извадят, ще заприличам на беззъба вещица и... — тя се навежда, за да сгуши глава в скута ѝ. — Господи, как боли! Сякаш някой ме удря с чук по лицето.

Срещам погледа на Робърта.

— Шанел, може би има начин да ти помогна. Не си вади зъба. Остави ме да звънна тук-там на сутринта. Имам ефикасни болкоуспокояващи. Сега ще ги донеса.

Тя поклаща глава. Кръговете около очите ѝ са като езера.

— Трябва да гледам момчетата този следобед. Не мога да си позволя да се отпусна като парцал.

— Доведи ги тук — обажда се Робърта. — Джейд има тренировка в боксовата зала, но на мен ще ми е приятно да погледа малко дечурлигата. Вземи си лекарството и легни да поспиш. Остави Джейд да види какво може да направи.

Болката е непоносима и тя само кимва. Очите ѝ отново се насълзяват.

— Благодаря ви.

Донасям няколко таблетки викодин. Останали са ми от едно лошо изкълчване миналата пролет. Тя изпива едно хапче и прибира останалите в джоба. След малко довежда момчетата и отива да спи. Робърта за първи път от седмици наред изглежда истински щастлива, когато вкарва момчетата в кухнята и започва да меси шоколадови бисквити.

Това улеснява много излизането ми за тренировка. Чакам я цяла седмица. Докато си обличам екипа, се чувствам малко нервна. Нищо модерно, разбира се, но все пак избирам горнището с цвят на мед, което отива на тена ми, а под долнището си слагам шорти.

Убеждавам сама себе си, че се вълнувам, понеже ще се боксирам този следобед. Наистина ставам все по-добра, и силна и му хващам цаката. Само че вледененото ми сърце се разтопява, когато влизам в залата и виждам Рубен да скача.

Той ми намига.

— Как си днес, Джейд?

— Много добре, благодаря. Бях на църква с баба ми — събирам косата си на опашка и я подвивам, — а сега я оставих в добро настроение, защото гледа две момчета.

Той кима и лицето му светва от любопитство.

— Къде ходите на църква?

— Божията църква на улица „Елм“.

— Напоследък пропускам службите.

Усмиввам се.

— Ела с нас, когато решиш — преди това — идеята ми е превъзходна — можеш да дойдеш у дома на закуска, за да дадем възможност на баба да поглези един тексасец. Тя също е от Тексас, знаеш ли? Ще се побърка от радост, че може да изпече сладки специално за теб.

— Може и да дойда — за миг на лицето му се изписва нещо, после казва: — Хайде да те загреем.

През последните седмици научих много малко неща Рубен Пери. Работи за „Бойс Ранч“. Това са много трудни деца. Роден е някъде на изток от Далас. Разведен, но не говори за нея. Няма деца.

Повече ме интересува онова, което премълчава. На ръцете му личат белези от заличени татуировки. Чудя се какви ли са били и как си ги е направил. Какво го е накарало да ги махне? Как се е озовал от Далас в Пуебло? Не пие, нито пуши. В живота му няма жена. Попитах съпруга на Шанел.

Освен това е строг треньор. Тренирам по-усилено от когато и да било в живота си. Всяка сутрин тичам по осем километра, вдигам тежести три пъти седмично след работа и всяка вечер преди лягане, правя по сто коремни преси. Тренировките са два пъти седмично. Обучава ме как да работя с краката и с ръцете и не е лесно да му угодиш. Не че крещи или нещо такова. Само на челото му се получава една бръчка на разочарование, когато не схващам. Ако се получи, е доволен, но пестелив в похвалите.

— Добре — това е всичко, което можеш да чуеш.

Този следобед залата е полупразна. Почти всички са отишли да гледат мача на някаква местна звезда в Далас. Това ме притеснява. Имам чувството, че Рубен ме наказва по някакъв начин. В един момент извиква троснато:

— Ръцете горе, Джейд! Току-що ти счупих носа.

Прав е. Опитвам отново.

— Кога ще мога да се боксирам на истински мач?

— Още е рано — отвърща с отегчение.

Отпускам ръце.

— Добре, какво има? Какво става тук?

— Не те разбирам.

— Държиш се все едно загревам бавно и дори да е така, не разбирам къде бъркам.

Той накланя глава и големите му топли очи ме пронизват.

— Снощи си купонясвала, нали?

— Да, и какво от това? — вдигам рамене. Удрям силно ръкавиците една в друга.

— А на сутринта си ходила на църква с баба ти, после си дошла тук, за да тренираш.

Намръщвам се.

— И какво от това? — повтарям, този път по-натъртено.

— И ето те — облечена така, че да привлечеш всички погледи, дори в спортния си екип. Гримирана, с небрежно прибрана коса и

шорти, за да се видят хубавите ти крака.

Изпитвам силен гняв, защото всяка негова дума е вярна. Как може да съм толкова прозрачна, все едно съм отворена книга за него! Обаче казвам:

— Гримирах се за църквата и не знаех, че трябва да сваля грима, за да дойда в залата. Харесвам краката си и ако искам да си ги показвам, това си е моя работа. И какво, ако съм купонясвала? На трийсет години съм, имам дупка в гърдите с размера на тунела „Айзенхауер“ и ми харесва да отида някъде и да съм обект на възхищение поне за пет минути.

Няма съмнение, че той не е от онези, които ми се възхищават. Неприятно ми е, че се чувствам толкова евтина, задето го карам да гледа на мен по този начин.

— Ти струваш много повече от това, Джейд. Някъде някой те е накарал да мислиш, че само красотата ти има значение, но не е така.

— Ти не ме познаваш!

Той кима.

— Вярно е.

За миг го гледам гневно. Той ми отвръща със същото. Не понасям това, че ми харесва да гледам лицето му; начинът, по който това ми се струва толкова естествено. Почти близко.

Пълни глупости! Извързвам поглед.

— Хайде. Да продължим с тренировката. Направи ми услуга и не купонясвай преди тренировка. Забавя реакциите ти.

Кимам в съгласие.

Старая се още повече. Той е малко по-мек. Когато слънцето залязва, вече съм полумъртва от умора, тялото ми е мокро от пот, в която се долавя миризмата на джин. Ръцете и краката ми са като гумени. Строполявам се на един стол, смъквам ръкавиците и колкото и да пия от водата, не мога да утоля жаждата си. Той се приближава зад мен и отпуска ръце на раменете ми. Сепвам се, но тогава той започва да размачква с палци схванатите мускули на врата и на лопатките ми. Толкова ми е хубаво, че простенвам силно.

— Полужива си от умора, а? — пита ме.

Прозвучава почти нежно.

— Да. Имаш право за купонясването. Извинявай. Повече няма да излизам вечер преди тренировка.

— Пиенето е само начин да се скриеш от болката, скъпа. По-добре да не я отбягваш и да я изживееш. Един ден ще се почувстваш по-добре.

Това почти ме разплаква. Навеждам се да си взема кърпата.

— Да, добре. Ще го повярвам, като го видя.

Сами сме, само аз и Рубен. Иска ми се, когато се обърна, да покаже някакъв интерес към мен. Трудно е да не гледам устата му. Трудно е да се въздържа да не го целуна — не защото е неустоим, а защото е толкова истински. С него имам чувството, че мога да се отпусна и да потъна в прегръдката му. Просто най-последно да бъда... в безопасност.

Захапвам вътрешната страна на бузата си.

— Май не ме харесваш много?

Той замълчава за кратко. Стоя и чакам с пламнало лице.

— Покани ме отново в къщата на баба ти, Джейд.

— Сега?

Той кима.

— Искаш ли следващата седмица да дойдеш на закуска у нас, а после да отидем на църква?

— Да, госпожо — отвръща той. — С голямо удоволствие — сочи с глава към съблекалнята. — Върви да си вземеш душ. Ще те изчакам, за да те изпратя до колата ти.

Неизпратено писмо в хард диска на Труди:

„Скъпа Каролин,

Вземам си думите назад.

Ти си красива и виждам защо се е влюбил в теб. Не ти е било леко в живота и може би това е единственото добро нещо, което ти се е случвало. Просто ми се щеше да не беше най-лошото, което се е случвало на мен. Надявам се да се грижиш добре за него.“

24

ТРУДИ

Денят на благодарността. Събуждам се в пет часа сутринта. Бях нагласила алармата на часовника за пет и половина, за да сложа пуйката да се пече, но депресията ме кара да ококоря очи по-рано. Лежа в леглото си с чувството за празнота и си спомням как беше. Къщата пълна с приятни ухания. Рик щеше да е изпекъл вече пайовете си с пиканови^[1] ядки, за да е свободна фурната за пуйката. Тази сутрин във въздуха мирише само на влага.

— Добре, хващай се на работа — изричам на глас.

Вземам душ и обличам джинси и топъл пуловер, обувам дебелите си вълнени чорапи и слизам безшумно долу. Вали сняг, което обяснява влагата във въздуха, и е толкова красиво — големи тежки снежинки. Не мога да се сдържа и си обувам ботушите, за да се поразходя навън.

Още не се е зазорило, студът не е хапещ и всичко е съвсем притихнало. Вятърът е изчезнал. Снежинките са колкото чаена чаша, въртят се надолу през жълтите шатри на уличните лампи и кацат на носа и по ръкавиците ми. Натрупалият се сняг скърца под стъпките ми.

До този момент, в който усещам влагата в дробовете и по лицето си, не бях осъзнала колко опустошителни са били ветровете тази есен. Откраднаха цялата влага от света, изсмукаха соковете на дърветата, изсушиха прерията до слегнали туфи жълта трева. Дори кактусите придобиха съсухрен вид.

Срещам момчето с вестниците. Поздравяваме се мълчаливо с кимване. Продължавам нататък.

Зимното спокойствие някак си прояснява мислите ми, сякаш влагата подхранва изсъхналата ми мозъчна тъкан и отваря здраво стиснатите ми очи заради яростните атаки на ветровете. Помирисвам полъха на надеждата във влажността, чувам зова на новото в тишината. В далечината съзирам трепкащия мираж на приключението.

Плашещо е да бъдеш сам, да започнеш отначало, но в очакването може би има нещо прекрасно. Може би днес, вместо да скърбя по

онова, което си е отишло, ще се посветя на празнуването на това, което е. Ще бъда благодарна, ще си създам нови навици и традиции.

Да.

В края на улицата се обръщам кръгом и се прибирам вкъщи, където намирам рецептата на Рик за пиканов пай и опичам два. Коричката им е на бучки, за разлика от неговата, която винаги е била сипкава като от илюстрация в кулинарна книга. Докато ги правя, слушам тихо Кат Стивънс — въпреки че Рик винаги ми е напомнял за Кат и защото това е една от най-леките, приятни и успокояващи мелодии изобщо. Слънцето се показва иззад облаците и гася лампата. Изваждам пуйката и я слагам във фурната да се пече.

Почиствам стръкове целина и го нарязвам на идеално равни парчета от по седем сантиметра, после приготвям плънката на баба — предимно настърган чедар с малко лук, шарена сол от семена на целина и майонеза „Меджик Уип“. (Не ме питайте защо, но никога не сме яли истинска майонеза и дори сега вкусът ѝ ми се струва странен.) Това е едно от любимите ми занимания и изпитвам огромно удоволствие да пригласям на „Кой ще бъде моят любим?“, докато топвам още едно парче от целината в сместа и го задъвквам. Може пък Денят на благодарността да ми помогне да си възвърна половин-един килограм.

Изведнъж забелязвам колко ми е леко на гърдите и се сещам, че това е щастие. Щастлива съм. Щастлива да готвя за семейството си, да правя неща, които обичам, по същия начин, както преди. Обичам, когато къщата се изпълва с познатите ухания, обичам снега, обичам да играя с Мина цял следобед, както и това, че имам късмет да съм жива и здрава и богата на близки и приятели.

Не съм подозирала!

Когато свършвам с приготовленията, сядам на масата и се оглеждам из кухнята. Всичко, което се случва, става тук. Любила съм се с Рик на тази маса. Бърсала съм лицата на децата, сервирала съм хиляди закуски и аламинути, имала съм милиони важни разговори. Седнала сама, осъзнавам, че обстановката тук ми е омръзнала. Шкафовете са боядисани в отдавна избледняло кремаво, а върху тях са натрупани уреди, които никога не използвам. Бордюрът на тапетите представлява лозови филизи, които преди ми харесваха, но сега ми се струват малко еснафски.

Може би трябва да преобоядисам и кухнята. Нещо дръзко. Може да сменя вратичките на шкафовете с остъклени, за да се вижда колекцията ми от бокали; да се отърва от издрасканата разклатена маса и да потърся нова. Онзи ден в „Сиърс“ видях много хубав плот за хранене — сглобява се, което ме стъписва, но се обзалагам, че ще се справя. Масата. И няколко високи столчета.

Кимам си с глава, когато Рик се втурва през задната врата с пай в ръцете. Заковава се на място, когато ме вижда.

— Добро утро! — по косата му има сняг, големи парцали от бяло върху лъскавото черно. Капчици стопен сняг по лицето му. — Мислех си, че още спиш.

— Трябваше да сготвя — обяснявам с жест.

— Хубаво мирише.

— Благодаря — не искам да разруши крехкия момент на хармония, затова не ставам.

— Ами... — казва той след малко, — минах само да ти донеса пай. Помислих си, че децата ще искат.

Соча към плота.

— Благодаря, но както виждаш, вече направих два. Не мисля, че можем да изядем три.

Той поглежда към сложените да изстиват пайове, после към своя.

— О! — съкрушен е. По червенината, която запълзява по лицето му, се вижда, че се смуцава.

Когато се обръща да си ходи, ме обземат угризения. Винаги е обичал празниците, а този няма да е лек за него — без децата, без Джо, който да го разведри, майка му също я няма вече. Не искам да го каня, защото ще създам очаквания у децата, освен това не ми се мисли за Каролин, която пече пуйка за него в някоя друга къща.

Само че не мога да се правя, че не забелязвам смущението му, затова скачам и го дръпвам за ръкава.

— Чакай — казвам. — Остави го. Твоят със сигурност е по-хубав от моя — вземам пая от ръцете му и го оставям на плота. — Това беше грозно от моя страна. Извинявай — срещам погледа му.

Очите му са толкова тъжни и не мога да не го прегърна. Ръцете му ме притискат силно.

Сякаш е създаден за мен. Точната височина, тялото му ми е така близко, косата му гъделичка носа ми. Затварям очи и попивам

чувството за сила, утеха или може би покой. Той мирише на себе си — миризмата, която не мога да излича от възглавниците, и сега я вдишвам дълбоко със затворени очи. Искане ми се да върна назад времето и да изтрия онова, което ни се случи. Той ме прегръща много силно и мога да почувствам тъгата, която пулсира във всяка клетка от тялото му. Денят ще е ужасен за него.

Преди да съм се размекнала, аз се отдръпвам и го потупвам по ръката.

— Благодаря, скъпи. Много мило от твоя страна.

Ани се появява иззад ъгъла с едва сдържано грейнало изражение, което я издава, че ни е видяла как се прегръщаме.

— Здравсти, татко! Ще останеш ли да празнуваш с нас?

Той прочиства гърлото си.

— Не, дойдох само да донеса пая. Искаш ли да дойдеш по-късно при мен да погледаме телевизия?

Лицето ѝ се вкаменява.

— Имам други планове — казва и излиза.

Ето го чудото. Денят е прекрасен. Застилам масата с ярка ръчно боядисана покривка и вместо традиционния семеен порцеланов сервиз, изваждам всички красиви стари съдове, които съм събрала — всеки уникален сам по себе си, като черната порцеланова чиния, изрисувана с лилаво-червени цветя, тънката като хартия розова чиния и чашите от цветно стъкло. Никой от съдовете не е особено ценен, но ми харесват така подредени на масата. Рик винаги иска всичко да е съчетано. Прави се, че не държи, но така е свикнал и това му създава уют. В някои отношения той е заклет традиционалист.

Изваждам и всички салфетки от плат и поставям различна до всяка чиния. Все още нещо липсва. Свещи и цветя. Свещите с миризма на пачули намирам в банята. Цветята (О, защо не съм го правила преди?) са от зимната ми градина.

Толкова са красиви, че премествам няколко саксии с бегонии в дневната.

Ани идва и застива със зяпнала уста. Приготвям се за критиката ѝ, но тя ме поглежда с блеснали очи.

— Мамо, толкова е красиво! — засмива се. — Винаги съм знаела, че си хипи по душа.

— Благодаря ти — накланям глава. — Виж, Ани, не искам да те разстройвам, затова този път искам мнението ти. Бих искала да поканя съседа Ейнджъл да празнува с нас — мисля да кажа още нещо, някакво оправдание, но всъщност го каня, защото ме привлича, затова замълчавам, за да не се налага да изопачавам истината.

Тя поглежда надолу, протяга ръка, за да погали восъчния цвят на една розова „Катлея“.

— Мисля, че нямам нищо против.

— Може и да не дойде.

Тя изпъва рамене и си поема дъх.

— Ами надявам се да дойде. Не само ти го намираш за красив, ако искаш да знаеш.

Разсмивам се и звукът излиза дълбоко от гърдите ми.

— Още едно цвете на масата?

— Защо не?

— Гостите ще пристигнат всеки момент, затова ще прескоча да го поканя още сега — преди да съм се уплашила. Всичко е по съседски все пак. Освен това той сигурно вече си има планове.

Ейнджъл отваря вратата и ме лъхва миризма на нещо пикантно и люто.

— Здравей! — поздравява ме той и изненадата в тона му е точно колкото трябва. — Влизай!

— Не, не мога... гостите ми ще пристигнат всеки момент, но исках да ти кажа, че ако нямаш специални планове, ще се радваме да се присъединиш към нас на трапезата. Нали знаеш, за Деня на благодарността. Ако нямаш някаква работа — скръствам ръце. — Ако искаш.

Устните му се извиват в усмивка, от която златистите му очи заблестяват и всичко от физиката му ме привлича да се хвърля върху него. Без обвързване, без обещания.

Той слага ръка на сърцето си и въздиша съжалително.

— За мое съжаление Робърта вече ме покани и аз приех.

Отстъпвам крачка назад.

— Много хубаво. Просто исках да се уверя, че ще отпразнуваш един истински американски Ден на благодарността.

— Чакай — той хваща ръката ми, издърпва ме през прага, където ми се иска да оближа въздуха заради миризмата на шоколад и подправки. — Влез — казва той. — Un momento. Искам да опиташ нещо.

Миризмата в кухнята е още по-силна и нещо в нея ме замайва, сякаш е забъркал някаква магьосническа отвара. Вече се чудя дали е истински, или съм си го измислила, защото имам нужда да вкуся от вълшебството на забранения плод в живота си. Той загребва с лъжица от гъстия кафяв сос на говеждото с подправки и ми я поднася, за да го опитам. Трябва да се наведе и да отвори уста.

Сосът ме опарва, ароматен и лютив.

— Ау!

— Харесва ли ти — пита с повдигната въпросително вежда, — или е твърде лют за американския вкус?

Докосвам с пръсти устата си.

— Чудесен е.

Той примигва и ни обгръща облак от топлина, ухание на канела и нещо по-питателно, докато вдига ръка и докосва бузата ми.

— Каква кожа! — изрича почти шепнешком. Пръстите му са леки като пеперудени криле. — Като мляко. Като лунна светлина.

Ако ме целуне, ще се разтопя като кафява захар на пода и никога няма да стана пак цяла. Не мога да откъсна очи от устните му, почти треперя от желание. Представям си, че ще има вкус, подобен на уханието във въздуха, и езикът му ще се плъзне в устата ми, донасяйки влагата, за която все копнея. Дишането ми се ускорява, докато чакам, но той само погалва още малко бузата ми, после проследява очертанията на устните ми с върха на пръста си. Отпуска ръка и усмивката, с която ме дарява, не оправдава очакванията ми. Малко неуверена може би. Той се отдалечава и разбърква соса. Заставам с отпуснати до тялото ръце.

— Трябва да се връщам. Много е хубаво... ястието. Приятен следобед!

— Труди — обръща се към мен, като ме спира по средата на стаята. От устата му името ми звучи различно: Труудии. По-меко. — Ще ми позволиш ли да те снимам? Сега, веднага.

— Ааа! — повдигам ръце и ги отпускам. — Добре.

Той вдига пръст, скрива се в спалнята, после се показва с тежка, доста използвана „Минолта“, хваща ме за ръката и ме завежда в кухнята. Кара ме да застана на мястото, където бях преди малко, и осъзнавам, че светлината, която прониква през северния прозорец, е много добра. Поглеждам през стъклото и забелязвам, че прозорецът на спалнята ми се вижда оттук. Дали е виждал силуета ми вечер?

— Погледни ме — нарежда той с натежал от нещо глас и аз се обръщам към фотоапарата, под който се вижда чувствената му уста. Искане ми се да ме беше помолил да си сваля блузата, защото щях да го направя и да застана там с голи гърди и с цялата си млечна белица пред неговия фотоапарат. Той снима една поза, после още една и си представям какво би било да ме снима гола.

Сякаш прочел мислите ми, ноздрите му се разширяват и той отпуска фотоапарата. Преглъща.

— Gracias — казва и думата прозвучава много меко.

На улицата се чува шум от двигател на камионетка и ме връща към реалността.

— О! Това е синът ми! — подръпвам деколтето на блузата, като че ли наистина съм я свалила, и се завъртам — трябва да тръгна!

— Благодаря ти — извиква след мен той.

— За нищо! — втурвам се обратно навън, а студът щипе и боцка кожата ми.

Всички сме седнали и ядем пай, когато кавгата отсреща започва. Ричард е заел на масата мястото на баща си и е приятно да го гледам как разрязва пуйката, самият той баща на дъщеря. Най-големият ми син е мургав като рода на баща си с кадифените кафяви очи на баба си и пиперливо чувство за хумор. Той беше моят футболист с яки рамене, непоклатим на терена. Сега изкарва купища пари като компютърен консултант. Млад е за такова бързо издигане, но открай време щом си наумеше нещо, никой и нищо не бе в състояние да го отклони от целта.

Нямам представа откъде е наследил това качество. Със сигурност не е отличителен белег на нито един от родителите му. Една приятелка, астроложка, го обясни с това, че луната и слънцето му са в Овен, и кой знае — може би има право. Днес е общителен и приветлив,

а аз държа дъщеря му в скута си по-дълго, отколкото седи на столчето, защото близостта ѝ ме прави щастлива.

Неприятностите започват, когато обсъждаме дали да разрежем пая сега, или да го оставим за по-късно. Първо се чува форсиране на двигател и тракане като от разпилени инструменти в каросерия на пикап. Въпреки желанието си се сецам за Рик и се чудя дали би се осмелил да се появи. Само че се чува затръшване на врата и вик. После втори и още един, някой изпищява на улицата. Поглеждам Ани и двете скачаме на крака. Тя грабва телефона за всеки случай и отиваме до прозореца да видим какво става.

Пред спретнатата къщичка на Шанел един камион е паркиран накриво в тревата. Някога е бил боядисан в жълт металик, но сега е в убито кафяво с петна от ръжда. Един мъж, когото разпознавам като бащата на Шанел — оплешивяваща, шкембеста карикатура на недъгав лентяй — се олюлява сред моравата и крещи. Тони излиза, облечен за празника в спретната бяла риза, джинси и каубойски ботуши. Прилича на испански благородник и поведението му е подобаващо, докато се опитва да успокои мъжа, като слага ръка на рамото му и му говори тихо.

Само че старият пияница не поема.

— Пати, кучко, вдигни си задника и се прибирай вкъщи, за да ми приготвиш нещо за ядене!

Шанел излиза на верандата. Облечена е в тънка рокля и сандали, неподходящи за студа навън. Косата ѝ се спуска на букли около раменете. Казва нещо на баща си, като сочи към улицата.

Ала той не се разбира от дума. Замахва некоординирано към Тони, чуват се още крясъци и тогава излиза и майката на Шанел — безцветна, очукана от живота жена, която изглежда като избеляла от времето снимка. Тръгва към съпруга си, докато говори на Шанел, която я издърпва назад и вдига телефон към ухото си.

Браво на нея!

— Нека не я притесняваме с присъствието си — докосвам ръката на Ани. — Сигурно не иска всичките ѝ съседи да зяпат пияния ѝ баща.

В този момент обаче от долния край на улицата бързо се приближава спортната кола на брата на Шанел. Той рязко натиска спирачка, излиза от колата и започва да крещи, неясно на кого — на баща си, на Шанел или на майка си. Очевидно е, че бащата и синът са

дялани и от едно и също дърво — но синът е по-млад и ударът му сваля Тони на земята.

— Рич, може би трябва да се намесиш.

Моят силен син веднага става, но Джо не е много щастлива от това.

— Ами ако имат пистолет или друго оръжие? Не искам да пострадаш.

Той стои, разкъсван между майка си и жена си, и аз отстъпвам.

— Може би е права. Да оставим полицията да се справи.

— Джейд излиза — съобщава Ани.

Отварям входната врата, за да знае Джейд, че съм тук, в случай че има нужда от мен, и излизам на верандата. Ани ми подава телефона.

Джейд се затичва.

— Шанел, влизай вътре веднага!

Тя кляка до Тони, който се изправя на крака с разкъравена устна и е бесен — опитва се да се освободи от приятелската намеса на Джейд и от хватката ѝ. Тя го държи за ръката, докато той се бори да се освободи, но тя не помръдва. Повеждат разгорещен спор — Тони вика, а Джейд клати глава.

— Пати! Веднага си довлечи задника тук! — изкрещява пияният баща, а братът е вече на входната врата, вероятно да извлече със сила майка си.

Джейд не се двоуми и веднага се заема с него, преди да е стигнал дотам, но освободеният Тони на мига се сбива с бащата и във въздуха се раздават юмруци и в двете огнища на скандала.

За облекчение на всички се чува воят на сирените в долния край на улицата — бърза реакция на полицията. Всички застиват.

— Хайде да се прибираме — подканям аз моите хора. Затварям вратата, но съм силно впечатлена от физическата сила на Джейд. От нейните реални способности. Какво ли е да си толкова силна, че да можеш да се справиш с двама мъже?

[1] Пикан — вид северноамерикански орехови ядки. — Б.пр. ↑

25

ТРУДИ

„Зная, зная — клонът изсъхнал отново ще напъни под дъждеца благ. А тези спечени нивя ще натежат от зърно. Но само ще ти кажа: зима е сега.“

Дороти Паркър

Щом приключваме с измиването на съдовете, Джо и Рич отиват с Мина у майката на Джо на кафе с пай. Преди да си тръгнат, силно прегръщам големия си син.

— Благодаря ти, хлапе. Знам, че се грижиш за мен.

Той ме потупва по рамото.

— Мамо, надявам се да се разберете с татко.

Не знам какво да му отговоря, затова се обръщам към Джо и също я прегръщам. Пошепвам ѝ на ухо:

— Ти си ангел, мила. Благодаря ти, че доведе скъпото си момиченце тук.

— О, Труди! Няма нищо — прегръдката ѝ е крепка и искрена и не мога да не си помисля, че съм наистина благословена.

Ани ми помага да върна саксиите обратно в зимната градина, после започва да се мотае безцелно насам-натам и аз се сещам какво иска.

— Травис ще дойде, нали?

— Имаш ли нещо против? Не искам да те оставям сама, ако се чувстваш тъжна.

Засмивам се тихо и отмятам косата зад рамото ѝ.

— Деца, да не сте скроили план? Как да занимаваме мама цял ден, за да я предпазим от мрачни мисли?

— Да, нещо такова. Възражаваш ли? Колин също ще се обади след малко. Обеща.

— Не възраждам. Мило е.

Тя излиза, възцарява се тишина и въпреки доброто настроение и решимостта ми в къщата се промъква чувството на тъга. Радиото оглася като ехо пустата къща. Откривам, че проблемът не е толкова в големите неща. Малките, незначителни нишки са тези, които изтъкават един живот.

Денят беше хубав. Довършвам с подреждането, като се опитвам да не мисля как беше преди. Да не мисля как Рик обичаше да се отпусне след празненството, да вдигне крака на фотьойла, да включи телевизора, след като всички са си отишли, и да въздъхне. Да не мисля, докато прибирам последното плато с пуешко, че сандвичите с месо от пуйка са му любими, приготвени с много майонеза и сол. Сега няма да дояде нищо от тези остатъци.

Иска ми се да седна на неговия фотьойл, да зароя лице в него, за да видя дали все още носи неговата миризма, но когато понечвам да отида до него, изведнъж се сецам къде може да е Рик точно в този момент. В къщата на Каролин при пропадналите ѝ деца, пие бира, която тя му е купила, качил крака на табуретката ѝ. Съвсем ясно виждам как тя му носи сандвича с пуешко, той протяга ръка, за да я хване за коляното и тогава се заковавам на място. Ревността се разлива по мен като киселина и разбирам, че трябва да предприема нещо, за да разчупя стереотипа. Какво правят неженените вечер по празниците?

Сигурно ходят на кино? На пазар?

Излез някъде.

Грабвам палтото и ключовете си и затръшвам вратата зад гърба си, толкова нетърпелива да се махна, че чак когато минавам с колата по Двайсет и девета улица в посока към булевард „Пуебло“, осъзнавам какво всъщност правя.

Отново. То е като да имаш чифт неудобни, но красиви обувки. Знаем, че ще ми направят рани, но продължавам да ги нося.

В първите месеци след раздялата ни го правех много често и сега мога да го повторя на автопилот. Навън е мъртвешки тихо. Заобикалям един занемарен квартал в западната част. През осветените прозорци виждам щастливи семейства — деца, баби, бащи и майки. Мехурът на раната се спуква и започва да боли. Отправлям се надолу по булеварда, като се опитвам да убедя сама себе си, че все още не е късно да обърна колата, че не е необходимо да правя това, че така само се чувствам по-зле.

Продължавам да шофирам и колкото повече се доближавам до игрището за голф, толкова повече безпокойството изгаря стомаха ми и аз стискам кормилото още по-силно, защото дланите ми са мокри от пот. Радиото е включено и аз пригласям на песента, която звучи в момента, но дори на мен ми изглежда изкуствено и фалшиво, затова — засрамена — преставам да пея.

Само че не обръщам колата. Поглеждам в огледалото като всеки друг, който няма за цел да види колко дълго ще изтърпи болката от разранените си крака, а просто се прибира вкъщи след приятен обяд в Деня на благодарността. Пускам мигача и завивам наляво по „Абриендо“. Сега сърцето ми наистина започва да бие силно, защото ако Рик ме види, нямам никакво извинение. Искам камионетката му да е там, паркирана пред малката му къща, и тогава ще знам, че си е у дома и гледа телевизия сам. И може би му липсваме.

Намалявам на кръстовището и се вирам напред, но камионетката, разбира се, я няма. Заобикалям около карето с къщи и решавам да проявя смелост и да мина по неговата улица, за да се уверя с очите си. Лампите не светят.

Сърцето ми бие оглушително, от което дори не мога да чуя радиото. В черепа, зад очите си изпитвам странно задушаване и си мисля, че съм глупачка, но просто трябва да съм сигурна, затова се отправям надолу по Четвърта улица и изминавам целия път до източната част, завивам на север по „Монюмънт“, като минавам пълзешком по Седма. Няма нужда да карам толкова бавно. Камионетката се вижда отдалеч. Паркирана директно отпред сякаш там ѝ е мястото.

Раните в сърцето ми вече крещат и изтласкват в гърдния ми кош кървава гной, която ме задушава. Ръцете ми треперят, а в ушите ми звучи почти зловец кикот. Ала обръщам ли внимание на предупреждението?

Не. Поемам по тясната уличка, вцепенена от страх не от онова, което ще видя, а защото може мен да ме видят. Независимо от всичко трябва да го направя. Да погледна.

В услуга на жертвоприношението ми завесите на панорамните прозорци на Каролин са дръпнати и всичко е като на длан. Тя не се

вижда, но съзирам Рик, седнал на дивана, без обувки, пие бира. Гледа телевизия на светлината на лампа, а до него седи млада жена. Не дъщеря му. Нейната. Неговата дъщеря е навън с приятеля си, а сърцето ѝ е разбито.

Сълзите се стичат по брадичката ми, преди да забележа, че плача. Завивам в края на късата улица, където отбивам на едно неосветено място. Обронвам глава на кормилото и им давам воля, на сълзите. Потичат като река и мокрят ръцете и лицето ми, кормилото.

Плача, защото ме боли и аз си го причиних. Всъщност не аз, нали? Той ми го причини и би трябвало да го мразя заради това. Да го мразя, задето се почувства застрашен от опитите ми да разбера каква мога да бъда през остатъка от живота си, та трябваше да избяга в прегръдките на безобидна барманка, която също като него не е завършила колеж. Би трябвало да го мразя за болката, която причини на семейството ми, и за предателствата, които стовари на главата ми. Да го мразя за лъжите и глупостта му. Да го мразя за...

Но всъщност се хващам да мисля, че ми се иска да беше зърнал колата през прозореца и да беше изтичал след мен. После да ме намери на тази уличка, да дойде откъм страната на шофьора и да каже: „Труди? Добре ли си?“

Докато тази фантазия се превърта в ума ми, сълзите намаляват, болката намалява и аз вдигам глава. Кварталът около мен е напълно притихнал в следпразнична пресита. Едно куче с мотовилесто тяло изприпква до средата на улицата и радостно се спира да подуши купчина листа върху решетката на канавката. Вятърът нежно поклаща клоните на дърветата. Избърсвам парещите сълзи от лицето си. Защо бих желала да ме види как го шпионирам съсипана?

И отговорът е жалък: защото това ще докаже, че имам по-голямо значение за него, отколкото тя.

Носът ми е отвратителен, а в чантата си намирам само парче от салфетка. Принудена съм да карам до вкъщи, замислена над невероятно нелепата си постъпка. Винаги е така. Сякаш друга жена завладява тялото ми и ме превръща в една от онези ужасни жени, които виждаме в токшоутата по телевизията.

Когато паркирам пред нас, разбирам, че убийственото напрежение е изчезнало сякаш сърдечните ми рани са били циреи, които са се спукали. Сещам се за пристъпа на плач след смъртта на

Едгар в нощта, когато се напих и се унижих, като се обадох на Рик и излях сърцето си пред него. През онази вечер плаках до пълно изтощение, а на сутринта сякаш планина бе паднала от плещите ми.

У Робърта свети и изведнъж осъзнавам, че не искам да съм сама, не и с мислите си, не и в къщата, която обичах, а сега понякога мразя. В този момент силно я ненавиждам, затова вдигам от земята една шишарка и я пращам с все сила, после изтривам следите от сълзи по лицето си и се запътвам към съседната врата. С Джейд може да си поговорим за сълзите и ще опитам от пая на Робърта. Нощта е ясна и хладна, много освежаваща. Студът се отразява добре на пламналото ми лице.

Почуквам и Джейд отваря широко вратата — радва се, че ме вижда.

— Здравсти! — изричам отривисто. — Приключихте ли с празненството?

— Съвсем не! Влизай! — от нея се излъчва някакво сияние и се сещам — твърде късно, защото вече съм влязла, — че може би Ейнджъл е там. Освен това забелязвам боцването на ревността при мисълта, че той е озарил така лицето ѝ. Джейд ми прави път и виждам, че не само Ейнджъл е там, захапал сламка над ветрило от карти в ръцете си, но и Робърта и още един мъж, едър като футболист, облечен в спретната, закопчана догоре риза. Изглежда някак си много чист.

Той първи ме забелязва и ми кима за поздрав. Хващам бързо Джейд за ръката и трескаво ѝ прошепвам:

— Заведи ме да си измия лицето.

— Какво? — поглежда ме тя. — Хайде. Ей сега се връщаме.

Вечно ще ѝ бъда признателна, че ме прикрива, докато вървим към банята. Когато оставаме сами зад затворената врата, тя докосва страната ми.

— Какво е станало?

Навеждам се над мивката и наплискам очите си със студена вода, изтривам следите от сълзи и вдигам глава, за да видя пораженията, после се наплискам с още вода.

— Постъпих глупаво, Джейд, което ще ми бъде за урок. Да поговорим утре — поглеждам се и този път лицето ми е поне чисто. — Имам нужда от капки за очи и от малко червило.

— Прекрасна си, Труды — тя ми връчва „Визин“, после започва да рови в чекмеджето. — Повечето са твърде тъмни. Пробвай това.

Черно е като нощта.

— Това?

— Довери ми се.

Пробвам го и то се разнася с лекотата на разтопено масло. Сливов цвят, който като по чудо ми отива.

— Не е зле.

Ръцете ѝ са скръстени, докато ме оглежда с наклонена глава. Медните кичури в къдриците ѝ блестят и подчертават зеления цвят на очите ѝ.

— Падаш си по него, нали?

— По кого? — стискам устни, за да разнеса червилото, без да я поглеждам.

Тя се усмихва леко.

— Той със сигурност си пада по теб.

Срещам погледай в огледалото и въпросително повдигам вежди. През тялото ми преминава тръпка на вълнение — и бързо отшумява, преди да съм я усетила.

— Хмм — само това мога да кажа. — Готова ли си?

Тя се навежда, за да се огледа, и намества блузата си, така че да открие по-голяма част от гърдите ѝ.

— Разбира се.

Когато влизаме в стаята, вниманието ми веднага се насочва към Ейнджъл, който седи с гръб към прозореца. Разрошвал е с ръце косата си и сега тя малко стърчи отзад. Ако не познавах Робърта, щях да си помисля, че е пил — очите му блестят, а скулите му са зачервени. В погледа му има напрежение, което съсредоточава върху мен.

— Здравей, Труды — поздравява пръв, докато разбърква картите. — Искаш ли да играеш?

— На какво играете? — навеждам се да прегърна Робърта. — Как си, скъпа?

Тя стиска ръката ми.

— Добре, мила. Познаваш ме.

— Ръми^[1] — отвръща Ейнджъл. По начина, по който държи сламката между зъбите си, мога да си го представя на някой тропически остров с пура в устата, с разкопчана риза, под която се

виждат лъсналите му от пот гърди, а над главата му лениво се върти вентилатор.

— Робърта — името се завърта около езика му — не би позволила комар.

— Труди — обажда се Джейд, — това е Рубен, моят треньор по бокс, който намина и ние не го пуснахме да си тръгне. Баба не е спирала да го храни, откакто дойде преди около час.

Това е твърде дълга реч за Джейд и изведнъж се сещам, че не заради Ейнджъл сияе. И има защо.

— Как сте? — казва той и се изправя да стисне ръката ми. В жеста му има невероятна вежливост, гласът му е мелодичен, а очите му са по детски искрени, което ме кара да му се доверя безрезервно.

— Много добре, благодаря — отвърщам и сядам на стола, който той придърпва до масата за мен.

Играта е обикновена, но е вълнуваща. Ейнджъл е оживен — говори много, забавен е и коментира всичко, като че ли играем на висок залог в някое казино. Флиртува нескрито с Робърта, с което я разсмива, и отстъпва пред височината и силата на Джейд, с което разсмива и нея. Не мисля, че Рубен е очарован като нас, но не е наежен.

Казвам си, че Ейнджъл флиртува с всички, и е точно така. Но с мен флиртува целенасочено по един очарователно вежлив начин, от който оставам замаяна и без дъх в края на вечерта, когато Ейнджъл е натрупал двайсет пъти повече точки от всички останали заедно.

Робърта протестира, когато започваме да събираме празните чаши и чинии, оставени на масата.

— Оставете ги. Не съм саката.

Джейд ми кимва. В това има нещо обнадеждаващо. Бутам стола си към масата и целувам Робърта по бузата.

— Благодаря ти, мила — казвам така, че само тя да чуе. — Бях потисната, когато дойдох, но прекарах чудесно.

— Не позволявай на никого да ти замае повече главата, чу ли? — пръстите ѝ стискат силно моите. — Помни кое е важно.

— Ммм — последното унижение, което сама си докарах на главата, още не ми е минало съвсем и чувствам как китката ми пулсира. — Ще се видим утре.

Ейнджъл си тръгва с мен, сякаш се подразбира от само себе си, и навън дълбоко си поема въздух.

— Много ми хареса вашия Ден на благодарността.

— Обзалагам се, че си струва да те погледа човек на маса за покер.

Той ми смига. Продължава да си играе със сламката. Тя се мърда напред-назад и ме навежда на мисълта за езика му. Чудя се дали го прави нарочно.

— Опасен съм — съгласява се той. Спирам пред нас.

— Ти си доста опасен, откъдето и да го погледнеш.

Той застава с лице към мен, приближава се.

— Така ли? — поглежда устните ми и хвърля сламката.

Времето спира. Стоим навън в сянката, извън светлината от уличната лампа. Същият ветрец отпреди малко роши косите ни. Кичур от неговата докосва бузата му и аз съм омагьосана от нея, без да осъзнавам, че съм се наклонила към него и сега ни делят едни гърди разстояние. Той докосва ръката ми и сключва пръсти с моите. Чудя се какво чака, дали някакъв сигнал от мен, но не знам какъв.

Парещото усещане от по-рано се връща и започва да сгорещява малкото разстояние между нас. Невероятно е, че има такъв електрически заряд, докато само стоим в очакване.

Очакване.

Той помръдва, но аз съм така замаяна, че не знам какво или как, обвива с ръка шията ми, подпира с палец брадичката ми и ме целува. По брадичката. После по бузата, по клепача, аз се олюлявам и заравям пръсти в косата му, за което съм жадувала от седмици. Копринена е, както и изглежда, дълбока, дива и толкова гъста. Телата ни се докосват леко в ханша.

После от долната част на улицата се задават фарове на кола, заслепяват ме през затворените клепачи и ме връщат на земята. Отдръпвам се, притеснена, че може да е дъщеря ми и да види как майка ѝ се целува с някого.

— Извинявай — прошепвам и той докосва ръката ми едва-едва, преди да се стопи в тъмното като котка.

Дъщеря ми е. Слиза от колата, затръшва вратата и се стряска, когато ме забелязва на тротоара.

— Какво правиш навън?

— Връщам се от Робърта.

Отговорът ми прозвучава напълно достоверно. Не е лъжа, но погледът ми се отклонява към къщата на Ейнджъл, където светва прозорецът на спалнята. Мисля си за него, с позлатена от светлината на лампата кожа, и разбирам, че ще спя с него.

Скоро.

ПИСАТЕЛСКОТО ТАБЛО НА ШАНЕЛ

„Не искам да стигна до края на живота си и да разбера, че просто съм изживяла дължината му. Искам да съм изживяла и широтата му.“

Даян Акерман

[1] Игра на карти с много разновидности, при която целта е да се подредят картите по сила или цвят — Б.пр. ↑

ШАНЕЛ

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: няколко страници?

„Скъпа Наоми,

Нямах много време за писане през последните няколко седмици, фиаското с родителите ми от Деня на благодарността продължава — мама идва през ден да търси съчувствието ми, а аз как мога да не ѝ го дам? Няма си никого другиго. Това води до напрежение с Тони, защото той не иска да се замесва. Срамува се от семейството ми и аз го разбирам. Аз също се срамувам от тях, ужасно е да го кажа, но е истина.

Добрата новина е, че съседката ми отсреща, Джейд, е социален работник, има всякакви връзки и ми намери зъболекар, който ще ми направи зъбите без пари, стига да му позволя да ме снима и да документира «реконструкцията». Бях при него миналата седмица и той започна да лекува корена на болния зъб, който оттогава вече не ме боли. Много е мил, доста млад и предполагам, че ще използва моя случай, за да напише някоя статия, с която да натрупа точки в научните среди, ще го посещавам през седмица, докато не ми оправи всички зъби. Дори Тони този път не протестира, че разчитаме на социални грижи. Мисля, че последните два зъбобола наистина го изплашиха, освен това се чувствам много виновна, защото парите все така не достигат. Знам, че имам достатъчно ум, за да си намеря работа в някой офис, и наистина ме бива като организатор, изглежда глупаво да преследвам мечтата си да пиша книги, когато мога да си намеря истинска работа за по 9 долара на час и да си изградя приличен,

нормален живот. Тони все ми разказва за свободните работни места в държавната болница, където работи. Работата там е сигурна и надеждна и той много иска да подам документи, трудно е да се придържам към петгодишния си план и да вярвам, че мога да успея. Времето ми почти изтича — остава ми само година, Наоми, и тогава ще му кажа, че ще започна работа.

Луда ли съм? Дай ми някакъв съвет, ако имаш поддръка. Чувствам се доста потисната.

Шанел“

To: chanelpacheco@hotmail.com

From: naomiredding@rtsv.org

Subject: re: да бе, да работиш за държавата!

„Здрасти, мила — много съм щастлива за зъболекаря и лечението. Попълни ли формуляра за творческия лагер? Крайният срок е идната седмица, трябва да го направиш!

Съжалявам за всички неща, които те спъват (теглят надолу). Първо, приеми, че писателите, художниците и хората на изкуството имат периоди, в които не са толкова продуктивни, колкото биха искали да бъдат. Не се самообвинявай, че не напредваш така, както си запланувала, то ще си дойде само.

О, и да, мисля, че трябва да станеш секретарка, да се издокарваш всеки ден за работа и да вършиш омразни за теб неща от 8 до 4. Стига, Шанел, ти си умно момиче, няма нищо лошо да си секретарка, да искаш сигурна работа или нещо друго. Но ти си писател и го знаеш, ако сега се откажеш, какво ще си кажеш, когато станеш на 80? Наистина ли искаш да станеш като онези хора, които ми казват по празненствата: «исках да пиша, но просто не ми остана време, може да ви кажа идеята си, вие да напишете книга, а после да си разделим парите?»

Ти си талантлив писател и имаш какво да кажеш и ти не трябва да се отказваш! Светът се нуждае от твоите

истории, трябва да ги напишеш, вселената иска от теб да ги напишеш, защото ако ти не го сториш, няма кой друг да ги напише вместо теб. На света няма друг писател като теб, никой не може да разкаже историите ти като теб; по начина, по който ти ще го направиш.

Не мога да ти дам никакви гаранции обаче, знаеш го. ако искаш стабилност, здравни осигуровки, това не е твоят път. той е непредсказуем и трябва да се научиш да жонглираш. повечето от нас нямат сигурни пенсии, но мила, струва си, струва си страшно много. Струва си да ставаш всяка сутрин и да правиш това, което наистина харесваш, струва си да пишеш, струва си да те публикуват, струва си всички усилия.

Домашно за днес: напиши си писмо от читател до теб, напиши си нещата, които най-много искаш да чуеш за работата си, сложи дата след две години, подпиши го и го окачи на писателското си табло, където можеш да го виждаш през цялото време.

Попълни формуляра за творческия лагер и го изпрати!

Винаги съм готова да те изслушам и винаги можеш да разчиташ на мен, обещавам.

С обич:
Наоми“

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: Домашно

„Още вчера изпратих формуляра. Стискай палци. Още не съм решила как ще се оправя с лагера. Ще му мисля, когато му дойде времето.

Освен това написах писмото. Отначало ми се струваше много глупаво, после ми стана забавно, след това написах три страници от книгата, толкова се бях вдъхновила! Благодаря, благодаря, благодаря!

С обич:
Шанел, която от три дни не е имала семейни
проблеми“

КОЛЕДА

„ЙЕМАЯ“

„Богинята на морето и луната. Тя е първообраз на майката и извор на богатство. Като богиня, която дава живот и поддържа Земята, тя е изключително щедра и даряваща. Тя е хранителната енергия, която успокоява всички. Ала също като океана, когато е разгневена, тя може да бъде безмилостна. Затова символизира майката, която дарява любов, но не си раздава силата. Йемя притежава общото подсъзнание и древната мъдрост, тъй като пази тайните, скрити в морето. Често пъти е призовавана при ритуалите за плодовитост на жените и при други ритуали, свързани с женски проблеми.“

www.eoddes8.com.au

27 РОБЪРТА

„Блажени са скърбящите, защото те ще се утешат.“

Матей 5:4

7 декември 20... Денят на Пърл Харбър

„Скъпа Хариет,

Много съжалявам за рака на Мери. Кажи й, че я споменавам в молитвите си. Бог прави чудеса, както всички сме виждали. Изобщо не се тревожи, че не можеш да дойдеш за Коледа. Там имат нужда от теб и аз го разбирам. Тук и без това ще има хора около мен, знаеш.

Аз съм добре, благодаря ти. Времето събуди стария ми артрит както обикновено — има дни, в които изобщо не ми се става от топлото легло и си оставам в него. Джейд ми се ядосва, но аз й казвам, че съм стара жена и съм си спечелила правото да остана в леглото и да спя, когато поискам. Чета си религиозните книги и Библията, спя много и след ден-два отново съм на крак.

Моята внучка не може да разбере, че вече няма за какво да ставам и поне докато спя, мога да го забравя за малко. Казва, че това е депресия, но аз й отвърщам да се занимава със своите си неща, защото скръбта не е същото като модерната депресия (ха!).

Отново ми се доспа и ще ида да подремна, докато тя е на работа, така че няма да ми досажда (ха ха!).

С обич:
Твоя сестра
Бърта“

ДЖЕЙД

„Много изследвания сочат, че жените спортисти по-рядко развиват рак на гърдата и по-рядко стават жертви на домашно насилие. Те се радват на по-висок успех, по-голямо самоуважение и по-ниски нива на депресия. Момичетата заявяват, че състезанието ги подготвя по-добре за живота и жестоката конкуренция на работното място.“

Джанет Хауърд

През един ранен декемврийски следобед времето се развилнява и започва силно да вали сняг. Седя в тесния си офис в Социалните служби с една седемнайсетгодишна майка, която вече има три деца и четвърто на път. Първите три са й отнети. Дошла е да заяви, че е готова да си ги вземе.

Главата ме боли на тила от падащото атмосферно налягане. Отчасти причината може да е в кофеина, който поемам със съзнанието, че е вреден. Освен това ме наболява дясната ръка над лакътя заради мускула, който вчера разтегнах — замагнах и не уцелих, което навреди на опитите ми да убедя Рубен, че съм готова да изляза на ринга. Той само ми се изсмя.

Отстрани може да изглежда, че съм безсърдечна — да си мисля тези неща, докато това младо момиче излива пред мен историята си, но нека ви кажа: коремът ѝ стърчи сякаш е глътнала футболна топка. Не си е мила косата поне от шест седмици. Виси безжизнено по раменете ѝ, слепена и мазна.

При все това се опитва да ме метне. Премята мръсните кичури през рамо и примигва с големите си сини очи. Някога сигурно е била красива, но пристрастените към кокаина жени бързо губят свежестта си.

Виждам толкова много такива момичета. Все повече и повече. Ако не е кокаин, ще е алкохол или трева, като винаги има и по някой мъж. Още един. Този път истинският. Този, който може би ще остане. Мъжът, който ще обича децата си.

Още едно момче. Момче като моя братовчед Малик — винаги с номерата си, с хвалбите си, с безкрайните приказки за неговите „кучки“. За да ги имат, момичетата отдават сърцата си, телата си, добротата и дори децата си, докато не бъдат използвани докрай. Кухи обвивки на самите себе си, старици на трийсет, които живеят по приюти до края на живота си, защото не познават друг живот. А освен това раждат бебета. Момчета, които ще викат на жените „кучки“, когато пораснат, и момичета, които ще започнат да се продават на дванайсет-тринайсет години.

В началото, когато все още ми бе останал някакъв идеализъм, се опитвах да направя нещо за тези момичета. Водех курсове по контрол над раждаемостта, за да могат да си намерят работа и дори да отидат в колеж. Някои бяха невероятно умни, да ти се скъса сърцето, но те не могат да управляват в техния свят. В гетата и мексиканските квартали на Америка едно момиче не може да управлява дори в престъпния свят, както брат ѝ например.

Тялото е единственият ѝ капитал. Повръща ми се.

И така, не постигах почти никакъв успех с тези момичета — все едно да се опитваш да пресушиш океана с капкомер. Прехвърлих се на бебетата. Поне при тях понякога имаш шанс да прекъснеш омагьосания кръг. Така че — не, не изпитвам голямо съчувствие към това пропаднало момиче пред мен. Вместо това се чудя как да спася бебето ѝ, за да не седи той или тя след петнайсет години на същия стол в офиса ми.

Снегът привлича вниманието ми. Големи, приказни снежинки, каквито не съм виждала от десет години. В Калифорния ми липсваше снегът. Тези се носят плавно надолу и покриват грозния паркинг.

Когато телефонът звънва, ми се иска да е за нещо, което ще ме разсее.

— Джейд Кингман на телефона.

— Здравсти, Джейд — разпознавам веднага кадифения глас. — Обажда се Айлийн Робидо — майката на втората серия Дантеви деца. — Удобно ли е да поговорим?

— Само минута, Айлийн — покривам слушалката с длан.

— Бони, не мога да ти помогна, докато не се изчистиш. —
Carisce?

— Чиста съм, госпожо Кингман! Кълна се!

— Съгласна ли си да се подложиш на тест за наркотици?

Тя отмества поглед. Става от стола, прегърбена, стойката говори за поражението ѝ, и тръгва да излиза. Прекрачвайки прага, промърморва:

— Путка! — без да си прави труда да го скрие от мен.

Махам ръката си от слушалката.

— Извинявай, Айлийн. Как си? — в следващия миг вътрешностите ми се свиват на възел. Не съм имала новини от Данте от седмици. — Данте добре ли е?

— О, момиче, нали познаваш Данте! Винаги пада на краката си, никога по гръб — само че многозначителното замълчаване не ме успокоява. — Всъщност обаждам се заради него.

— Да?

— Виж, Джейд, имали сме някои различия, няма да го крия, но мисля, че не е редно да бъдеш в неведение там някъде в Колорадо, като сигурно му изпращаш пари и т.н.

— Аз... — спирам, преди да съм излъгала. — Да, така е. Какво е направил?

— Оженил се е — за първи път чувам такава необузdana ярост в гласа ѝ.

— Какво?

— Да, точно това казах. Порша ми съобщи. Не ти трябва да ѝ се обаждаш днес, сестро, защото би застреляла този негр, ако имаше как — води я за носа до последно, дори я помоли да се омъжи за него. Тя ми показа писмото преди няколко седмици.

Отново усещам онова странно гъделичкане в гърдите си. Не мога да кажа, че ми се повдига. Натискам с леденостудените си пръсти мястото между веждите.

— Джейд?

— Тук съм — гласът ми звучи глухо. Разтърсвам глава, за да отмахна косата от лицето си. — За коя се е оженил?

— Някаква бяла, с която се запознал по време на процеса, точно преди да влезе в затвора, адвокатка. Можеш ли да повярваш?

Този мъж може да свали с поглед гащите на Дева Мария, затова да, вярвам. Само че не мога да го изрека.

— Благодаря, че ми каза, Айлийн. Трябва да излизам сега.

— Джейд, знаеш, че ти го казах не за да те нараня.

— Знам. Благодаря — затварям телефона, отивам до вратата и я затварям. Усещам разкъсващо чувство в гърдите — все едно някой ми изкарва въздуха и заедно с него може би всички ребра. Достига до тила ми.

Женен.

Едно тъничко гласче се обажда в главата ми: „Аз съм неговата жена!“ Да, това беше моята утеха — ожени се за мен, а преди това не се беше женил дори за майките на децата си.

Беше алергичен към брака, преди да ме срещне. Повтаряше го стотици пъти. Мислех си, че означавам повече за него, от която и да е друга жена. Че независимо от всичко аз ще бъда неговата любима, сега и завинаги. Че онова между нас беше много специално. Че той никога повече няма да може да обича друга, както и аз.

Стоя и се опитвам да дишам, загледана в гъстия, красив до полуда сняг, който се сипе. Знам, че никога няма да погледна вече подобен сняг, без да си спомня за тази болка.

Данте, завинаги загубен.

Женен. Спомням си какво каза Айлийн — била е бялата адвокатка, с която се запознал по време на процеса. Трескаво напрегам паметта си да се сетя коя може да бъде. Главният адвокат беше мъж, но помощничката му беше жена, с лъскава черна коса до раменете, на която се възхищавах. Дребничка. Ниска на ръст, с тесни рамене и без дупе. Забелязах го, защото полите ѝ висяха. Слагаше си червено червило и ноктите ѝ бяха направени в салон.

Предполагам, че това върви с професията.

Сигурно ще се запитате какво би правила жена като нея с осъден крадец с четири деца от две различни жени и бивша съпруга. Недейте. Всички ние попадаме в тази категория. Не просто хубави, а всяка с рядка по рода си красота. Айлийн е с котешки издължени очи, островитянка със светла кожа. Порша е респектираща африканска царица с дълга шия и бюст с форма, която приковава вниманието на всеки мъж около нея.

Осъзнавам, че разводът ми не беше истински. Подписах документите. Отрязях го финансово. Почти. Преместих се на хиляди мили. Дори не приемах разговорите с него по телефона.

Убеждавах се, че съм приключила с него. Обаче всъщност не го вярвах. Не и до този момент. Болката е непоносима. Иска ми се да ритна нещо, да изкрещя или да запратя кошчето за боклук през стъклото на прозореца само за да го чуя как се разбива.

Вместо това вдигам слушалката и набирам вътрешния номер на шефката ми.

— Шърли — изричам, когато тя отговаря, — налага ми се да си тръгна по-рано. Ще си взема отпуск до края на деня по лични причини.

Явно гласът ме издава.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Джейд?

— Не, освен ако не познаваш някой наемен убиец на бивши съпрузи.

— Чакай малко, в органайзера си имам номера на един.

Засмивам се горчиво. Тя също е разведена.

— До утре.

Карам до нас, без да виждам. Баба ми не е вкъщи. Не ми е оставила бележка, но не е длъжна. Подритвам с крак една от нейните кутии и забелязвам, че бавно, но упорито ги е напълнила. Във всяка стая от къщата има кутии, надписани с името на някой роднина.

Поразява ме мисълта, че от стените започнаха да изчезват неща и къщата изглежда някак си оголена. Чудя се какво мога да направя. Да поговоря с пастора й? Този начин на изразяване на скръбта нормален ли е? Има ли причина да се безпокоя?

Тъкмо си вземам палтото, когато телефонът иззвънява. Вдигам го механично.

— Ало.

— Бейби, така се радвам, че те намирам. Опитах се да се свържа с теб в работата, но ми казаха, че си вкъщи.

Затварям. Веднага звъни отново и се питам кой ли му е дал фонокарта. Вероятно новата му съпруга. Лежа на дивана и го оставям да звъни.

На третия път вдигам слушалката и извиквам:

— Не желая да разговарям с теб!

— Джейд! — казва той с кадифения си глас. Смирен и разкаян.

— Какво?

— Мила, недей да затваряш. Изслушай ме.

— Имаш пет секунди.

— Просто се опитвам да се свържа с теб, бейби. Ти си единствената, знаеш го.

— Данте, на глупачка ли ти приличам? Оженил си се за тази жена, докато си залъгвал Порша, че ще се съберете, а мен търсеше, за да ти изпращам пари, марки и фонокарти. Единствената, която не можа да излъжеш, беше Айлийн и сега си бесен, че ми е казала.

— Бейби, почакай. Какво ти е казала Айлийн? Че съм се оженил за тази кучка?

Изсумтявам.

— Недей да лъжеш, Данте. Писна ми. Опитай поне веднъж в жалкия си живот да кажеш истината.

Той мълчи.

— Трудно е, а? — казвам.

— Бейби, виж. Добре, ожених се за нея. Ама ти нали я видя? Кльоцава и стара, изобщо не е мой тип. Няма по-добър начин да се измъкна по-скоро от затвора от това, да оставя адвокатката, която си припада по мен, да свърши цялата работа.

Затварям очи. През червеното на затворените клепащи виждам стотици картини, падащи като снежинки. Аз и Данте — как се смеем на масата в хубав ресторант. Той — издокаран, а сервитьорката му се умилква, докато аз се надувам, че съм с желан от толкова много жени мъж. Порша, която идва на прага ми една нощ като вуду кралица с прибрана в тюрбан коса и трескав поглед. Изплаших се до смърт, но тя само ме погледна и каза: „Внимавай за чековата си книжка, захарче. Ще те използва, както използва нас, и ще те накара да мислиш, че ти харесва.“ После ме бутна, за да влезе вътре, и се изплю в лицето на Данте. Той не направи нищо. Взе салфетка и си избърса бузите, вдигнал лице към нея. Имаше нещо пламенно и мрачно в този момент, докато се гледаха втренчено — нещо, което не исках да видя, и аз отместих очи.

Виждам се как лежа в прегръдките му, сгушена на рамото му, след като сме се любили. Чувствам се така, сякаш вътрешностите ми са се разтопили.

Виждам и новата, толкова излъскана, привлекателна и успяла, жертва на неговата магия. Готова да се превърне в новата му жертва.

— Как можеш да използваш хората по такъв начин, Данте?

— Правя всичко, което мога, за да се върна при теб, бейби.

— Ти си повърхностен и жалък — казвам. — Използва мен, Порша и Айлийн, ще използваш и тази, докато има за какво, после ще се прехвърлиш на следващата. Ти си — произнасям отчетливо — един нещастен шибаняк.

Той ми затваря.

Ругатнята отеква в къщата на баба — най-грозното нещо, което съм изричала. Докато седя, ехото ме порицава. Не мога да измисля нищо друго, освен да си облека екипа за тренировки. Оставям бележка на баба и отивам в залата.

Няма много хора в снежния следобед в четвъртък. За нещастие кучката, която ме мрази в червата, е там. Или за щастие. Тя просъсква като змия, когато минавам покрай нея на път за съблекалнята. Хвърлям ѝ мрачен поглед, който казва: „Давай. Ядосай ме днес.“

Рубен не се вижда никакъв. Разочарована съм, но не заради него дойдох. Преобличам се и хващам косата си на опашка. Мускулите на ръцете и краката ми подскачат от напрежение. Започвам да скачам на въже, за да загрея. Кучката е на чувала и при всеки удар с ръкавиците подмята:

— Смазах ѝ носа.

— Спуках красивата ѝ челюст.

— Нечистокръвна кучка.

Не ѝ обръщам внимание и продължавам с движенията за краката. Рубен ще ме навре в кучи задник, ако се поддам, а днес съм достатъчно бясна, за да го направя.

Само че тя продължава. По-високо и по-противно. Предизвиква ме пред мъжете, които започват да ме гледат, за да видят кога ще ми прелее чашата. Атмосферата се сгъстява, наситена с похот. Искат да ни видят как се бием. Гърдите ми започват да горят от напрежение, но продължавам да си гледам моята работа. Лицеви опори, коремни преси. Няма да започна някакъв идиотски женски бой.

Това продължава около половин час и атмосферата е все по-напрегната и тежка. Тягостна. Ядът към Данте и глупостите тук се смесват в тялото ми и умирам да нараня някого. Да дам на тази малка кучка урок.

От едната страна е Гейб, братът на Тони. Поглеждам го и той идва, като се обръща с гръб към останалите, за да не видят какво ми казва.

— Трябва да се изправиш срещу нея, Джейд. Губиш авторитета си.

— Рубен ще ме убие.

— Ще го преживее. Ще му кажа как стана — той присвива очи.

— Страх ли те е?

Срещам погледа му.

— Не.

— Качи се на ринга с нея. Бий се. Аз ще бъда в твоя ъгъл.

Точно това искам — да си изкарам целия бяс. Заобикалям го.

— Добре, кучко. Качвай се на ринга.

През боксьорите минава вълна на одобрение.

Гейб ми помага да си стегна ръкавиците. Оглеждам опонентката си. Ниска и набита, с около четири килограма в повече около талията, но няма какво да се заблуждавам. Има физиката на индианка от Югозапада, мощна в торса и ако ме удари, ще го усетя. Само че аз имам по-дълго кроше. По-бърза съм. Тя е по-млада. Аз съм по-умна.

Гейб ме предупреждава тихо:

— Пази се от ъперкътата й. Опасен е и може да ти счупи челюстта. Внимавай за ударите с тяло — дава ми протектор за зъбите. — Не отстъпвай, иначе ще те нарани.

Адреналинът и очакването ме изпълват. Рубен ще ме убие, но Гейб е прав. Няма как да го избегна, без да загубя уважението на хората тук.

— Хубавица — подмята тя и се усмихва. Ако апахите вземаха пленници, тя щеше да измисли мъченията с мравки. Това предизвиква у мен солидна доза страх.

Обикаляме в кръг, изчакваме и се мерим с поглед. Задъхвам се и се движа прекалено, което ще ме изтощи. Забавям темпото и изчаквам да се открие. Виждам как пристъпва всеки път на цяло стъпало, солидно.

Не издържам на напрежението и нанасям първия удар — десен, но тя го избягва. По-бърза е, отколкото мислех, и стоварва бръснещ удар по рамото ми. Чувам приглушените коментари, свиркането и разговорите, докато обикаляме и се лъжем.

Тя стоварва дясно кроше точно върху скулата ми. Мили Боже!

В разстояние на две дълги секунди не виждам и не чувам нищо. Тя отново ме удря — в окото и челюстта.

Бам! Чувствам как лицето ми ще се счупи на две. Инстинктът за самосъхранение се събужда и успявам да пресрещна третия удар, чувам полугласните възгласите на боксьорите и я хващам. Тя се изсмива.

И това е то. Вече не изпитвам никакъв гняв. През тялото към крайниците ми преминава хладна мощ и аз я отблъсквам. Нищо друго не съществува, освен тя и аз. Няма Данте. Няма смърт. Няма мъка. Само това. Студена сила, съсредоточена в ръцете ми. Остротата на вниманието ми. Ожесточено, ледено съсредоточаване, което ми помага да видя, че накуцва всеки път. Изчаквам. Отбивам едно кроше, после ъперкът, който би ме свалил на земята. Ръкавицата ѝ само целува отстрани челюстта ми.

Тя отново се домогва до окото ми. Не ми се вярва, че дори не сме към края на първия рунд. За част от секундата съзирам благоприятния шанс. Тя се е открила. Стъпвам здраво на земята и замахвам отляво в момента, когато е нестабилна.

Ръкавицата ми се стоварва под брадичката ѝ с цялата тежест на тялото ми. Усещам го с рамото си, но тя не залита просто назад, а полита и се приземява по гръб.

Сърцето ми бие силно, вие ми се свят и окото ми започва да се затваря, но аз изчаквам госпожица Пън да се изправи.

Тя продължава да лежи.

Няколко мъже вече са на ринга и ѝ крещят. Аз мигам и дишам тежко. Чакам. Страхът ме обзема, когато тя не става след броенето и дори не е помръднала.

Боже, ами ако съм я убила? Поглеждам ужасена Гейб. Той поклаща глава и сочи с брадичка към нея. Обръщам се и тя плюе, бори се, ругае, но не ѝ позволяват да продължи да се бие. Налага се двама души да я извлекат от ринга.

— Майната ти, кучко! Извади късмет.

Усмиввам се.

— Да бе!

Едва тогава забелязвам Рубен, застанал отстрани с кръстосани ръце. Лицето му е безизразно. Поглежда ме сурово и втренчено, после посочва — първо към мен, после с палеца през рамо към офиса си. Отправя се натам, без да изчака да види дали съм го последвала.

— Мамка му! — казвам на Гейб. — Помогни ми да си сваля ръкавиците, а после трябва да му обясниш как е станало.

— Не се притеснявай. Справи се, маце.

— Не ми викай маце — тросвам се аз.

Той се изкикотва.

— По дяволите, момиче, удряш като мъж.

Свалям си ръкавиците.

— Върви. Кажи му.

Той ми намига, промушва се под въжетата, а аз оставам там, за да му дам възможност да стигне преди мен. Срецам погледа на един по-възрастен мексиканец. Той повдига брадичка в знак на уважение. Не като мъж, който гледа сексапилна жена. Като мъж на мъж.

Приятно е.

Още докато вървя към офиса, мога да позная, че тази нощ ще имам страшно главоболие. Леко ми се повдига — дали от високото ниво на адреналин в кръвта, или от самия удар, не мога да кажа. Или от страх какво ще каже Рубен.

Той стои прав със свирка около врата си като учител по физическо.

— Благодаря, Гейб — казва, когато влизам. — Това е между Джейд и мен.

Гейб вдига рамене и бързо излиза.

— Затвори вратата — нарежда Рубен. — Сядай.

Подчинявам се. Той ми връчва торба с лед и аз си я слагам на лицето.

Той сяда на паянтовия си стол. Скръства ръце в скута си и ме поглежда.

— Начеса ли си крастата?

Поглеждам го със здравето, си око и вдигам вежди.

— Какво си въобразяваше, Джейд? Да те убият ли искаш?

— Не! Чу какво каза Гейб. Трябваше да й отвърна.

— Не си готова — говори тихо с едва сдържан гняв.

— Глупости! Аз я нокаутирах! — отпускам плика с леда и го поглеждам разярено. — Прекаляваш с грижите към мен.

— Извади късмет. Не казвам, че не можеш да го направиш след известно време. Казвам, че да излезеш на ринга с нея е все едно някое пале да си мисли, че може да надвие седемгодишен питбул.

Отпускам намусено глава. Чувствам се обидена. Исках да ми каже колко добре съм се справила. Да ми каже, че съм готова за ринга.

Той въздъхва, навежда се напред и подпира глава едновременно.

— По дяволите, жено, съкрати живота ми е десет години, когато влязох и те видях на ринга.

— Рубен...

— Спри! — той вдига глава и ме поглежда. — Нищо не разбираш. Ако искаш да те тренирам, трябва да спазваш моите правила, ясно ли ти е? Не се качваш на ринга, докато аз не организирам мач и не ти кажа, че можеш. Разбрано?

Преглъщам. Кимам.

— Ела да ти видя окото — повежда ме през тесния коридор до банята на персонала, където стои аптеката. Вътре е мъждиво и мрачно. Той щрака лампата — заслепяваща флуоресцентна светлина.

Чак сега си виждам раната в огледалото.

— Олеле! — целият клепач до веждата е тъмно червеникаво морав, ограден от червено петно с размерите на ръкавица. До сутринта гледката ще е за милиони.

— Обърни се — нарежда Рубен.

Подпирам се на мивката и вдигам лице към него. Той внимателно опипва ръбовете и вдига клепача, за да погледне окото ми.

— Затвори си дясното око — нарежда. — Какво виждаш?

— Замъглено ми е.

— А червени отгънци?

— Не.

Гледам лицето му с пострадалото си око и усещам колко е едър и нежен. Поглеждам устата му и ми се иска да изпитва поне малко привличане към мен. Само че с Рубен Пери отношенията винаги са делови, през цялото време.

Навеждам глава.

— Ще се оправя.

Другата му ръка се отпуска върху врата ми, после на рамото ми.

— Оковала си се от напрежение.

— Имах лош ден.

— Така ли? Искаш ли да поговорим — силните му пръсти размачкват мястото между рамото и врата ми и това ме дразни. Освобождавам се от него с рязко движение.

— Не.

Изведнъж става нетърпимо — ясното осъзнаване каква глупачка съм била, колко много обичах Данте, въпреки че трябваше да съм разбрала що за човек е той. Закривам окото си с длан и стисвам силно зъби, за да не се разплача.

— Ела тук, Джейд — казва ми той с тих и приласкаващ тон. Политам напред в сигурната прегръдка на грамадните му ръце и заравям лице в гърдите му. Той ме държи здраво. Не като една от онези лигави братско-сестрински прегръдки. Тази е истинска. Стабилна. Усещам миризмата на сапуна, с който е изпрана ризата му. Токата на колана е студена до корема ми и бедрата му са корави. Стискам го силно на свой ред и усещам как ръцете ми треперят. Той ме погалва по косата. — Ти си силна жена, Джейд — вътрешно и външно. Не позволявай на никого да те унижава.

Вдигам глава.

— Благодаря ти.

След една безкрайна за мен секунда ми се струва, че ще ме целуне. Стоим прегърнати и аз гледам нагоре към него от подходящия ъгъл. За първи път ме поглежда сякаш и на него му харесва, сякаш и той жадува за това.

После преглъща и ме отдалечава от себе си.

— Би било грешка, Джейд — изрича тихо.

— Защо?

Той отстъпва назад, полуизвърнат.

— Просто би било.

Само че това е доказателство, че не съм си въобразявала. Слагам ръка на рамото му.

— Рубен?

Той не ме поглежда.

— Върви си вкъщи, Джейд. Почини си. Утре ще поговорим.

Свалям ръката си. Кимам. Точно днес нямах нужда да почувствам жилото на отхвърлянето. Чувствам се глупаво и...

— Джейд!

Спирам и го поглеждам.

— Не се тревожи — изричам с горчива усмивка. — Ще се оправя. Аз съм силна жена, нали ти го каза?

29

ТРУДИ

*„Аз усещам
как пламти в моите жили
кръв гореща,
пламък ален, който окосява
мъките в моето сърце.“*

*„Аз
усещам“^[1],
Федерико
Гарсиа Лорка*

Този следобед завалява първият сняг и аз слизам в стаята, за масажи за първи път от пет месеца. Вътре е студено и знам, че трябва да забърша праха, но миризмата на ароматични масла ме обгръща мигновено и застивам със затворени очи от внезапната вълна от картини, която преминава през мен.

Шофирам до Болдър през първия уикенд от курса и едва не обръщам обратно колата на два пъти, защото ми е лошо от нерви... след прекараните часове с тези земни хора се прибирам всеки път в тихата къща, Рик се преструва, че му е интересно, но ме слуша само пет минути, преди да се впусне в дълги обяснения как е прекарал почивните дни.

Опитвам се да не мисля за нея и влизам решително в стаята, като че ли някаква сила ме дърпа назад. Запътвам се към Си Ди плеъра и го пускам. Ения изпълва стаята с вълшебната си арфа — отдавна не съм слушала този диск. Звукът освобождава напрежението във врата ми и аз смъквам чаршафите от масата и ги хвърлям на пода. Китката ми се обажда, но не ѝ обръщам внимание и отварям шкафа, за да извадя почистващите препарати.

Методично забърсвам праха навсякъде, по статуята на безименната богиня в ъгъла, по масичките и первазите на прозорците и стъклените шишенца, които отразяват светлината с цветовете на дъгата. Раната отново се отваря и в ума ми изплуват спомени с картина и звук: „Марино, а? — каза една нова клиентка с дълга тъмна коса и изкуствени нокти, лакирани в червено. — Гаджето на една моя приятелка се казва Марино. Рик? Да не би да ви е брат или роднина?“

Стискам клепачи и забърсвам масата със съзнанието, че ако се съпротивлявам на спомените, никога няма да мога да се освободя от тях, но и задълбаването е не по-малко вредно. Затова се оставям на течението им, докато лъскам стаята, която има нужда от почистване, но го правя само защото някой друг се нуждае от мен повече, отколкото аз имам нужда да бягам от тях.

Джейд има нужда от мен.

Така че изваждам кофата и парцала и се връщам към катастрофата от онзи юлски ден. Чувам думите и не вярвам на ушите си. Запазвам хладнокръвие до края на масажа, после първата ми работа е да хвана слушалката и да отменя всички часове за деня. Научаването, примесено с отказа ми да повярвам, с предупредителни сънища, със странни малки подробности, които са ме притеснявали, и с треперлива убеденост, докато претърсвам компютъра за писма от името на жената: Каролин Сиърс. После прочитам файловете, които излизат: десетки, всеки от които представлява хроника на пълния абсурд на една извънбрачна връзка.

Оправям масажната маса и започвам да забърсвам шишенцата с есенциални масла едно по едно. Отидох с колата до гаража на Харли и преди той да разбере, че съм там, счупих почти всички стъкла на камионетката му с единственото нещо, което успях да намеря — крика за гуми от багажника на колата. Звукът от счупеното стъкло привлече първия зяпач, а виковете му събраха още хора. Продължих, без да им обръщам внимание, методично замахвайки с цялата си сила — тряс, тряс, тряс! Предното стъкло се бе посипало на парченца по предните седалки, а двете странични стъкла бяха спукани хубавичко, но дори когато се покачих отзад в каросерията и замагнах с все сила, задното стъкло остана невредимо. Отказах се и скочих на земята, усещайки, че китката ми е отмаляла и ме боли, но още не бях приключила, затова се прехвърлих на бронята, изкривявайки ламарината на лъскавите

червени врати, когато Рик изтръгна крика от ръцете ми и стъписан извика:

— Какво, по дяволите, правиш, Труди?

— Майната ти, Рик! Майната и на приятелката ти Каролин! — втурнах се към колата, докато той се опитваше да ми говори, да ми обясни, да ме убеди в нещо, затова извадих распечатаните имейли и ги хвърлих във въздуха.

Качих се на колата и потеглих. Шокът и гневът ми помогнаха да се добера до къщата на Робърта, където рухнах и ридах истерично цели два часа. Китката ми се бе зачервила и ме болеше, но почувствах непоносима болка чак когато тръгнах да си лягам. Без Рик.

Разтърсвам я, защото я усещам напрегната. Масажът ще ѝ се отрази добре.

Загадката е кога точно я счупих. Смътно си спомням, че в един момент се ударих в рамката на предното стъкло, но не почувствах почти нищо. Дори не беше лека фрактура. Чисто счупване, както се видя на рентгена, костта разполовена на две от силата на удара. Три месеца в проклетия гипс.

Джейд пристига в седем, без грим и изглежда още по-зле, отколкото можех да предположа по гласа ѝ по телефона. За мое учудване се разплаква, когато я докосвам по рамото.

— Ругатните не помагат — казва тя и се друсва на дивана със свити по турски крака, както когато беше малка.

— Понякога не помагат. Хайде, мила. Ела да ти покажа къде правя масажите.

Тя не става веднага.

— Няма ли да ти е странно да правиш масаж на човек, когото познаваш?

— Не. Неудобно ли се чувстваш?

— Не знам. Не ми се е случвало досега.

— Никога?

— Не, освен при секс.

Усмиввам се.

— Спомняш ли си какво изпитваше, когато майка ти решише косата ти? Подобно е.

Тя се изправя и ме последва на долния етаж в бившата спалня на Ричард и Колин. Затоплила съм я предварително и съм запалила лампата. Избрала съм музиката на Накаи, защото е меланхолична и красива и подозирам, че Джейд има нужда хубавичко да се наплаче.

— Съблечи се, легни на масата и се завий това одеяло.

— Съвсем гола ли?

— Не си сваляй бельото, ако така ще ти е по-удобно, но трябва да махнеш всичко останало.

Тя се размърдва и разтърсва коса.

— Какво правят повечето хора?

— Свалят всичко — улавям се, че използвам гласа си на лечителка, ласкав и тих, успокояващ. — Така терапевтът може да работи по-лесно. Но не е задължително.

Тя кима.

— След малко се връщам.

Това е ритуалът ми за новите клиенти. Качвам се горе в зимната градина при олтара на богинята, която съм сложила. Днес е Йемая, африканската богиня на реките и океаните, великата майка. Доволна съм, че се получи така — Йемая може да помогне женските сълзи да потекат. Запалвам кръгла синя свещ пред олтара ѝ. Поставям от тамяна ѝ, син, на прах, в черупка от морски охлюв пред нея. Има едно шишенце с есенциално масло, наречено „дъжд“, което отварям, слагам си от него на слепоочията, челото и шията и се откривам за всичко, което Йемая може да ми даде за Джейд. После стисвам в шепите си лабрадорит с формата на яйце, който намерих в Маниту Спрингс. Беше студен, когато го взех, но бързо се затопля в ръцете ми и аз затварям очи и си поемам дълбоко дъх, с който прогонвам отрицателната енергия и давам път на лечителския дух да ме обладае.

Правя този ритуал за първи път след онзи ужасен ден и чувството на покой преминава през мен, ръцете ми се затоплят и почти съм завладяна от благодарност, че имам възможността да го направя за приятелка. Признателна съм, че имам уменията, които ще облекчат натъженото ѝ сърце тази вечер; че мога да бъда полезна. Оставям свещта да гори и се връщам в кухнята, където си измивам и подсушавам старателно ръцете, после се връщам и почуквам леко на вратата. Джейд отговаря:

— Готова съм.

Новите клиенти винаги са малко нервни първия път и се опитват да завържат разговор. Обикновено ги отказвам, като давам кратки и тихи отговори, за да ги насърча да се отдадат на лечебния свят на музиката, докосването и ароматите. Заставам до главата на Джейд, отмахвам внимателно косата от раменете и врата ѝ, и просто казвам:

— Можеш да ми даваш указания, но нека да не разговаряме, става ли?

— Добре.

— Затвори очи — казвам и плъзвам ръце по цялото протежение на гърба ѝ. — Може да се разплачеш, но това е нормално. Не се притеснявай.

Тя вече се е отпуснала. Гласът ѝ звучи като отдалеч:

— Добре.

После пускам Накаи и меланхоличната му красива флейта изпълва стаята, докато оставям ръцете си да си свършат работата. Тялото ѝ е силно и стегнато, отчасти заради мускулите, но предимно от напрежението. Забелязва се по лицето ѝ, което е безизразно заради усилията ѝ да не издава чувствата си, по раменете и врата ѝ, които са като гранит в началото, защото носи твърде голям товар върху себе си. Масажирам тези места продължително, заглаждам и освобождавам, чувствайки как трепва, когато ръцете ми намерят болезнени възли. Отслабвам леко натиска, заглаждам, заглаждам и когато вдигам ръце, тя издава тих звук. Усмиввам се.

Докато работя, нещо у мен също се освобождава, жужи и се спуска надолу по гръбнака ми, по краката към пода — цялата отрова, която носех у себе си, или поне част от нея. Колкото повече работя, толкова повече ми олеква — от скалпа, та чак през ръцете ми. Китката ме наболява леко от време на време, но в това няма нищо опасно — отдавна неизползваната става се връща към живот.

Ах, как ми липсваше това! Липсваха ми успокояващата обстановка на стаята, покоят на работата и енергията, която получавах от даването. Как съм оцеляла през тези месеци без това? Защо просто не съм слизала тук да полежа, да се предам на скръбта и да оставя лечебните сили на богините, всички майки и предшественички да дойдат и да се погрижат за мен?

Да скърбя, както скърби Джейд. Сълзите се появяват и пресъхват и когато свършвам, я докосвам нежно по гърба.

— Не бързай да ставаш, мила. Ще направя билков чай. Качи се горе, когато си готова.

Наливам ѝ голяма чаша с вода и я оставям на масата, после слагам чайника и изваждам големите керамични чаши, които купих на един Ренесансов фестивал преди няколко години. Тази година не отидох, а той е едно от любимите ми места за шляене. Нарездам чашите и напълвам две топки за чай със сместа, която ми приготвиха в билковия магазин за такива случаи, и ми хрумва, че Рик никога не е идвал с мен.

Всъщност той винаги бездействаше, когато имах записани вечерни часове. Чувстваше се ужасно неловко, че исках да се занимавам с това — две години се мъчих да го убедя, че това не е някаква прищявка, а искрена проява на интереса ми към йога и природолечението.

Защо, Бога ми, се оставих да ме тиранизира по този начин?

Джейд идва, изглежда леко замаяна. Вдигнала е косата си на конска опашка и ме прегръща с всичка сила.

— Благодаря ти! — прошепва в ухото ми. — Имах голяма нужда точно от това.

Прегръщам я на свой ред.

— Знам — но тя не знае, че аз самата имах отчаяна нужда от това.

За първи път от месеци съм самата себе си.

Известно време тя просто седи и пие вода, загледана в една точка на масата. Представям си я като Йемая, само че без жълтите сенки под очите. Клепачите ѝ са подути.

— Едно нещо не мога да разбера, Трудни — казва накрая. — Защо изобщо ме е грижа? Той е лъжец, крадец и женкар. Защо дори една-единствена частица от мен все още го желае?

Въпросът е риторичен. Вдигам вежди и побутвам бисквитите към нея.

— Седя си всеки ден в офиса и вземам решения за съдбата на тези момичета. Бясна съм им, защото правят ужасни избори. Похабяват се заради някакви пълни нещастници — тя разперва ръце. — И с какво съм по-различна от тях?

— Джейд, недей да съдиш себе си толкова сурово.

Зачервените ѝ очи изглеждат лишени от мигли.

— Виж ме сега. Проливам сълзи заради мъж, който се е оженил за друга, а аз все още искам да му напиша писмо и да му кажа колко много го обичах — тя обронва глава и въздъхва тежко. Косата ѝ се разпилява на медни свределчета по масата и аз хващам един кичур и го разтривам между пръстите си.

— Полудявам при мисълта, че знам какво ѝ говори. Казва ѝ точно същите неща със същите думи и интонация. Разбираш ли, не просто идеите. Точно същите думи. А тя си мисли, също като мен навремето, че ги е измислил специално за нея. Предложили е по същия начин и я е прегърнал по същия начин — понижава тона си и казва леко провлечено: — „Ела, бейби, да те гушна.“ — тя издава тих звук, нещо като ръмжене и запушва уши, като че ли това може да ѝ помогне.

— А след секс ще каже: „По дяволите, бейби! Не мога да помръдна.“

Едва тогава вдига очи и вижда лицето ми, което сигурно е побеляло.

— О, Трудни, Господи, съжалявам! — тя стиска китката ми. — Не мисли за това. Хайде да запеем химна. И започва:

— „Ооо, кажи виждаш ли...“

Аз обаче казвам:

— Когато прочетох имейлите му до Каролин точно това ме съсипа. Наричаше я със същите умалителни имена, които винаги съм смятала за лично мои. Знам също, че ѝ е предлагал същите неща в леглото. Не искам да навлизам в подробности, но то беше очевидно.

— Как могат да ни го причиняват? Сърцата им да не са от камък?

— Не знам — вероятно защото ръцете ми още са изтръпнали от масажа и цялата енергия циркулира в мен, но когато притискам длани върху гърдите си, усещам как ме обхваща спокойствие. — Може би ние също го правим несъзнателно. Сигурно затова мъжете и жените изпитват ревност, защото познаваме така добре любимите си и знаем как се държат в леглото и е твърде лесно да си представим как казват и правят същите неща с някой друг.

Слага ръцете си ниско долу на моя/нейния корем, целува моята/нейната шия, издава този гърлен звук на предвкушване...

Започвам да пея:

— Ооо, кажи виждаш ли...

Джейд се присъединява. Изпяваме го от край до край. Следва „Америка“ и после се споглеждаме. Тя присвива очи, поема си въздух и започва: „Ти си велико старо знаме...“. Разсмиваме се и аз вдигам чаша, чуквам нейната и вече се чувствам много по-добре.

Поне за момента.

На следващия ден вземам готовите снимки и с вълнение откривам, че онези, които направих на Ейнджъл в парка, са доста добри, както и няколко от останалите. Във възбудата си отивам направо в къщата му, още преди да съм се прибрала.

— Взех някои от снимките — изричам, когато отваря вратата, с опасението, че съм твърде прозрачна. Още от Деня на благодарността ми се иска да го видя.

Той не казва нищо, просто стои на прага и ме гледа, облечен само с долнището на еквадорската си пижама, без риза.

— Събудих ли те?

— Не — изражението му е сериозно. Досега не съм го виждала такъв и не знам какво да направя. Да остана или да си тръгна?

Хрумва ми, че може да е с някоя жена, и се изчервявам.

— Извинявай. Ще дойда някой друг път в по-удобно време.

— Сега е удобно — той протяга ръка и ме издърпва вътре, после оглежда улицата, преди да затвори вратата. — Ела да изпиеш едно кафе с мен.

— Случило ли се е нещо? Ако моментът е неподходящ, ще дойда друг път.

— Не, не — той се обръща и аз се любувам на издължения му гладък гръб, докато ме води към кухнята, където върху масата има разпилени листа. Вероятно писма. Той ги събира на купчинка, за да освободи място. — Заповядай, седни — лицето му се озарява и ъгълчетата на очите му се повдигат. — Ще видиш, че не си опитвала кафе като моето.

Настанявам се притеснено на стола и слагам трите плика със снимки пред себе си. За първи път осъзнавам, че той е истински мъж с истински живот, който няма нищо общо с фантазиите ми за него; нищо общо с мен, нито с въображаемите му вълшебни способности, нито пък е във властта му да облекчи болката ми и леко се засрамвам, че съм

го използвала, макар и само в мислите си. Когато слага кафето пред мен, долавям уханието на канела и му се усмихвам.

— Всичко около теб мирише хубаво, знаеш ли?

Той се спира и слага длан на масата. Кожата върху ребрата му е гладка като карамел и е на сантиметри от носа ми. Бих могла да го целуна.

Скръствам ръце в скута си. Той ме гледа с наклонена глава, изчаква.

От мен се иска само да му дам знак. Представям си допира на кожата му до моята, потрепването на шията, която бих могла да извия, треперенето на ръката, която бих могла да повдигна, игличките във върховете на пръстите, които предусещат гладката като масло кожа. Сякаш нещо се пече — долавям уханието на мая, захар и нещо тъмно.

Само че не мога да повдигна дори очи, камо ли пръст. Извързвам глава и поглеждам към масата.

От устата му излиза тихо „хмм“, той се отдалечава и ми дава дистанцията, от която се нуждая. Сяда срещу мен на масата и виждам как пръстите му докосват, а после се дръпват като опарени от писмо в много тънък плик.

— Какво става, Ейнджъл? — питам.

Той издава тих звук, полугласна въздишка през почти стиснати устни. Ръката му отново го издава, като докосва плика, чийто ъгъл е украсен с цветна рамка, на която пише Испания, а адресът е изписан от изящната ръка на енергична млада жена.

Когато ме поглежда, погледът му е открит и изтерзан.

— Робърта ми каза, че все още си влюбена в съпруга си, който не живее с теб. Вярно ли е?

Повдигам рамене.

Той се навежда над масата и обхваща с красивите си тъмни ръце моите.

— Ето каква е тайната ми. Скитам се по света и снимам жени, защото тази — той посочва с глава писмото, едновременно гневно и примирено — разби сърцето ми. Иска мъж с пари, а аз нямам.

Докосвам с длани неговите.

— Разкажи ми.

— Като малки живеехме близо един до друг. Майките ни бяха големи приятелки и бяха много доволни, че се обичахме. Мечтаеха да

са abuelas^[2] на едни и същи внуци. Очите и сърцето ми бяха отворени само за Хулиана, нейните само за мен.

— Какво стана?

— Баща ѝ почина. Майка ѝ извади късмет — един богат мъж се влюби в нея и я заведе в голямата си къща и моята Хулиана свикна с този живот — палецът му се премества върху моя и той остава загледан в него, сякаш му е трудно да ме гледа и да изрече останалото. — Въпреки това планирахме да се оженим, аз работех като фотограф в едно списание и мислех, че това ще ѝ бъде достатъчно, за да е щастлива — той цъка с език и поклаща глава сам на себе си. Вдига очи. — Знаеш ли какво направи тя, Трудн?

Поклащам глава.

— Не, дойде в църквата в деня на сватбата. Посрами ме пред семейството, приятелите и всички хора, които бяха там в този ден, защото решила, че не иска да се омъжи. А го бяхме планирали цяла година — скулите му почервеняват при спомена за унижението. — Не дойде.

— Много съжалявам.

— И ето ме тук. Не можех да остана там и да ги гледам в очите. Заминах на следващия ден и дойдох в Америка, където никой не ме познава.

— И тя ти пише?

— Тя съжалява — едната му вежда се извива в дъга. — Всеки път страшно се ядосвам.

— Моят също казва, че съжалява — освобождавам ръката си и я вдигам. — Потроших прозорците на камионетката му с железен крик и си счупих китката, когато научих за другата жена.

Той се засмива с плътния си глас и показва идеалните си бели зъби, а аз си мисля: „Как може някоя жена да остави този мъж пред олтара?“ За миг се изкушавам да се изправя, да обхвана лицето му с ръце и да го целуна, но това ми се струва твърде дръзко и директно, а в следващия момент той взема снимките.

— Донесла си снимките?

— Не забравяй, че съм начинаеща.

Той се усмихва и отваря плика.

Светлината от северния прозорец меко се спуска върху рамото му, осветявайки гладкостта на кожата му. Той не ме поглежда, докато

отваря плика, изсипва снимките и ги разглежда внимателно. Задържа очи на някоя, отделя я на масата, а аз се улавям, че стискам до побеляване пръстите в скута си. Иска ми се да ги хареса. Отделил е малка купчинка, когато отваря последния плик — снимките от парка, първата, от които е на самия Ейнджъл отблизо.

— Тази ми харесва — казвам. — Светлината върху носа ти.

Той кима и я пуска върху купчинката, без да се усмихне както очаквах. Отделя още две от този плик.

— Добре си се справила — усмихва се. — Особено с тези — показва ми една с езерото и желязната викторианска ограда. — Виждаш ли? Светлината е подходяща, както и съчетанието на формите.

Ето го, седнал до мен, гол до кръста, предлага ми тялото си и аз усещам мириса на кожата му. Толкова е близо — ушите ми бучат, бедрата ми тръпнат. Дори не го чувам какво ми казва, защото се опитвам да намеря изход от ситуацията. Какво би ме посъветвала Лусил?

— Ейнджъл — произнасям.

Той вдига глава, поглежда ме с онези златистозелени очи и аз протягам ръка и докосвам страната му.

— Просто ме изненада, това е всичко.

— Приятелството ни може и без това — казва тихо той.

— Зная.

Изправям се и се навеждам да го целуна по устните. Косата ми ни покрива. Той издава тих гърлен звук и обхваща талията ми, после заравя ръка в косата ми и ме привлича в скута си. Вкусът му кара кожата ми да заиграе.

Повече от двацет години не съм целувала друг, освен Рик Марино. Устните на Ейнджъл са разкошни и твърди и се целува с неподправено удоволствие, изследвайки и оставяйки ме да водя, докогато искам. Пулсът в гърлото ми е полудял, тялото ми трепери и се боя, че ще изгледам много глупаво, но докосвам гърдите му и прокарвам длан по гладката му кожа — усещам как сърцето му бие под нея и вдигам глава.

— Пожелах те още първия път, когато те видях — прошепвам и докосвам устните му. — Не съм виждала толкова красив мъж. Никога.

После ръцете му са по лицето ми и устата му превзема моята. Моите ръце са по косата, раменете му, галейки кожата, която копнеех

да докосна. Той ме намества в скута си, така че да го възседна още там на стола, гърдите ни се докосват, интимните части са притиснати силно, а ръцете му са на ханша ми, стискат дупето ми, после върху гърдите мий...

О, Господи!

Не съм правила секс толкова отдавна, че цялото ми тяло се възпламенява от докосванията и целувките му. Той се мъчи да свали блузата ми и аз вдигам ръце, за да му помогна. Устните му са върху гърдите ми през сутиена още преди да съм свалила ръце, а после се освобождавам от него възможно най-бързо, за да почувствам тези сочни устни върху голите ми — о! — гърди и шията, а след това имам нужда да го вкуся и да пия от плътта му, шията, лицето, отново устните, а ръцете ми проследяват очертанията на онази брадичка и скули. Той диша учестено и се чувствам поласкана, когато го осъзнавам. Тялото ми блести от влага, неговото също. Желанието ни струи от нас в ухаещата на канела и кафе кухня.

Тогава той става и ме повежда към спалнята, където е тъмно и мирише на сапун и афтършейв. Лежа на леглото само по джинси, докато той се освобождава от широкото долнище на пижамата, за да ми покаже цялото си стройно, издължено, красиво тяло. Гласът ми е гърлен и нежен, когато изричам:

— Бих искала да те снимам така.

— А аз — отпуска се върху мен, целува горната част на тялото ми, загръща ме с косата ми, приглажда я върху гърдите и талията ми като паяжина — не мога да мисля за нищо друго, освен това — докосва слабините ми през джинсите, — и това — целува корема ми, засмуква го силно и ми оставя следа, докато откопчава джинсите, сваля ципа и аз се повдигам, за да ги свали. — Червенокоса и тук. Толкова красива — изрича той и прокарва пръсти между краката ми.

Тогава се отварям, отварям се за него, за този момент и го задържам, докато в същото време го изживявам — непознатото възплъщение на Ейнджъл, екзотиката да правя секс посред бял ден с мъж, когото почти не познавам. Той се сеца за презерватива, защото има повече опит, и аз откривам, че нямам нищо против, защото има толкова други неща, на които да се наслаждавам — разпиляната му чуплива коса по лицето ми, докато ме целува, прониква в мен, повдига ханша и краката ми и...

О, толкова е разгулно и толкова хубаво! Чувам смеха на Лусил, докато оргазмът ме разполовява на две и ме пренася в друго измерение на живота ми, разделяйки „Труди, която беше“ и „Труди, която ще бъде“, а аз го притискам и го люлея, когато ме последва, и двамата се отпускатме трепереци, но продължаваме да се целуваме. Аз вкусвам шията и брадичката му и се търкаляме заедно, хлъзгави от пот, в пашкул от освобождение и удоволствие.

Той се повдига на лакти, отмята косата от лицето си и се вглежда съсредоточено и сериозно в мен. Толкова отблизо очите му са необикновено красиви — златистозелени със сини пръски.

— Добре ли си? — пита ме нежно и докосва бузата ми. Започвам да се смея, приплъзвам се по-близо и прокарвам ръка по бедрата му.

— Si.

В очите му се завръща котешки зной.

— Това е добре, Трудии. Много добре.

И започва да ме люби отново, този път бавно и много умело, от което се разтапям напълно. После ме завежда в кухнята, нахранва ме и ме целува, отново ме храни и само мога да си представя как изглеждам, когато най-накрая казва:

— А сега, мила госпожо, бих искал да те снимам. Съгласна ли си?

— С дрехи или без?

Той се усмихва, изправя се и протяга ръка. Поемам я и се оставям да бъда отведена в спалнята, облечена само с ризата му. Той сваля от стола зелено-лилавото южноамериканско одеяло и го хвърля върху леглото, дръпва пердетата и златисти снопове светлина падат върху пода и леглото, а сърцето ми забива учестено, когато започвам да се досещам. Без да чакам указанията му, хвърлям ризата и лягам на одеялото по корем. Топлите слънчеви лъчи падат на плътни снопове върху задните ми части и по рамото ми. Ейнджъл издава приглушен звук и се навежда с фотоапарата в ръка, за да разстеле косата ми върху гърба и едното рамо, после отстъпва назад и казва:

— Погледни ме, *mi embrija*^[3].

Когато го правя, ме побиват тръпки при щракането на фотоапарата, защото знам, че един ден някоя жена ще се вгледа отблизо в снимката, ще погледне очите и косата ми в този запечатан момент и ще каже: „Толкова е разкошна!“

При тази мисъл се усмихвам леко и той издава звук, докато моторчето за пренавиване на лентата бръмчи, навежда се, целува ме, ръцете му са навсякъде по тялото ми и знам, че никога няма да забравя този ден.

По-късно, когато светлината започва да чезне, се прибирам вкъщи, замаяна като същество, пуснато на свобода от някое приказно царство. Имам усещането, че кожата ми блести, а очите ми издават всичко, преживяно този следобед, затова съм доволна, че Ани не е у дома. Качвам се с балетна стъпка по стълбите и си вземам душ, измивам косата си и я сресвам.

На масата има бележка от Ани, оставена при пощата:

„Мамо, ще закъснея. Ще излизам с Травис след работа. До по-късно. (Къде си??)

С обич:
Ани.“

Усмихвам се на себе си и прехвърлям купчината коледни картички, виждам сметката с таксата за следващия семестър, сметката за водата и вниманието ми е привлечено от дебел пакет на някаква туристическа агенция.

Най-отдолу има писмо от Рик. Странна болка ме пронизва и се изкушавам да го оставя за сутринта.

Първо отварям пакета от туристическата агенция с брошурите за Севиля, които бях поръчала по интернет. Засмивам се, че ги получавам именно сега — може би нямах нужда да отида в Севиля. Просто се нуждаех от севилски любовник и това ме кара да се разкикотя, защото се сецам за севилския бръснар и осъзнавам, че се държа като млада лудетина — много приятно чувство, което отдавна не бях изпитвала. Снимките на града ме карат да си представям как Ейнджъл се разхожда по улиците на Севиля и се замислям дали имам куража да пътувам съвсем сама.

Отделям ги настрана и вземам писмото от Рик. По-добре би било да го оставя, но истината е, че изпитвам любопитство. Една страница, откъсната от тетрадка, изписана със синьо мастило с дребния му небрежен почерк.

8 декември (?)

„Скъпа Трудю,

Седя, мисля и се питам как стигнах дотук. Не ме бива много по приказките, но се сещам за онази песен на Пинк Флойд «Бих искал да си тук». Не знам как така се обърка всичко, мила. Знам, че аз съм виновен и в мен има нещо сбъркано. Помниш ли как дядо ми Том никога не ядеше от храната на непознати жени, защото казваше, че могат да ти направят магия? За това си мисля сега. Като че ли някакъв зла сила отрови храната ми и ме подлуди, накара ме да се държа като че ли не съм аз.

Господи, много е трудно и не знам какво се опитвам да кажа, само това, че бих искал да намерим начин да се върнем там, където бяхме, да сложим точка и да забравим станалото, за да заживеем предишния си живот. Толкова много ми липсват децата! Вече не издържам. Искам пак да седя в задния двор.

Предполагам, че не е честно да го правя, след като провалих всичко и продължавам да живея така. Може би исках да знаеш, че наистина мисля за това. За теб. За нас. Вече не съм сигурен в нищо. Най-много ме е страх, че съм провалил хубавия ни предишен живот до степен, в която няма връщане назад, и ти никога няма да ми простиш.

Остава ми само този стих от песента. Някой ден може да поседнем заедно и да си поговорим както преди, а? Нямам нищо против да излезем на по бира, ако ти искаш.

С любов:
Рик“

За момент ми се приискава да заплача. Не е честно! Точно сега. После се сещам за Ейнджъл, как лежим в леглото, ръката му лениво докосва корема ми, взимам писмото от Рик и го хвърлям в боклука.

ДАННИ ЗА БОКСА

След смъртта на боксьор през 1997 г. Италианската федерация по бокс забрани женския бокс. За да се подсили забраната дори беше прекратен излъчваният по телевизията боксов турнир за жени в най-леката категория, организиран от Международната федерация по женски бокс. Полицията се намеси, за да възстанови реда.

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

[2] Баби (исп.) — Б.пр. ↑

[3] Моя магьоснице. — Б.пр. ↑

30 ДЖЕЙД

Не очаквах всички тези глупости заради насиненото око. Баба ми, е, да, очаквах да вдигне врява до Бога. Кара ме всеки ден да го налагам с някакъв миризлив компрес. Така правят бабите. Ако майка ми го беше видяла, щеше да ми надува главата до безкрай.

Но те са по-възрастни жени, ако ме разбирате. Те са силни, но не по начина, по който на мен ми се иска. Искат да бъда миловидна, услужлива и женствена. Те са дами. Не бих искала да бъдат различни и не очаквам да ме разберат.

Останалите ме вбесяват. Колежките, които клатят глава, защото мислят, че съм имала кавга с някой мъж. Би трябвало да ме познават по-добре. Шанел, която беше истински ужасена, че съм можела да си „съсипя красотата“. Дори го каза. Идваше ми дай отвърна: „Ей, миличка, какво щеше да стане, ако майка ти можеше да се боксира?“ Замълчах, защото щях да я засегна. Макар че е истина.

Шефката ми ме извика, за да ме смъмри официално, задето съм давала лош пример на клиентите.

— Можеш да им казваш каквото си искаш, Джейд — каза тя, — но те ще си помислят, че е нормално да ги удрят, защото и на теб се е случило — и ме изпрати вкъщи, докато насиненото изчезне.

Излизам от офиса с тежест в гърдите. В продължение на часове просто карам. Карам и карам. Нагоре до Либърти Пойнт, за да погледна към долината между двете плата, където сега е водохранилището. Спуснах се надолу към южната част, покрай къщата на една приятелка от колежа, но тя вече не живее там, затова я подминавам. Карам през западната част на Бесъмър — горд, но беден квартал, където много от клиентите ми се борят да свържат двата края. Слизам от колата при „Уол Март“ и се разтъпквам наоколо, като оглеждам жените вътре. Какъв би бил животът им, ако бяха силни като мъжете? Какво ще стане, ако престанем да бъдем красиви и станем силни? Как ни променя това? Как променя обществото?

Толкова съм ядосана! Гневът пулсира в мен, искри и бушува, проправяйки си път през дробовете и вътрешностите ми. Виждам едно момиче с панделки в косите и ми се иска да ги изтръгна. Престанете! Искам да изкрещя на тийнейджърките, които пробват червила. Червилото няма да ви донесе нищо хубаво!

Поглеждам касиерките с уморени лица и лошо подстригани коси и ги осъждам. Правя го. Осъждам мекушавостта им и начина, по който ги е очукал животът. Приличат на изтъркани изтривалки. Какво би станало, ако превърнат горчивината в нещо остро и кораво и отвърнат на ударите поне веднъж?

Едва не се разплаквам от яд, изхвърчам навън и заставам задъхана на тротоара в студения ясен ден.

Докато стоя там, един мъж минава и тихо подсвирва. Друг ми намига и докосва главата си. Една жена с хубава рокля и високи токчета извърща поглед.

Хората ме преценяват по красивата ми външност, защото все още съм в играта. Играя без отказ. Сещам се как Рубен се разсмя, когато възразих, че не искам да бъда красива, а само силна.

Съседната врата е на фризьорски салон и преди да разбере какво правя, вече съм вътре и стоя в целия си ръст с чувството, че съм три метра висока. Усещам всеки мускул от тялото си. Събличам си палтото, за да се види, че ръцете ми не са отпуснати, а твърди и не защото искам да имам стегнато тяло заради мъжките погледи.

— Мога ли да ви помогна? — пита ме младо момиче с червени устни, очертани с очна линия очи и къдрици, които са й отнели поне час, за да ги оформи, ако не и повече.

— Да — отвърщам. — Имам нужда от подстригване.

Цяла вечност ми отнема, докато я убедя, че наистина искам да я отреже цялата. Тя започва с кръцвания тук и там, бърбейки в какво добро състояние била косата и как жените давали луди пари за кичури, за да изглеждат косите им точно по този начин. Дори когато започва да я скъсява повече, тя е убедена, че искам сладка къса прическа, която да подчертава дългата ми шия.

— Още — казвам, когато се поколебава. И отново: — Още.

Гледам в огледалото очертанятията на черепа си и ме е страх от това, което виждам. От мекотата на косата е останало лицето на корава жена. Брадичката ѝ е високо вирната и тя не е красива.

Позволявам на момичето да спре, когато дължината остава около четири сантиметра. По целия под са разпилени меденокафяви къдрици и аз ги подритвам с усмивка.

— Да — казвам, прокарвайки пръсти по главата си. Давам ѝ бакшиш от двайсет долара с намигане.

И преди да съм се уплашила, отправям с колата на север право в залата. Там ще се разбере кой кой е. Дори не си го помислям, но искам само да видя очите на Рубен. Онзи ден го разочаровах.

Няма много хора, но всички ме зяпат. Рубен е в другия край на залата и скача на въже, но спира, когато ме съглежда. И аз спирам и срещам погледа му. Сърцето ми бие по-силно, отколкото бих искала, докато той ме гледа втренчено.

После се усмихва. Голяма, разбираща усмивка. Искам го толкова силно, ребрата ме болят и в тази единствена секунда виждам, че той също ме иска. Подстригването не беше заради него — направих го за себе си, но неговото разбиране е най-важното нещо за мен.

— Искаш ли да прием кафе, Рубен? Без глупости.

Едното крайче на устата му се извива нагоре.

— Добре. Само да се преоблека.

Отиваме с моята кола до едно кафене недалеч от залата. Чак сега чувствам, че умирам от глад, защото цял ден не съм хапнала нищо. Поръчвам си чийзбургер, пържени картофки и шейк.

— Искаш ли нещо?

— Не. Обядвах обилно.

Когато сервитьорката си отива, се взирам в тъмните му очи и казвам:

— Разкажи ми историята си, Рубен Пери.

Той навежда глава, сключва ръце около чашата с кафе и се замисля.

— Какво искаш да знаеш?

— Започни с татуировките.

— Ти какво си мислеше? Това са гангстерски татуировки. Изживявах се като голям лош негър. Влязох в затвора, излежах си присъдата, довлякох си задника в този град и започнах отначало. На чисто — добавя той.

— Бил ли си женен?

— Да. Нямам деца.

— Убил ли си някого?

Паузата, преди да си отвори устата казва достатъчно.

— Да.

— При самозащита ли беше?

Стиска зъби, после се отпуска.

— Не.

Нещо ме кара да продължа.

— На колко години беше?

— Седемнайсет.

— Съжалявам — кима аз.

— За какво, Джейд? Задето попита. Защото сега трябва да се справиш и с това? Че знаеш? За какво съжаляваш?

Поглеждам го гневно през масата.

— Съжалявам — казвам разпалено, — че е трябвало да попаднеш там. Хората не стигат до този начин на живот, защото го искат. Мислиш ли, че не го знам? Нищо не знам за майка ти, нито за квартала ти, нито каквото и да било друго, но знам, че свестен човек като теб сигурно не е видял много добро, за да стигне дотам.

— Не ми развивай професионални теории, моля те.

Гледаме се един друг през масата. Ирисите му блестят като речни камъни, но са нажежени. Трябваше да се сетя по-рано. По хиляди начини се бе издавал, но не го забелязвах, защото бях твърдо убедена, че не заслужавам такъв мъж. Той разтрива палците си. Присвива очи.

— Какво?

— Мъжага — усмихвам се аз.

Той потрива лице. Затваря очи, после ме поглежда открито.

— Нямам намерение да спя с теб, Джейд. Ясно ли ти е?

Примигвам.

— О! — лицето ми започва да пламти. — Само защото съм аз или по принцип? Знаем, че не си падаш по момчета.

Смехът му разведрява обстановката. Той хваща ръката ми и я обръща. Погалва с пръсти дланта ми.

— Не спя с никого.

— Защо?

— Защото начинът ми на живот е друг — прехапва долната си устна.

— Искаш да кажеш, че си се обрекъл на въздържание?

— Точно така.

— Напълно?

Усмивката му е ленива и невероятна секси.

— Да.

— Как издържаш?

Той ме поглежда умолително.

— Затова не искам да оставам насаме с теб.

— Значи все пак понякога се изкушаваш? — усмихвам се.

— Представа си нямаш.

— Кога например?

Пръстите му се плъзват по линията на живота ми и тази на сърцето.

— Когато нокаутира Шантал. Когато беше цялата в пот, тялото ти изглеждаше хлъзгаво и знаех, че си под душа в съседното помещение.

Поне това! Може би мога да постигна този външен вид през по-голямата част от времето. Мисълта сигурно се бе изписала на лицето ми, защото той казва:

— Моля те да не ме изкушаваш. Ако го правиш съзнателно, няма да мога да бъда твой треньор повече.

— Добре — отвързвам сериозно, но той ме докосва и не искам нищо друго, освен да се хвърля през масата и да го убедя сега, в този момент, че греши. — Не искаш ли да имаш жена до себе си някой ден?

— Да, разбира се.

— Как ще си намериш, ако не можеш да я докосваш?

— По старомодния начин, Джейд — ухилва се той. — По начина, по който бабите и дядовците ни са го правели — просто не са прекарвали много време насаме.

Издърпвам ръката си и подсвирвам леко.

— Даваш ми смесени сигнали, Рубен. Не знам дали ми казваш, че искаш да ме виждаш, или че не искаш.

Той се изправя и ми подава ръка.

— Ела. Остави си палтото. Ей сега се връщаме — казва на сервитьорката.

Хваща ме за ръка, което не е правил досега, и излизаме навън в мрачния ветровит ден. Вече нямам дълга коса да се вее и това ме кара да се чувствам някак си свободна.

— Какво правим?

— Това — отвърща той и ме затулва от света с грамадното си тяло, навежда голямата си мечешка глава и покрива устните ми с красивата си чувствена уста. Ръцете му обгръщат лицето ми и се плъзват по шията ми — това не е обикновена, лека целувка. Главата му е под точния ъгъл и устните ни си пасват идеално, а вкусът му е като на дълга съботна вечер. Езикът му ме подканва да се включа. Целуваме се около минута. Две. Бих могла да продължа десет, двайсет, трийсет минути.

Той повдига глава.

— Добре ли е? — избоботва.

— Как можеш да ме целуваш така и да не поискаш веднага да правим секс?

Палецът му проследява очертанията на долната ми устна.

— Кой казва, че не искам? — и за първи път се разкрива пред мен, поглежда лицето и тялото ми и поклаща леко глава. — Ти си най-сексапилната жена, която съм виждал, Джейд. Но в теб има и друго.

Нещо в мен замира. Слагам ръка на лицето му, защото от дълго време копнеех да го направя, и казвам:

— Какво ще правим?

— Ще последваме примера на по-старото поколение и ще гледаме да не прекарваме много време насаме.

— Наистина ли смяташ, че ще се получи?

— Ако не, ще се срещаме само в залата или в църквата.

— Добре — засмивам се аз. — Готова съм да опитаме.

— Да влезем вътре. Шантал ме преследва с увещания за втори мач.

— Ще ме пуснеш ли?

Той ме хваща за ръка.

— Да. Може би след няколко седмици. Първо трябва да поработим с юмруците. Не мога да не подскоча.

— Урааа!

— Куражлия си — казва той. — Признавам ти го.

31

ТРУДИ

*„Сърце, а тая нетърпима
горчивина къде се ражда?
— Безкрай горчива е водата
на морето.“*

„Балада
за морската
вода“^[1],
Федерико
Гарсиа Лорка

Слава Богу, че Денят на благодарността трае само един ден!
Коледа продължава цяла вечност.

Търговският център ми причинява главоболие. Претоплен, претъпкан, а обстановката всеки път ми се струва все по-старомодна. Мразя коледното веселие — навън се стеле сняг, Дядо Коледа от стола си надава радостни възгласи към децата. От колоните звучат коледни песни, коя от коя по-любима:

„Радост за света“
„О, елате всички вие, вярващи“
„Какво дете!“

Стискам зъби и заобикалям хор от петокласници, които пеят „Тиха нощ, свята нощ“, като се опитвам да не мисля за времето, когато с Рик се налагаше да ходим на поне десет — броя ги — коледни тържества с децата. Рецитали, пиеси, програми...

Тази година имам само да напазувам и списъкът е лесен. Колин има нужда от органайзер, Ани от нов телевизор за стаята ѝ, тъй

като старият издиша. Вече съм се погрижила за големите неща, както и за подаръците за Ричард и семейството му, така че днес трябва само да купя някои дреболии. Лакомства за чорапчетата. Компютърни игри за Колин. Чорапи и бельо за Ани, защото поне с това все още мога да я зарадвам. Разведрявам се малко, като избирам най-хубавите бикини. Морскосини с лилави звездички, прашки с леопардови шарки в комплект със сутиен. Лилави чорапи, нейният любим цвят, десет чифта. Някои с разноцветни пръстчета, други от пухкава прежда, а трети от естествена вълна, за да ѝ държат топло на краката.

Купувам шоколади и ментови бонбони за чорапите. Благотворителни книги, които са традиция в семейството още откакто аз самата бях малка. Бътърскоч бонбони в станиолови обвивки, малка кутия пралини за Ани, друга с тофи за Колин, шоколадови с череша за Ричард и карамелени за съпругата му. Тази година няма да има желирани за Рик, който не е голям любител на шоколада.

Не мисли за това!

В един от големите бутици купувам сертификати за подаръци^[2], за нови компактдискове за всеки, също по традиция. Три вместо четири. Докато съм вътре, не устоявам и се спирам до новата уредба с двайсет и пет диска, която е в промоция за петдесет долара по-малко, отколкото беше през юни, когато я избрах за коледен подарък за Рик.

Имам чувството, че съм заобиколена само от двойки. Млади двойки. Възрастни двойки. Двойки на средна възраст, които пазаруват за децата. Един мъж възкликва до мен:

— О, Господи! Има даже дистанционно?

Точно затова избрах този модел. Подавам му го и си тръгвам. Неприятно ми е, че няма да купя нищо на Рик тази година. Наистина ми е гадно. Той се грижеше за голямо семейство, бяхме от средната класа и няхахме много средства за пищни рождени дни и коледни тържества. Правеше се на притеснен от разточителния начин, по който организирах празнуването на Коледа, но никога не бях виждала нечие лице да грейва така, както неговото. Вълнуваше се наравно с децата.

Не мисли за това!

Докато плащам за сертификатите за подаръци, от колоните зазвучава „Малкият барабанчик“. Чувам го за първи път тази година и ме сварва напълно неподготвена...

Седя на коледна служба с Рик, бремна с Ричард. Въздухът ухае на зеленика, подправки и парфюм. Рик държи ръката ми, а хорът изпълнява прочувствено „Малкият барабанчик“ в акомпанимент от барабани и камбанки. Рик припява с блеснали очи. Когато забелязва, че го гледам с обожание, той се изчервява, стисва ръката ми и се навежда да ме целуне. „Много те обичам!“

Момчето, което маркира покупките ми на касата, е толкова младо, прилича на елф и изведнъж емоциите, които съм сдържала, изригват. Сълзи, но не такива, които можеш да преглътнеш, се стичат по бузите ми. От срам си слагам слънчевите очила. Сълзите продължават да бликат. Момчето е ужасено. Жената зад мен вади книжна кърпичка от чантата си и ме побутва с нея.

Излизам тичешком. В колата в продължение на десет минути се опитвам да се стегна, но мъката ме е завладяла, стича се от носа, устата и очите ми. Казвам си, че следващата година ще съм по-добре, че ще съм преминала през всички празници без него и няма да ми е толкова тежко, но тогава се сецам, че дори Ани няма да си е у дома догодина и какво, по дяволите, ще правя сама? Сълзите и секретите продължават да извираат и не ми остава нищо друго, освен да похлупя глава върху кормилото, да скрия с коса лицето си и да не се боря с горестта.

Когато не ми остават сили дори да плача, намирам в жабката някакви изостанали салфетки от сандвичи и си издухвам носа. За днес ми стига. Ще довърша покупките друг ден.

Дни наред Ани ми досажда за елха. Обикновено я купуваме през първата седмица от декември, като придаваме тържественост на цялото начинание — закуска в „Пати“, уютен ресторант в центъра на града. Голяма закуска — бифтек и яйца, пържени яйца с пикантен мексикански сос или питки със сос грейви. После обикаляме пазарите на елхи в Санта Фе, отиваме до Вленд и заобикаляме южната част, за да разгледаме пазарите на елхи в прерията. Ани не е участвала в този ритуал през последните години, но иска елха. С изнизваното на дните опакованите подаръци започват да се трупат в ъгъла, където обикновено я поставяме, и тя става все по-нетърпелива.

— Мамо — започва една вечер след коледното парти в работата й. Още е със зачервен от студа нос. — Може ли да купим с Травис

елха? Той каза, че може да вземе камионетката от баща си. После само ще ми помогнеш да я поставим, а аз ще я украся.

Почувствах се като най-лошата майка на света. Казвам й, че ще се погрижа за елхата тази събота и неделя.

Сигурно се е обадила на Рик, защото той идва в събота сутринта точно преди Колин да пристигне от Бъркли. Закусвам с мюсли, чета вестник и съвсем безгрижно слушам „не коледна“ музика по станцията на колежа, когато чувам звънеца. Навън е слънчево и ясно, а той е облякъл вълнения си пуловер с яка. Косата му има нужда от подстригване, стига до яката и блести като на дете.

Поглеждам го намръщено.

— Нали ти казах да се обаждаш, преди да дойдеш.

— Да, но ти не вдигаш телефона — кима той.

— Не го вдигам само когато си ти.

Той разперва ръце.

— Точно в това е проблемът.

— Можеше да оставиш съобщение.

— Господи, Труди! Оставях съобщения. Написах ти писмо. Говорих с Ани дванайсет пъти през изминалите две седмици. Не сме се виждали от Деня на благодарността.

Застанала съм със скръстени ръце, без да забележа.

— Ани ли те накара да дойдеш?

— Да ме накара? Да разговарям със съпругата си за това, че синът ми, когото не съм виждал цели шест месеца, ще си дойде за четири дни и може би искам да прекарам известно време с него?

Отстъпвам, за да му направя път да влезе.

— Влизай. Искаш ли кафе?

— Не — поклаща глава със стиснати устни. Виждам какво му коства да си поеме дълбоко дъх. — Защо не излезем да закусим навън, Труди? Да отидем да купим проклетата елха.

— Твърде много искаш от мен, Рик — изведнъж започва да не ми достига въздухът и се отпускам на дивана. — Мразя всичко това — признавам с отпуснати безжизнено ръце. — Коледните глупости ме депресират до дъното на душата ми.

Той сяда до мен.

— Мен също.

Седим и мълчим. Забелязвам, че изглежда уморен.

— Напоследък винаги изглеждаш уморен.

— Е, да. Такъв тих и спокоен апартамент...

Атина е чула гласа му, влиза тичешком и започва да се усуква около краката му. Мъркането ѝ звучи като двигател на Харли. Рик я вдига и я пъха под брадичката си, като я гали по гривата. Тя изпада в ступор.

— Не мога да ти опиша колко ѝ липсваш.

— И тя на мен.

За кратко настъпва тишина, наситена с неизказани неща. Той ме поглежда. Очите му са бездънно сини, очи, в които съм се взирала толкова много пъти и не мога да си представя, че отсега нататък ще живея, без да го правя.

— Хайде, Гъртруд, да вървим за елха. Знаеш, че не можеш да минеш без камионетката ми.

— Само да си изгълтам кашата и да си обуя обувките.

— Обуй си само обувките. Ще ти купя закуска. Знам, че не се храниш. Питките и грейвито ще ти се лепнат на ребрата.

— Грейвито — казвам, докато бъркам на сляпо под дивана за обувките — е вредно за артериите.

Той обаче вече е взел купичката и я носи към мивката, за да изсипе съдържанието ѝ в боклука. Атина едва балансира на рамото му. Обувам си обувките и докато го чакам, откъзвам лист от календара и виждам, че е 17 декември.

— О, по дяволите, Рик! Чак сега видях, че днес е рожденият ден на Джо.

Той излиза от кухнята дъвчейки. Атина се омотава около глезените му с вирната опашка. Рик поглажда брадичката си, отваря вестника на некролозите и сочи с пръст страницата.

Не бях стигнала дотам и сега поглеждам през рамото му дясната колонка, почти цялата запълнена с различни снимки на Джоузеф Замора. С голяма брада, на мотора си, а под снимката са изредени имената на всичките му братовчеди. Родителите му са поместили снимка от пикник, на която е усмихнат. Най-долу е снимка, която съм виждала хиляди пъти. Тя ме пронизва право в сърцето. На нея са Рик и Джо, около дваисетгодишни, прегърнати. Под нея пише:

„Липсваш ми, приятел.“

Премигвам. Докосвам Рик по рамото, но показалецът му се задържа на скъпото за него лице.

— Хайде, мъжко момче. Да закусим и да купим елха, за да престане дъщеря ти да ми досажда.

Ейнджъл е навън и събира с гребло опадалите листа. Помахвам му, както се надявам, невинно и небрежно. Той се изправя в цял ръст, строен и безбожно хубав, и се усмихва. Много бавно и многозначително.

Или поне на мен така ми се струва. Надявам се, че не съм се изчервила, докато се качвам на камионетката на Рик.

— Кой е този?

— Новият съсед. От няколко месеца живее тук. За първи път ли го виждаш?

— Да — той пали двигателя.

Слагам си колана и се опитвам да не търся под вола теле. Дали държи любовни писма в камионетката? Става ми криво и със свито гърло си мисля, че не съм се возила на камионетката, откакто разбих предното ѝ стъкло преди пет месеца. Борейки се с надигащата се в гърдите ми паника, барабаня с пръсти по седалката.

— Е, каква е историята му? — пита Рик.

— На кого?

— На съседа.

— О. Казва се Ейнджъл.

— Не трябва ли да е Анхел?

Поглеждам го, изненадана от тона му.

— Предполагам. Той го произнася правилно, но някак си всички започнахме да му викаме Ейнджъл.

— Кой го нарича така?

— Ами всички. Аз, Робърта, Джейд, Шанел.

— Значи сте се сблизихи с този непознат?

— Рик, за какво е всичко това? Няма нужда да играеш вече тази игра.

— Срещаш ли се с него?

— Не е твоя работа — подходящите думи излизат от устата ми, преди да ги намисля.

Той се взира над кормилото, стиснал мрачно челюсти.

— На мен ми прилича на жиголо. Искам само да те предупредя да внимаваш.

Мъча се да потисна усмивката си и повдигам лявата си вежда. Прочиствам гърлото си.

Той ме поглежда със сините си като на сиамска котка очи, още по-кристалносини на слънчевата светлина и аз съм готова да забравя за всичко.

— Туш.

Докато слизаме от камионетката пред „Пати“, аз пипам предното стъкло.

— Оправили са го много добре, а? — усмихвам се печално.

Той докосва гърба ми.

— Славата ти се носи, знаеш ли?

— Слава?

— Да. Името ти е като нарицателно в гаража. Ако някой кръшка, му викат: „Внимавай, помниш ли Трудни, приятел?“

— О, Боже! Толкова ме е срам — покривам лицето си с длани. — Никога през живота си не съм била толкова ядосана.

Той повдига рамене и отваря вратата на ресторанта.

— Сигурно е имало защо.

Собственичката е същата и ни посреща с широка усмивка. Тя е привлекателна стройна брюнетка, малко над трийсет и пет години, модерно подстригана на етажи с нарочно търсен небрежен ефект.

— Здравейте! Още малко и щях да ви отпиша като клиенти! Отдавна не сте идвали. Как сте?

Хвърлям светкавичен поглед на Рик, докато тя ни води към залата за непущачи, без да сме й казали.

— Сигурно сте тръгнали за елха, а?

— Благодаря, Вики — отвръща Рик. — Къде продават най-хубавите тази година?

— Купих си триметрова от Бленд, Пандероса. Току-що отсечена. Кафе?

— Да, моля.

Когато се отдалечава, поглеждам към Рик.

— Благодаря ти, че не си водил Каролин тук.

— Никога не бих го направил — поглежда ме с възмущение той.

— Ще ти бъда благодарен, ако държиш Ейнджъл настрана от нашите местенца. Или който и да е друг.

Цъкам с език.

— Бог ми е свидетел, че се редят на опашка пред вратата ми.

— Ти си красива жена, Труд.

Очевидно не достатъчно красива. Вместо да го изрека на глас, забождам поглед в менюто. Ако имаме намерение да останем приятели след развода, това е начинът.

Веднъж взела вече решение, няма проблем да бъда в компанията му. В добре позната обстановка закусвам с Рик, както сме правили години наред. Мога да забравя за всичко останало. Той носи синьо-жълтия пуловер, който аз съм му купила, а на фланелката му пише: „Собствениците на Харли го правят на пътя.“

По ръцете му няма нови белези, а от джобовете му не се показват странни късчета хартия. Просто закусваме, както сме го правили толкова много пъти през изминалите двайсет и няколко години.

Има само една разлика. Очите му са изморени. Смъртно изморени и все се връща към Джо по време на разговора. „Помниш ли, когато той...“, „На единайсетия му рожден ден...“ и хиляди подобни неща.

Чувала съм тези истории преди. Знам за онзи ден, когато ги спрели на път към Лас Вегас с фалшиви лични карти на имената на Рик Блейн и Джеймс Т. Кърк. Задържали ги за някакво измислено нарушение — било по времето, когато все още прожектирали „Самотният бегач“ в големите кина. Когато стигнали в управлението в някакъв малък град в Аризона, сержантът бил бесен на заместника си, задето не разбрал, че личните им карти били фалшиви, конфискувал ги и пуснал провинилите се да си вървят.

Слушала съм тези истории безброй пъти, затова понякога имам чувството, че и аз съм била там. В по-късните и аз присъствам. Дояждам питките със соса и отпивам от ароматното кафе.

— На мен също ми липсва. Не като на теб, очевидно, но има много дребни наглед неща, които ме разстройват. Намерих триколката, която той подари на Колин за един рожден ден — спомняш ли си?

Едва доловима усмивка.

— И онази бутилка вино, която беше купил на някакъв търг — с такава гордост ми я подари! Не съм я отваряла. Все си мисля да я отворя някоя вечер в негова чест — поклащам глава, — но тогава какво ще ми остане за спомен от Джо?

Рик примигва.

— Ти си единственото нещо, за което той ми завиждаше, Тру, знаеш ли?

Изсумтявам. Джо никога не ме е харесвал като жена. Той обичаше сексапилни, руси и гърдести жени. Предимно гърдести.

Като Каролин.

Почти забравям за решението си да не засягам болезнени теми, защото изведнъж ми се изяснява очевидното — че Джо я е познавал и дори може да е бил неин любовник някога. Сигурно си мислите, че трябва да съм свикнала вече с тези унижителни факти, но този ме парва също толкова силно, колкото останалите — и то задето съм такава глупачка, че да не се сетя досега.

Малко остава да си разваля настроението, когато Рик казва:

— Завиждаше ми за начина, по който се разбирахме.

Изречението увисва във въздуха — черно-бяла картина, няма средно положение.

— Той беше умен мъж — отбелязвам.

— Да — Рик си играе с лъжицата.

За да избегна капаните, казвам:

— Помниш ли, когато умря котката му Локи? Плака толкова много за нея, че чак се притесних.

Това е достатъчно. Рик кима.

— Бях забравил.

Поддържам разговора, докато пътуваме към Бленд — селце, непосредствено до Пуебло на южния бряг на река Арканзас, което някога трябва да е било част от Мексико. Новите магазини с надписи на испански и мексиканските стоки на сергиите и по витрините ми се струват странно пророчески. На мястото, където продават елхи, виждам едно семейство — баща, майка, две слабички момиченца със сплетени коси с панделки и момче. Синът и бащата са облечени с еднакви джинси, ботуши, изгладени раирани ризи и бели сламени шапки. Усмиввам се, когато момченцето обяснява нещо на испански на

сестрите си и както винаги, това ми прави силно впечатление. Боже, какво умно дете!

Елхата, която избирам — Рик мълчи през цялото време и се намесва само за да се увери, че бодлите не са изсъхнали — е от вида жълт бор. Изваждам от портфейла си седемдесет долара, но Рик ми прави знак.

— Аз ще платя.

Виждам, че е разстроен, затова казвам само:

— Благодаря.

Изчакваме до камионетката собственикът и синът му да натоварят елхата.

— Купи ли си елха за апартамента?

— Елха? Не.

— Не е лошо да си вземеш.

Той вдига глава.

— За какво, Труди? Единствените подаръци, които купувам, са за вас — поклаща глава. — Нямам кой знае какво коледно настроение.

— Обзалагам се, че няколко тамалес ще ти дойдат добре.

На лицето му се разлива типичната за Рик усмивка и огрява очите му, като премахва умората около устните му.

— Никога не ме изслушваш, знаеш ли? Чуваш само това, което искаш да чуеш.

— Ако искаш нещо по-различно, трябва да решиш какво искаш.

— Знам какво искам, но ти ме изхвърли!

— Закарай ме къщи, Рик.

Пътуваме в напрегнато мълчание. Той сваля елхата и тръгва да я внася вътре, но аз го спирам:

— Остави я.

Той понечва да възрази и аз си поемам дълбоко въздух.

— Твърде тежко е за мен, мили. Не мога да ти бъда просто приятел. Ще ми се да можеш — поглеждам го в очите, без да скривам чувствата си. Повече от всичко искам да протегна ръка поне още веднъж и да прокарам пръсти по брадичката му, да загладя горчивите гънки, да докосна лъскавите му мустаци. — Справям се, стига да не те виждам, стига да не мисля какво загубихме.

Той забива поглед в краката си, разравя земята с върха на ботуша си, като чертае квадратчета на влажната земя.

— Съжалявам.

— Знам, че и за теб денят беше тежък, и съжалявам, но нищо не мога да направя. Само ти можеш да оправиш нещата, които те тормозят.

Лицето му придобива изражение на крайно отчаяние.

— Как, Труди? Как да ги оправя? Да оправя себе си?

Без да искам, се размивам. В страната на психотерапията за всичко живо само един моторист би задал подобен въпрос.

— Можеш да започнеш да ходиш на терапия.

— Като на консултация ли? — не долавям ужас, само изненада. Тази идея никога не му е хрумвала.

Засмивам се.

— Да. Свещеник, терапевт. Човек никога не знае. Може да помогне. Ти преживя много загуби през последните години.

— Ще си помисля — той прочиства гърлото си. — Предполагам, че искаш да се придържаш към първоначалния план да посрещнеш сама Колин, а?

— Ще стане както днес, Рик — наглед същото и въпреки това толкова различно. Няма да мога да го понеса, но ако искаш, можеш да го докараш от летището.

— Не. Ще иска да види първо майка си. Ти отиди. Той може да ми се обади, когато пристигнете.

— Добре — обръщам се да се прибирам. — Благодаря ти за помощта.

— За нищо.

Той вдига ръка за довиждане. Качва се на камионетката, както е правил хиляди пъти. Поглеждам ръцете му на кормилото и мрачните гънки около устата му. За миг си помислям: „Как, за Бога, стигнахме дотук? Как можа да се случи?“

ПИСАТЕЛСКОТО ТАБЛО НА ШАНЕЛ

Ако писането е искрено, то не може да бъде отделено от автора му.

Тенеси Уилямс

- [1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑
- [2] Сертификат, с който приносителят може да си купи подарък за посочената сума. — Б.пр. ↑

32
ШАНЕЛ

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: Харли Синята каравана

„Скъпа Наоми,

Тони има един приятел сиукс, който днес ни бе гост за вечеря. (Напоследък посрещам много гости! Явно Тони има много познати, които имат нужда да бъдат нахранени. Ако искам да бъда честна, трябва да призная, че ми е много приятно да подредя красиво масата със сервиза, който майката на Тони ни подари за сватбата, и да отрупам масата с храна. Харесва ми да уча момчетата как да се държат по време на хранене и да ги гледам как се сещат да си сложат салфетката върху скута, макар че повечето пъти забравят, но все пак още са малки. Ще се научат.

Няма значение. Тази вечер, докато Хари ни беше на гости, си мислех, че има страхотно име. Хари, който тича с жребците. Не е ли страхотно? А после по време на вечерята брат ми се обади, за да ми вдига скандали за това и онова, а аз му казах, че не мога да разговарям, понеже вечеряме, и му затворих телефона, докато ме наричаше с разни обидни думи. Тогаваш си помислих, че би било лошо да те кръстят по този начин, ако произхождаш от мястото, откъдето съм аз — нали името е свързано с това, какъв човек си, къде живееш или с какво се занимаваш. Джон, който събира трошки. Ханк, който никога не си сменя ризата, и съпругата му, Дейна Беззъбата. Мики, който живее в тюркоазната двойна каравана.

Сега вече се разстроих. Те са ужасни, ужасни хора. Този свят е ужасен. Мразя го. Мразя и тях. Да можем да се преселя на Плутон!

Не съм справедлива. Не са ужасни. Просто са бедни. Бедни и невежи. Не всички са неграмотни или отвратителни. Господин Тесла например, който построи веранда около караваната си, посади рози около секвоите и трева в останалата част от двора — около два квадратни метра — и винаги я поддържаше зелена. Когато внуците му идваха да го видят на Деня на труда, той им готвеше навън на червения грил, който бил подарък от дъщеря му. Отгледа четири деца в тази каравана и всичките до едно сега живеят в хубави квартали.

Хрумна ми още нещо за имената. Защо всички от караваните се казват Руби или Мисти? Дори аз с глупавото ми име, което можеше да е хубаво, защото е име на парфюм, ако майка ми не го беше изписала грешно.(!) Защо всички момчета се казват Дарил? (Дори брат ми се казва Дарил!) Защо момчетата, които виждат как другите забременяват и бързо се състаряват, поемат по техния път? Само за да кръстят на свой ред децата си със странни имена? Без майтап, познавам две момчета, които се казват Харли и Лайтнинг^[1]. Всъщност са много добри момчета. Майка им работеше на строеж и не пиеше. Просто беше татуирано рокерско маце, което готвеше всяка вечер полуфабрикати и отгледа две момчета като канари. Мисля, че накрая се премести. Не са я споменавали напоследък.

Депресията започва да ме наляга. Не трябва да забравям, че вече не живея там. Ще ми се майка ми да можеше да се премести, да успея да я накарам да проумее, че може да остави пропадналия ми баща и брат да се пропият до смърт в кочината, на която обръщат дома си в края на всяка седмица, и да гният там цял месец, преди някой да ги открие.

През последните седмици няколко пъти сънувах сестра си. Щеше ли да е още жива, ако се беше родила в друго семейство? Щеше ли някой някъде да забележи, че не е просто потиснатата, а депресирана до ръба на самоубийството? Щеше ли другаде да получи повече от онова, от което се нуждаеше? Ако стаята ѝ беше по-

просторна, вместо да дели с мен онази кутийка, щеше ли да е по-различно? Ако можеше да излезе от онази дупка на някоя зелена поляна сред дървета, нямаше ли да остане сред нас?

Едни и същи въпроси винаги. Най-ужасният е винаги последен. Защо не дойде при мен? Защо го направи? Питам се дали някога ще го разбере; дали някога ще сглобя парченцата?

Ш.“

To: chanelpacheco@hotmail.com
From: naomiredding@rtsv.org
Subject: re: Харли Синята каравана

„скъпа шанел,

Това е силно емоционално наситен материал, защо не пишеш за този квартал?“

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: re: re: Харли Синята каравана

„Наоми...
Уф!

Шанел“

To: chanelpacheco@hotmail.com
From: naomiredding@rtsv.org
Subject: re: re: re: Харли Синята каравана

„Шанел: да се срещнем онлайн, 16 часа днес има родео, нали?“

ЗАПИС:

ШАНЕЛ: Здравсти, Наоми. Какво става?

НАОМИ: имам задача.

ШАНЕЛ: Каква задача? Ще ми хареса ли?

НАОМИ: искам няколко портрета от теб.

ШАНЕЛ: Ще се опитам да позная: Бандата от Квартала на караваните, нали?

НАОМИ: каква си ми умница!

ШАНЕЛ: О, Наоми, досега не съм отказвала да направя някое от твоите упражнения, но сега не мога. Дори не искам. Уф!

НАОМИ: имаш ли ми доверие, шанел?

ШАНЕЛ: Да.

НАОМИ: искам четири портрета Джон, който събира трошки майката на харли лайтнинг. И още един: дарил.

ШАНЕЛ: Няма да пиша за брат ми.

НАОМИ: страх ли те е?

ШАНЕЛ: Не! Просто го мразя.

НАОМИ: добре, ще стане хубав портрет.

ШАНЕЛ: Наоми!

НАОМИ: винаги можеш да откажеш, мила.

ШАНЕЛ: Не. Знам, че не е самоцелно, но моля те, не ме карай да пиша книга за тях. Не искам да повтора кариерата на онази жена, която пишеше за миналото си и накрая не можа да роди нищо друго.

НАОМИ: с теб няма да стане така обещавам.

ШАНЕЛ: Наоми, имам ти доверие, но това ще ме депресира до безкрай.

НАОМИ: може да се изненадаш.

ШАНЕЛ: И без това разполагам само с един час, за да пиша! Няма ли да е по-разумно да го използвам за новата книга?

НАОМИ: твоя воля, мила, но ще те помоля да ми се довериш, става ли?

ШАНЕЛ: Тежка въздишка.

НАОМИ: тогава направи първия.

ШАНЕЛ: Сега веднага ли?

НАОМИ: кога се прибира Тони?

ШАНЕЛ: След около два часа.

НАОМИ: тогава по-добре се захващай, когато свършиш, ми изпрати суровия материал, не го преработвай и недей да си запазваш копие.

ШАНЕЛ: Най-странното нещо, за което си ме молила.

НАОМИ: хе-хе-хе.

ШАНЕЛ: Довиждане!

[1] Мълния, светкавица (англ.) — Б.пр. ↑

33 ТРУДИ

*„Надолу ромоли реката,
листа и небеса понесла.
С жълти цветове на тиква
се кичи светлината млада.
О, мъка циганска и черна!
О, бистра и самотна мъка!
О, мъка на корито скрито
и зазоряване далечно.“*

„Романс
за черната
мъка“^[1],
Федерико
Гарсиа Лорка

На летището в Спрингс чакам наред с другите семейства, които събират липсващите парченца за празниците. Трудно ми е да не обръщам внимание на двойките съпруг-съпруга, които посрещат деца или родители.

Не мисли за това!

Твърде горещо е, но напоследък все така ми се струва. Чудя се, докато си вея с вестник, дали не навлизам в менопаузата и не започват да ме заливат горещи вълни. Прекрасно!

Забелязвам Колин, който стърчи над главите на другите — от децата ми той най-много прилича на моя род. С подстригана гъста черна коса, която открива високите му скули, с пълни устни. Облечен е в зеленикавосин пуловер, за който мога да се обзаложа, че е подарък от приятелката му. Върху бежовите му панталони има гънка, получена при гладенето. Преметнал е чантата с лаптопа през силното си рамо. За първи път виждам, че е станал млад мъж, оставил провинциалния

Пуебло зад гърба си. Забелязвам, че младите жени го заглеждат, привлечени от излъчването на успех и напетата, почти европейска осанка.

Той ме съглежда, този прекрасен елегантен млад мъж, и по лицето му се разлива широка усмивка. Вдига ръка и забързано заобикаля една възрастна двойка, после ме обгръща в мечешка прегръдка.

— Здравсти! Човече, колко ми липсваше! Много добре изглеждаш, мамо! — добавя, като ме задържа на една ръка разстояние пред себе си. — Какво си променила?

— Така ли? Не се сещам какво. Изглеждаш великолепно. Толкова се радвам да те видя!

Едва когато се отправяме по стълбите към багажното, той се сеща, че Рик не е тук.

— Татко не дойде ли?

— Не, но се надява да наминеш да го видиш довечера. Ще му е много приятно да ти сготви нещо вкусно.

— Очаквах да ви видя двамата — в келтските му очи проблясват мълнии. — Винаги сте идвали заедно — той спира наред стълбището и ме поглежда навъсено. — Не можахте ли да се сдобрите заради мен поне?

— Пречим. Хората ни зяпат.

— Мамо! — той се отмества, но само физически.

— Колин — започвам аз, — ние се развеждаме. Вече няма да правим много неща като двойка.

— Развод? Мислех си...

Слагам ръка на рамото му.

— Да ти вземем багажа, а после да намерим местенце, където да хапнем, преди да се приберем. Съгласен ли си? Можем да си поговорим, докато се храним.

Той кима. Възпитаният млад мъж отново се появява, но на бузите му остават две яркочервени петна. Това го правни още по-красив и едно момиче на около двайсет години се спъва от куфара си, загледано в него. Блъсва се право в него, а той вежливо я хваща да не падне, усмихва се, вдига чантата ѝ от земята и я намества на рамото ѝ. Докато вървим към колата, цялата сцена се превърта отново в главата ми и аз се засмивам.

— Същото се случваше с баща ти през цялото време.

— Наистина ли?

— Постоянно. Не приличаш много на него, но си наследил чара му.

— Госпожа Гутиерес все казваше, че сме дялани от едно дърво.

Госпожа Гутиерес беше съседката ни, която живееше в къщата на Ейнджъл.

Ейнджъл. При мисълта за него нещо дяволито се завихря под кожата ми. Опитвам се да не позволявам на мислите си да се отклоняват в тази посока, но напоследък нямах време да съм с него, въпреки че той се отби да ме покани. Мисля, че снощи засегнах чувствата му и това не ми дава мира.

Все пак може би съм леко смутена и засрамена от себе си. Каква глупачка съм да си помисля дори, че е възможна връзка с толкова помлад от мен мъж. Някой, който рано или късно отново ще поеме на път. Някой, който обича друга жена. Може би всичко това я обяснява. Наистина не знам. Няма правила, които да следвам.

— Мамо? — казва Колин.

— Извинявай. Витаех в облаците — навеждам се и отключвам багажника, после подреждаме чантите. Заставам неподвижно под яркото зимно слънце. Пайкс Пийк се издига в далечината, внушителен и покрит със сняг. — Колин, не искам да си мислиш, че баща ти не искаше да дойде да те посрещне. Напротив.

— Тогава защо не дойде?

— Защото аз го помолих — поемам си дъх. — Всички ние сме свързани. Това няма да се промени. Променя се само начинът, по който сме свързани, и знам колко те боли. Само че колкото по-скоро се помъчиш да приемеш новото положение, толкова по-лесно ще е за теб. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Той навежда глава. Кима.

— Чувствам се ужасно. Това е.

— Знам, но нека се опитаме да изкараме една хубава Коледа при новото положение. Какво ще кажеш?

— Добра идея.

Речено-сторено. Правим маслени бисквити и ги украсяваме с глазура, седнали около масата. Мина идва, за да помогне, а Колин се смее и се шегува с нея. Пускам дисковете с коледни песни, същите, които винаги съм слушала, за да ми дойде коледното настроение, и си тананикам, докато лепя цветя от бонбонки по предницата на снежните човеци. Колкото украсяваме, толкова и изяждаме. Опаковаме подаръците и изпиваме няколко литра яйчен коктейл. Ани и Колин както винаги не могат да си поделят банята, но тя също е щастлива в къщата да има друг човек, който да разчупи монотонното ни ежедневие.

Едната вечер с Колин си вземаме филми от видеотеката, ритуал, който не сме пропускали, откакто постъпи в колежа преди три години. Двамата имаме еднакъв вкус за филми и книги, каквито никой друг от семейството не харесва, и много отдавна разбрахме, че можем да се свием на дивана, да ядем екзотични неща и да гледаме френски филми със субтитри, без никой да ни безпокои. Неговата търпимост към шум може да се сравни с тази на раздразнителна котка, което е доста необичайно за второ дете. Като бебе се налагаше да му пускаме тихо приспивни песнички в стаята, за да изолираме външните дразнители, и дори докато го носех в утробата си, той започваше да ритва силно, когато някой затръшнеше вратата.

В много отношения прилича на мен. Ричард е умен и амбициозен, здраво сложен и енергичен, по характер се е метнал на дядо си Марино. Моят Ричард е италианец до мозъка на костите си, старомоден, стъпил здраво на земята мъж, който винаги прави каквото трябва, отдаден изцяло на семейството си. Ани е копие на баща си — чаровна и дружелюбна, общителна, душата на компанията.

Колин е като мен. Интелектуален и задълбочен, твърде сериозен и често пъти дразнещо ексцентричен. Когато си е у дома, обичам да седнем и да си говорим с часове — да обсъждаме идеи и политика, изкуство, музика и последните събития. Той е роден да защити докторска степен в някоя елитарна дисциплина и да прекара живота си в академични среди, пътувайки периодично до далечни страни. Това побърква баща му. „Какъв живот за един мъж е това?“ — мърмореше пред мен той. Рик се гордее до смърт с Колин и се хвали със

спечелените от него награди, стипендии и хиляда и шестотинте му точки от SAT, но не го разбира.

Довечера Ани е на работа и завърта очи нагоре, когато вижда купчината с филми, които сме избрали — френска историческа драма, която исках Колин да види, „Историята на маркиз дьо Сад“, който той искаше аз да гледам, и две от независимите продукции, смятани за вероятните победители за „Най-добър филм на годината“. Вечерта на Оскарите ще държим връзка по телефона, след като си изпратим по имейла списъка с фаворитите ни (до три часа следобед по стандартно планинско време, без хитруване).

Боже, дано никога не се умори да споделя подобни неща с мен! Ако трябва да бъда реалист, това ще стане. Някой ден ще има свое семейство — съпруга, деца и приятели, с които да си прави партита по случай Оскарите — което прави тези безценни мигове още по-скъпи.

Приготвяме плата с неща за похапване — миниатюрни питки сирене „Гауда“, кракери, три вида ябълки, зимни круши, любимото ми сирене чедар „Върмонт Кабът“, студени скариди за Колин — и ги занасяме в наскоро подредената стая за гледане на телевизия. Колин възкликва:

— Леле! Това прилича на „Хиляда и една нощ“!

— Ммм — опасявам се, че напоследък този стил сякаш се разпространява навсякъде из къщата. Аленочервено тук-там, златни ресни й кадифени къдрички.

— Точно в твой стил.

— Благодаря — настаняваме се, опъваме крака на отоманките и се подпираме на възглавниците. Зоро се вмъква и се опъва царски на облегалката на дивана, помръдва с пицната си опашка. Малко след него идва и Атина и се муши в Колин, за да й дава парченца скариди.

— Как се справя без татко? — пита той.

— Добре — засмивам се аз, — но припада от удоволствие, когато дойде.

Пускаме „Историята на маркиз Дьо Сад“ и аз отпивам от охладеното вино.

— Пиеш ли вече, Колин?

— Мога да се позова на Петата поправка^[2] в Конституцията — вдига се на лакът той.

— Мислиш ли, че не знам, че всички в Италия пият вино? — засмивам се.

— Е, това важи за там — той изкривява уста в печална усмивка.
— Да, понякога пия по малко.

— Какво пиеш?

— Мамо, аз съм на двайсет. Още нямам право да употребявам алкохол. Пия каквото има.

— Надявам се не спиртни напитки.

— Петата поправка!

— Само внимавай.

Той слага парче сирене на един кракер.

— Слушал съм тази лекция около седемнайсет пъти, преди да отида в колежа, помниш ли? Чух те — отброява на пръсти: — Без питиета на екс. Без бира на екс. Без подсладени напитки като ром с кола, освен ако не искам да имам ужасен махмурлук на следващата сутрин.

— Провери ли на практика наставленията ми, душичке?

— Да, скъпа майко, установих, че си била права по всички точки — той взема дистанционното. — А сега може ли да гледаме филма?

— Разбира се.

Двоуми се, преди да натисне копчето.

— Ако те попитам нещо, ще ми отговориш ли честно?

— Ще се опитам.

— Заминаването ми за Италия беше ли сред причините, които доведоха до раздялата ви с татко?

Избягвам директния отговор.

— Откъде ти хрумна?

— Знам, че имахте разногласия по този въпрос. Татко смяташе, че не бива да ходя. Искаше да използва парите за нещо друго.

— Да разшири гаража — след като вече имахме двоен гараж, а той работи в гаража на „Харли Дейвидсън“. — Парите си бяха мои. Лусил ми ги остави не за да ги използвам за къщата, гаража или нещо подобно.

— За какво бяха?

Поемам си дъх и вземам парченце ябълка от чинията до мен.

— За пътуване и образование. Всъщност нямах възможност. Бяхте малки. Може би ще отида до Севиля все пак, казах ли ти?

Проучвам го съвсем сериозно.

— Не ми отговори на въпроса, мамо.

Поглеждам го директно в очите.

— Не, Колин, пътуването няма нищо общо с проблемите между мен и баща ти.

— Честно?

С какво би могъл да промени миналото, дори да му кажех истината.

— Честно.

Филмът започва, но ми е трудно да спра да мисля за това — за парите, които Лусил ми остави, и за начина, по който застанаха между нас като огромна стена. Първия път, когато Рик поиска да ги дам, за да погаси ипотеката на къщата, бях бременна с Колин. Никога не му бе хрумвало, че аз няма да се съглася, и беше искрено поразен, когато отказах ясно и категорично. Аз бях също толкова учудена, че изобщо му е дошло наум. Това наследство не беше като другите — значителна сума пари, която почти се утрои през последните десет години благодарение на бума на пазара на акции. Съвсем наскоро пренасочих парите към не толкова рискови инвестиции.

То се състоеше от всички спестявания на Лусил, които ми остави със съзнанието, че разбирам за какво ми ги дава. „Всяка жена има нужда от собствени пари за спешни ситуации или ако иска да замине някъде, да избяга.“ Не ми ги остави, за да си купя къща, което според нея беше твърде надценявана инвестиция. Не ги остави за коли, яхти, погасяване на задължения или материални придобивки. Парите бяха предназначени за пътуване, образование — неща от този род, едновременно мимолетни и непреходни.

Само два пъти през изминалите двайсет години съм харчила от тези спестявания. Първия път платих курса си по природна медицина в Болдър. Рик се бе надявал да ме убеди да купим нова камионетка. Втория път беше за пътуването на Колин до Италия.

И, както се казва, пуснах духа от бутилката. Рик беше страшно ядосан. Смяташе, че не е честно да плащаме пътуването на Колин до Италия, лишавайки другите деца. Аз му отвърнах, че с радост бих дала пари на всяко от тях, ако иска да предприеме нещо такова. Ани ме убеди да ѝ платя шестседмична почивка на Хаваите, след като завърши гимназия, и аз имам намерение да спазя обещанието си. Ричард се

отказа от меден месец във Венеция и като същински бащичко избра пътуване до Големия каньон.

Чувствам ли се виновна?

Щом не, каква е тази буца в гърлото ми?

Ако единственото нещо, което пазех само за себе си е наклонило везната към загубата на Рик, какъв е изводът? Аз ли съм егоист или той? Или и двамата?

Филмът постепенно ме увлича, откъсва ме от натрапчивите мисли и в края хлипам, отприщвайки на воля насъбралите се емоции. Колин ми подава кърпичка и се усмихва:

— Нали ти казах. Точно по твой вкус.

— Беше разтърсващо — избърсвам лицето си. — Идеално. Любов и изкуство.

Звънецът на входната извънпява само веднъж, което ми подсказва, че не е Рик. Преди да отворя, се отбивам в банята да си издухам носа, и Колин ме побутва към вратата. Отвън е Шанел с развята от вятъра коса и скръстени пред гърдите ръце.

— Здравсти, Шанел — изричам с изненада. — Заповядай.

Тя влиза и кимва на Колин.

— Извинявам се, че така се изтърсвам. Дано не съм попречила...

— Няма нищо. Какво става? Искаш ли чай?

— Имаме и кафе — обажда се Колин.

— О, с удоволствие!

— Аз съм Колин — протяга ръка той.

— Съвсем забравих, че вие двамата не се познавате. Шанел, това е по-малкият ми син Колин, както сигурно си се досетила вече. Колин, това е Шанел Пачехо. Живее отскоро в къщата срещу нас.

Тя се усмихва и виждам, че леко се изчервява.

— Приятно ми е. Как е училището?

— Върви, благодаря — той продължава да държи ръката ѝ и бързо я пуска, след което мушва своята в джоба. — Извинявай.

Усмихвам се, развеселена. Все пак разликата им е само четири години, макар че Шанел изглежда много по-голяма заради начина, по който се е стекъл животът ѝ.

— Сядай, Шанел — посочвам към масата. — Кафе или чай?

— Което ви е по-лесно. Нали мога да си съблека палтото?

— Разбира се.

Отивам за кафето и когато се връщам, за момент я поглеждам през очите на сина си. Лъскава руса коса, яносини очи, дълги сребърни обици, които се подават изпод кичурите коса. Свалила е палтото си и е останала по леко износен пуловер, под който личат заоблените очертания на тялото ѝ. Той я намира за привлекателна.

Шанел разгъва лист хартия на масата. Ръката, която го пригласява, трепери едва забележимо.

— Днес го получих по пощата — обяснява и го побутва към мен сякаш е пропит с отрова.

Вземам го и прочитам:

„Скъпа госпожо Пачехо,

Имаме удоволствието да ви съобщим, че сте избрана да участвате в Творческия лагер на остров Орка, който ще се проведе от 18 до 28 февруари 20...

Всички разноски се поемат от стипендията. От участниците се изисква...“

Вдигам очи и хващам ръката ѝ през масата.

— Шанел, това е фантастично! Сигурно си на седмото небе!

В очите ѝ плувват сълзи.

— Как бих могла да отида? Тони ще е против, нямам пари за пътуването и не знам дали мога да оставя момчетата за десет дни — тя притиска гърдите си със свободната ръка. — Просто не знам какво да правя, нито откъде да започна!

— Мога ли да го погледна? — пита Колин.

Тя кима. Бори се със сълзите.

— Не мога да повярвам, че са ме избрали — казва почти шепнешком. — Жената, която е нещо като моя наставница, ми даде пробна задача за кандидатстване и аз я изпълних. През ум не ми е минавало, че ще ме вземат.

Колин подсвирва:

— Това е много престижен творчески лагер. Сигурно си много добра.

— Май че е така — тя слага ръце на бедрата си и втрещва поглед в писмото с някаква ожесточеност. Вдига очи към него. —

Обичам писането — отново слага ръка на сърцето си. — Наистина го обичам.

— Трябва да отидеш — казва Колин. — Без значение дали някой ще се ядоса. Това е програмата, с която пробиха Алан Наранха и Наоми Рединг. Чувала си, нали?

Лицето на Шанел се оживява.

— Наоми ми е наставница! Тя ми даде пробната задача.

— Наоми Рединг ти е наставница? — ченето му увисва.

— Да! Запознахме се онлайн в един курс по изграждане на типажи, който тя водеше, и се сприятелихме. Веднага.

Гледам ги. Не разбирам, защото не съм в крак с този свят на общуване. Завистта на Колин е почти осезаема. Той е поет, студенти някой ден нищо чудно да стане писател, но е ясно, че Шанел е приковала вниманието му.

— Сигурно имаш талант — казва Колин и оставя листа пред нея. — Трябва да отидеш. Животът не предоставя често възможности като тази.

Вълнението още веднъж се изпарява от лицето ѝ.

— Знам. Но не знам как да стане.

— Мамо — обръща се към мен той, — кажи ѝ.

Усмиввам се.

— Той има право, Шанел. Това е голям пробив, възможност да постигнеш мечтите си, освен това учителката ти достатъчно вярва в теб, за да предложи кандидатурата ти. Вероятно е била убедена, че ще се справиш. Представи си само какво ще бъде да разполагаш с цели десет дни само за писане в компанията на други писатели.

— О, да знаете само какво е мястото! — възкликва тя. — В гора е, всеки си има отделна вила, а храната ти я носят. Не правиш нищо друго.

— Значи трябва да обсъдим пречките една по една и да им намерим решение. Каква е първата?

— Три са и са еднакво важни. Тони, самолетните билети и момчетата.

— Добре. Тони — по-късно ще се върнем на него. Момчетата. Знам, че ще ти е трудно да ги оставиш, но помисли, че това може би е шансът да им осигуриш по-добър живот и по-щастлива майка. Ако

правиш това, което обичаш и в което вярваш, ще им дадеш пример как да преследват целите си.

— О! Не съм го поглеждала в тази светлина — кима тя. — Може би ще мога да продам някоя вещ, за да си купя самолетните билети. Проверих по интернет — струват триста долара.

— Можеш да се поровиш в „Прайслайн“ и да ги намериш на половината на тази цена — намеси се Колин.

— Наистина?

— По-късно ще ти покажа.

— Благодаря ти — тя ме поглежда и въздъхва. — Тони.

— Добре — ясно ми е, че няма да е доволен. Той е добър човек, но е консервативен и е от работническата класа — може да изтъкне много доводи, но дълбоко в душата си най-много се страхува да не те изгуби, ако те пусне да направиш нещо подобно.

Тя кима.

— Да, отчасти това е причината, но той няма да иска да гледа децата, освен това не го бива много в готвенето.

— Свекърва ти сигурно ще се съгласи да помогне.

— Да — тя поглежда първо мен, после Колин. — Има още нещо... о, не знам.

Поглеждам многозначително сина си и той се изправя.

— Момичета, оставям ви да си поговорите. Трябва да се обадя по телефона — преди да излезе от стаята, той се спира и стисва рамото ѝ. — Познавам петнайсетина души, които биха убили, за да имат това писмо.

— Благодаря — тя го изчаква да излезе, после вдига глава. Устните ѝ помръдват и виждам, че едва се сдържа да не заплаче. — Ами ако стана за смях, Трудис? Пред тези хора, за които говори Колин, те са от съвсем друг свят. Ще са облечени подобаващо, ще знаят как да се държат, ще познават неща от живота, които аз още не съм имала възможността да разбера. Сигурно всички ще са завършили колеж. Никога няма да се впиша в тази среда.

— О, мила! — хващам ръката ѝ и изведнъж долавям присъствието на Лусил в стаята и около мен. Въздухът мирише на полята с вода градина в горещ летен ден. — Първият ден в колежа за малко не избягах панически, защото се страхувах от същите неща като теб. Всички ми се струваха толкова изтънчени и самоуверени. Никой

от семейството ми нямаше висше образование и всъщност повечето от тях го смятаха за губене на време. Но аз влязох и открих, че никой не се интересува от произхода ми. Интересуваха се от бъдещето ми и от това каква бих могла да стана.

— Изплашена съм до смърт. Страх ме е да отида, страх ме е да се откажа.

— Запомни едно нещо от мен: когато станеш на моите години, няма да имаш мира нито ден, ако не си го направила. Длъжна си пред себе си.

— Има ли нещо подобно в живота ти, за което съжаляваш сега?

Мирисът на пръст става по-осезаем, уханието на текила и розови храсти. Замаяна, затварям очи.

— Да, така и не завърших образованието си. Забременях, дойдох в Пуебло и бях щастлива, но щях да бъда още по-щастлива, ако не се бях отказала.

— Сега ще го довършиш ли?

Чувам как камбанките на Ейнджъл звънят на вятъра.

— През февруари заминавам за Испания. Ще разгледам местата, където Лорка е живял и творил. Оттам ще почна — сега, когато го изричам на глас, знам, че ще го направя. Звучи почти като свещена клетва.

Още не знам как, но трябва да помогна на Шанел да не изпусне своята златна възможност. Заглеждам се в ръцете ѝ, които се движат неспокойно, с неподдържана кожа и нащърбени нокти. Виждам едва забележимото петно отпред на пуловера ѝ. Виждам се на тази възраст, а Лусил ми казва, че жената се нуждае от собствени пари. Вече знам какво ще направя, но трябва да стане както трябва.

— Струва ми се, че ако забравиш за страховете си, всичко ще се нареди чудесно, Шанел. Ако искаш, ще обиколим заедно магазините. Има не толкова скъпи пуловери и дрехи, в които ще се чувстваш по-уверена.

В сините ѝ очи вече гори пламъче надежда.

— Добре.

— Обещай ми, че първата ти работа утре сутринта ще бъде да се обадиш, че приемаш.

— Обещавам.

Усмиввам се от сърце.

— Боже. Вероятно седя до една много известна писателка.

Тя се засмива, после става и ме прегръща.

— Благодаря ти, Трудю. Наистина. Много ми помогна.

— За нищо, хлапе.

След като си отива, сядам на компютъра, влизам в „Прайслайн“ и правя резервация за отиване до Севиля на осемнайсети февруари и връщане на първи март. Нямам представа какво ще правя там. Не знам дали няма да съжалявам, дали не съм се побъркала, или това просто е най-лудата ми постъпка досега.

Страхувам се, но съм обещала на Шанел. Щом тя може да бъде смела, значи аз също мога.

ЖЕНИТЕ В БОКСА

Клер Вькнър, майка на три деца, остана в историята на аматьорския бокс с чистите си леви крошета и мощни удари с дясната ръка. Двайсет и четири годишната студентка по театрално изкуство от Университета в Минесота стана първата жена шампион от Минесота в Аматьорската спортна лига.

„Жените боксьори правят историята“

Пат Томпсън, Сейнт Пол Пайъниър Прес, 14 май
1978

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

[2] Гарантира неприкосновеност на живота, свободата и собствеността. — Б.ред. ↑

34 ДЖЕЙД

През седмицата преди Коледа Рубен ми се обажда да отида в залата във вторник вечерта. Когато влизам вътре, виждам, че няма никого, освен него.

— Къде са всички?

— Състезания в Колорадо Спрингс. Пабло има мач.

Зяпвам от изненада.

— Защо никой не ми е казал?

— Не е важно. Преобличай се и ще направим загревка. Шантал ще дойде след четирийсет и пет минути.

Усмивката се разлива по лицето ми, твърде широка, за да я потисна.

— Ще се бия с нея?

Той кима.

След по-малко от пет минути съм обратно в залата, доволна, че косата не ми пречи. Рубен ме чака с въжето за скачане и упражнявам стъпките си. Обичам момента, когато разтрива раменете ми. Много сме примерни, откакто се целунахме на онази вечеря. Истината е, че напоследък нямах много свободно време, а той работеше с момчетата от дома непрекъснато. Коледа е трудно време за тези деца.

Шантал пристига с тренъора си точно в шест и четирийсет и пет. Излъчва ожесточение и Рубен се навежда към мен, за да ми даде последни наставления.

— Внимавай за ъперкътата — кимам и той завързва ръкавиците ми. Готова съм.

Този път е различно. Без коментарите на зяпачите е тихо и чувам дори шума от стъпките ни, докато обикаляме в кръг. Имам време да се изплаша при мисълта за едва поразнесената се синка около окото ми. Знам, че е грешка да го пазя, но неволно накланям тялото си така, че да подложя другата си страна под прицела ѝ. Шантал го забелязва. Замахва отляво и ме бръсва по челюстта. Отскачам назад, изчаквам

засечката в стъпките ѝ, замахвам и я удрям, но не толкова силно, колкото ми се искаше. Тя си кима, повдига брадичка и атакува.

И така през цялото време. Назад и напред. Измерваме се и нанасяме обмислени удари. Няколко от тях постигат целта си и двете сме пострадали по един или друг начин. Тя умее да избягва десния ми удар и това ме затруднява, тъй като съзнавам, че там е силата ми.

Обзема ме недоволство. Шантал използва момента и нанася рязък удар по устата ми. Вкусвам кръв. Адреналинът нахлува в кръвта ми. Атакувам я със серия от леки удари и тя се вкопчва в мен. Долавям мириса на потта ѝ.

Докато сме вкопчени в хватка, тя ми нанася няколко удара по гърба под ребрата. По-добре, отколкото по бъбреците.

— Кучка! — изсъсквам аз и я отблъсквам.

Оттук нататък става грозно. Тя има наранявания, аз също.

Тя избягва крошетата ми, аз нейните. Засечката в стъпките ѝ е съвсем явна и знам, че само така мога да я нокаутирам, но имам усещането, че ръцете ми тежат триста килограма.

Тя се стяга и ми нанася двоен удар по току-що заздравялото око. Мамка му!

Докато се стегна, зъбите ми изтракват при ъперкътата, който ми нанася. Олюлявам се назад, но не падам. Бърза съм при защитата, задържам я на разстояние и разтърсвам глава.

Точно от това имах нужда. Обзема ме студена ярост. През вените ми потича сребро. Заемам стабилна позиция и я изчаквам да атакува.

Удрям я.

Тя пада. Дишам тежко и чувствам как потта се стича в очите ми. Тя се мъчи да се изправи, но треньорът ѝ прави знак. Мачът приключи.

— Майната ти! — изкрещява ми тя. — Ще те убия.

Отдалечавам се. Отивам при Рубен. Срецам погледа му и му показвам, че съм дала всичко от себе си.

— Добра работа, Джейд — дава ми вода и ми помага да си сваля ръкавиците. — Нека тя първа се преоблече.

Разбира се с другия треньор и отиваме отзад. Отвън ме пита:

— Как е челюстта?

Утре няма да съм в състояние да говоря, но мога да я движа. Опипвам я.

— Лошо ме удари.

— Пое удара само частично, защото отстъпваше назад, когато тя замахна.

Подсвирвам.

— Да — потвърждава мрачно той. — Лягай на масата.

И аз лягам по корем. Имам усещането, че костният ми мозък се е превърнал в газирана вода. Той ми разтрива раменете. Насилвам се да мисля за мача.

— Забеляза ли накуцването й? Миналия път така я свалих.

— И сега се възползва. Добра работа — палецът му докосва набитото ми рамо и аз простенвам. — Макар че ти нанесе няколко лоши удара, нали?

— Да — признавам. — Пазех си дясната страна. Не исках пак да ме удари по окото и тя го знаеше.

— Видях.

— Все пак мина добре. Много научих — жуженето в костите ми се засилва. Чувствам се силна и жива. Все едно от мен се излъчва светлина. — Боже, обичам усещането, когато нанесе удар!

— Знам какво имаш предвид — засмива се той.

— Ще ми се всяка жена по света да можеше да изпита това усещане. Всички тези момичета, които седят безсилни в офиса ми — искам да кажа, Шантал можеше да е една от тях, но тя е успяла да стане силна. Ох! — с мъка лягам по гръб, сядам и във вълнението си го хващам за ръцете. — Мили Боже, Рубен! Защо няма бокс за момичета? Истински? Защо не може да се бием? Е, не всички, но поне някои — поглеждам нагоре към него и мислите ми скачат на друга тема. — Можеше да е толкова хубаво!

— Бог е милостив — отвръща той, а после грамадните му ръце са около главата ми и ме целува. Заболява ме и аз се отдръпвам леко. Той казва: — Съжалявам — но не спира, само става по-внимателен.

Насъбраното в мен и без това е много, затова просто избухва и аз отвръщам на целувката му с цялото си същество. Невъзможно е да го спра точно сега. Не ме интересува докъде ще доведе, какво ще последва, дали спираме, или започваме. Чувствам, че имам нужда да се отдам и да го приема безрезервно, устните ни са толкова жадни, че направо се хапем един друг. Обвивам с крака тялото му и го придърпвам в себе си.

Този мъж е прекрачил границата, чувствам го. Ръцете му са по гърба, лицето, дупето ми, придърпва ме към твърдото си тяло. Между нас тече ток, чието жужене почти може да се чуе. Не знам дали това са звуците, които издаваме, или е шумът от копнежа, който изпитваме.

— Докосни ме — прошепвам.

Ръцете му свалят потната ми фланелка, после и спартанския спортен сутиен. Той се навежда над мен, целува шията ми, възвишението на гърдите ми и пак устните, докато ме гали с ръце.

— Трябва да си взема душ — едва успявам да прошепна.

— Не — отвръща той, докато ме намества в извивката на ръката си, обръща ме странично и ме целува. По устата и лицето, а ръката му се плъзга по ръката, гърдите и извивката на тялото ми. — Искам да те вкуся така.

Това и прави. После се освобождаваме от панталоните си — аз от шортите, а той от долницето на анцуга — и се сливаме силно, ръцете ми са около врата му, нуждаем се единствено от силата му и картината не е нито красива, нито мила, но е наистина много хубаво.

Никога не съм изпитвала същото с друг мъж. Усещането е толкова естествено. Тялото му пасва на моето. Височината му отговаря на моята. Държа го в себе си, а отмалелите ми ръце са обвити около врата му и дишам, сгушена в него. Той ме целува по главата и потрива гърба ми, докато отново се приземяваме в реалността.

— Нямах намерение да те изкушавам — изричам тихо. Страхувам се, че ще ми се ядоса.

— Да. Знам — той помръдва към мен. Усещам усмивката му. — Аз съм слаб.

— Не — засмивам се аз. — Ти си много, много силен.

Оставаме да лежим така много дълго.

— Да не си полудял? — питам накрая, като се надигам.

— Не — отвръща нежно. — Искаш ли да дойдеш у нас?

— Да.

— Само за тази вечер. Утре се връщаме пак на начална позиция.

Усмиввам му се.

— Не трябва ли да спреш, когато осъзнаеш, че си посегнал към чашката?

Той преглъща.

— Да, но вече съм пиан.

— Аз също — пошепвам.

Никога няма да забравя тази нощ. Към края ѝ кожата вече не ми принадлежи. Всеки сантиметър е татуиран от дъха на Рубен. Когато се отпусне, той въобще не е сдържан и сериозен любовник. Гъделичка ме. Украсява ме с храна. Целува наранените ми места. Прямо е. Дори дяволит. Земен.

Откарва ме до колата ми призори, изпотена и задоволена, и се разделяме след дълга, много дълга целувка.

— Щом изгрее слънцето, започваме на чисто.

Кимам. Без да му вярвам.

35 ТРУДИ

*„Ах, колко мъка, колко труд ми
струва
да те обичам, както те обичам!
От твойта обич тегне ми
сърцето
и въздухът,
и шапката ми даже.“*

*„Истина“
[1], Федерико
Гарсиа Лорка*

На следващата сутрин Рик идва да вземе Колин, за да прекарат заедно деня. Беше малко неловко, докато се уговорим, а после да ги гледам отстрани как се мъчат да решат какво да правят, но не се намесвам. Накрая решават да отидат с колата до „Тринидад“, за да купят някакви инструменти, а после да обядват. Довършвам опаковането на подаръците на спокойствие, почиствам къщата и обмислям посрещането на Коледа, която е само след два дни. За мен ще е най-тежко, затова трябва да измисля по-различен начин да я отпразнувам, за да бъде забавно, да ѝ придам нов смисъл и да е по-различно от всички предишни Коледи.

Докато мия кухнята, ми хрумва, че мога да направя тържество с коледни песни. Да направя шоколадово фондю, така любимо на децата, и да поканя съседите. Зарязвам пода наполовина измит, подпирам бърсалката на мивката и се обаждам на Робърта, която посреща идеята с радост, после казвам на Джейд, че ако иска, може да покани Рубен. Шанел не може да дойде, защото ще ходи на църковната служба със свекъра и свекърва си, но обещава да се отбие поне за малко. Съобщава ми шепнешком, че се е обадила и е приела стипендията, но

още не е казала на Тони. Последен е Ейнджъл. Сещам се, че нямам телефона му, затова обличам палтото и отивам да го поканя лично.

След онзи ден съм го виждала само няколко пъти за кратко. Той се отби една вечер с надеждата да го поканя, но Ани си беше вкъщи и гледаше сърдито, затова той остана съвсем малко и на тръгване ми намигна. Бях толкова заета с подготовката на празника, че нямах време да намина у тях.

На верандата спирам за миг, обхваната от противоречиви чувства. Хем го искам, хем не. Случилото се не бе в мой стил, но беше толкова хубаво. Той е твърде млад. Твърде неопитомен. В момента нямам нужда от връзка.

Той също. Понечвам да почукам и той отваря вратата.

— Трудии! — възкликва с непринудена топлота и широка усмивка. — Надявах се да те видя. Влизай. Искам да ти покажа нещо чудесно.

— Какво?

Влизам вътре и долавям уханието на канела, присъщо за него, от което костите ми омекват. Затваря вратата и аз му правя място да мине, но той се спира пред мен.

— Как си? — казва, като не откъсва очи от мен.

— Добре — отвърщам. — А ти?

Усмивката му е ленива и дяволита.

— Много гладен.

Изчервявам се, което е нелепо. Свеждам очи и казвам само:

— Хммм...

Той се засмива, хваща ме за ръка и ме издърпва в опасната си кухня. На масата има купчина пресни зеленчуци — червени, зелени и дори една оранжева чушка. Безбожно скъпи са и никога не си купувам, но са красиви с разхвърляния между тях лук и издължените форми на тиквичките.

— Какво готвиш?

Отново смях.

— Още нищо. Играех си с фотоапарата. Искаш ли да опиташ?

— Разбира се — дава ми тежката си „Минолта“ и докосва леко тила ми, за да застана по-близо до приканващото късче природа. Поглеждам през обектива. Светлината танцува над червените, жълти и зелени кори, спуска се тук, изчезва там. Улавям с обектива очертанията

на една оранжева чушка и щраквам, после вдигам фотоапарата и я докосвам. — Можеш да направиш яхния.

— Сигурно. А сега ще те целуна, Трудн. Може ли? — и преди да кажа не, не че щях да го сторя, просто се навежда и докосва устните ми със своите. Мимолетна среща на устни, език, дланта му върху бузата ми, после се отдалечава. — Нямах нищо против, нали?

— Да.

— А сега трябва да ти покажа от какво съм толкова радостен тази сутрин? — взема един плик от плота и го отваря. Винаги е весел, но сега повече от обичайното. Изважда сноп снимки. — Ще ме направиш известен, mi embuja. Виж.

Подава ми дебело купче снимки двайсет на двайсет и пет сантиметра. На всичките съм аз.

— О, Боже! — възкликвам, смаяна и запленена.

Част от тях са на леглото, светлината пада на снопове върху голата ми плът — никога не съм се виждала така, погледната по този начин. Косата ми и извивката на гърба и бедрата ми, дължината на краката и гладката бяла, млечнобяла кожа. Има и няколко други, които ми направи сутринта в Деня на благодарността, застанала в кухнята, и няколко с бялата риза, която бях облякла, след като се любихме, без да знам, че ме е снимал. На едната се вижда очертанието на гърда под отворената предница на ризата.

Докато ги гледам, жената от снимките заживява свой живот, това вече не съм аз, а същество от светлина, блясък и цвят. Искан ми се да заплача, толкова са изящни.

Вдигам очи, поразена.

— Не ти ли харесват? — пита, като ме докосва по лицето. — Само кажи и ще ги изгоря завинаги.

— Не! Не, не ги унищожавай. Прекрасни са. Красиви. Искан да видя целия свят с твоите очи — този път аз го докосвам, докосвам красивото му лице. Навеждам се и го целувам много нежно. — Какво чудо си ти!

Той взема снимките от ръцете ми, докосва гърба ми, бедрата, повдига блузата, за да погали кожата ми, гледа ме.

— А ти си създание от светлина. Обикновено тъмнината освобождава онова, което ние наричаме duende^[2]. Как така твоята светлина го промъкна в сърцето ми?

Някой ден всичко това ще се превърне в спомен. Но сега е истинско. Случва се в този момент.

— Ейнджъл, мога ли да те целуна?

— Моля те — прошепва и посреща целувката ми. Говори, докато се целуваме: — Изпълни ме със светлина. Освободи ме.

Засмивам се тихо, защото именно той стори това за мен.

— През февруари заминавам за Севиля — казвам.

— Много хубаво — ръцете му са в косата ми, бедрата ни се допират. — Изучавай Лорка. Запознай се с онзи свят. Те ще те заобичат, ще се влюбят в твоята светлина.

Когато преставаме да се целуваме и галим, разпалвайки желанието един в друг, той си взема фотоапарата, настанява ме на един стол, слага в скута ми зеленчуците и изщраква няколко ленти. Чувствам се красива и жива. Той снима мен, аз него.

Чак накрая се сецам да му кажа, че организирам тържество с коледни песни. Той се засмива дяволито.

— Ако дойда, дъщеря ти нали няма да ме подгони с метлата?

— Не. Няма дай позволя — засмивам се аз.

— Тогава с удоволствие ще дойда, за да хапна шоколад. Ще донеса вино и нещо сладко, да?

— Да.

Оставям го както винаги енергичен и потънал в неговите си неща и прекосявам моравата между къщите ни с глуповата усмивка на лицето, която отразява всичко случило се през този ден. Държа в ръката си копия от снимките, които ми даде. Трябва да ги скрия на сигурно място, но не можех да не ги взема. Бих искала да ги сложа в рамка и да ги окача в дневната. Или в спалнята.

Може би когато децата пораснат.

Дотогава ще си останат моята сладка тайна.

Едва когато заобикалям дърветата, виждам камионетката на Рик, паркирана на алеята. Пликът със снимките изведнъж започва да пари пръстите ми и аз се оглеждам за място, където да го скрия. Няма къде, затова го внасям вътре, пулсирайки цялата от червена светлина. Червеното на страстта ми, червеното на косата ми.

Заварвам Рик и Колин, седнали на дивана. Няма музика. Естествено, нали изнесох телевизора. И двамата не изглеждат особено щастливи.

— Здравейте, момчета. Какво става? Защо сте се прибрали толкова рано?

Върху бузите на Колин са избили червени петна.

— Просто свършихме по-рано, отколкото мислехме. Мога ли да вървя сега?

Поглеждам въпросително Рик. Той подвигва рамене примирено.

— След малко ще приготвя вечерята — казвам.

Колин се навежда да прегърне баща си. И двамата избягват да се поглеждат в очите. Синът ми се качва на горния етаж. Чува се затръшването на вратата и зазвучава музика. Поглеждам Рик.

— Какво стана? — той потърка лицето си.

— Не знам. Започна да ме обвинява за всичко и аз му се разкрещях.

Поемам си дъх и сядам на стола. Продължавам да държа плика, който изгаря пръстите ми, затова го оставям, както се надявам, небрежно. После пак го вземам, опасявайки се, че ако го оставя, Ани или Колин ще проявят любопитство, ще го отворят...

— Къде беше? — пита Рик.

— До съседната къща — той присвива очи.

— Не ми се вярва Робърта да е причина за това изражение на лицето ти.

Само повдигам вежди.

— Господи, Труди! Той прилича на дванайсетгодишен.

— Остави това, Рик — предупреждавам го аз. — Не ти влиза в работата.

— Хубаво — изправя се. — Нищо вече не ми влиза в работата, нали? Нито ти, нито децата ми, които почти не виждам, които... — вдига ръка. — Няма значение.

Запътва се към вратата и аз си казвам, че не трябва да го съжалявам, защото както си е постлал, така ще си легне и...

Само че твърде дълго той беше центърът на света за мен и виждам мъката и тъгата в наведената му глава и безсилието в свития му юмрук.

— Рик, трябва да им дадеш малко време. Децата ще разберат.

Той се спира по средата.

— Мислиш ли?

В главата ми се въртят хиляди мисли. Очите му са ми толкова близки. Познавам всяка сянка и усмивка, изписани на тази уста. Виждам, че мустаците му имат нужда от оформяне, забелязвам сенките от умора около очите му. Ставам, оставям снимките на дивана и казвам:

— Ела тук.

Той се хвърля в прегръдките ми и ме стисва силно с дългите си ръце.

— Как стигнах дотук, Трудни? Как мога да се върна назад и да оправя всичко? — дъхът му е топъл върху врата ми, а тялото му толкова болезнено познато и така далечно в същото време. Непоносимо е.

Докато стоя там, прегърнала съпруга си, чувствам разликата в себе си. С Ейнджъл изпитвам облекчение и ми е леко. С Рик усещането е от главата до петите, до мозъка на костите ми. Любов, дълбока, дива и ожесточена, от която оставам без дъх, и изпитвам срам, че ми се ще да заплача на рамото му. Притискам го по-силно и просто стоим прегърнати много дълго, давайки си утеха за всичко, с което може да ни сблъска животът. Той ме целува лекичко по ухото и ме пуска.

— Довиждане.

Кирам.

Коледа. Първи пристигат Робърта и Джейд. Колин и Ани ми помогнаха да почистя къщата и се радвам на доброто им настроение. Застлахме масата с дантелената покривка и подредихме червените чаши, които свекърва ми ни подари преди три години.

Колин вдига една от тях.

— Баба ми липсва.

— На мен също. Много — казва Ани.

— Хайде да сложим една чиния и за нея — предлагам. — Какво ще кажете?

— По-подходящо е за друг празник, мамо.

— Мисля, че идеята е добра — обажда се Колин. — Отивам да донеса.

Ани повдига вежди.

— Тогава да сложим една и за татко.

— Липсва ли ти тази вечер?

Свива рамене.

— Малко. Просто Коледа не е същата без него. Можем да се преструваме колкото си искаме, но всички чувстваме някаква празнота.

— За татко ли говориш? — Колин донася чиния и прибори и ги подрежда отляво до челното място, където тя винаги седеше.

— Да — сгъвам салфетка. — И на теб ли ти липсва?

Лицето му се затваря, после поглежда крадешком към Ани. Малкото ми мъжко момиче едва сдържа сълзите си. Колин омеква. Кима.

— Не е същото.

— Знам — поемам си дъх, — но нали затова тази вечер правим нещо по-различно, празнуваме по свой начин.

— Той липсва ли ти изобщо, мамо? — пита Ани.

Всяка секунда, иска ми се да кажа. Всяка хилядна от секундата. Няма миг от деня, който да не е изпълнен с някаква мисъл за него, спомен или копнеж. На глас казвам:

— Разбира се, че ми липсва. Понякога обаче нещата се променят и човек трябва да се приспособи възможно най-добре.

Пристигането на Робърта прекъсва разговора, и слава Богу! Тази вечер изглежда крехка и изморена и се подpira на ръката на Джейд. В другата си ръка Джейд носи торта. Правя знак на Ани да я вземе и Джейд настанява Робърта на масата. Навеждам се да я прегърна и долавям лекото ухание на парфюма ѝ и маслото за коса, което използва.

— Как си, мила?

— Добре съм — сочи. — Тази торта е за съпруга ти. Предполагам, че ще го видиш? — хвърлям развеселен поглед към Джейд.

— Ще го видим. Дори ако трябва да отида специално до него.

После идва Ейнджъл и донася със себе си мириса на шоколад и канела.

— Здравейте, красива госпожо — поздравява Робърта и я целува по бузата.

Оставя пред нея опакован подарък. Подава на Джейд малко по-голям и същия на Ани, която леко се изчервява. Спира се пред Колин и протяга ръка.

— Аз съм Ейнджъл Сантяго. Ти сигурно си Колин, да?

— Правилно — отвърща Колин студено.

Ейнджъл държи и друг пакет, тънък и плосък, затова се опасявам, че може да е снимка. Носи и тенджерата и аз казвам:

— Дай това в кухнята.

Докато ме следва, усещам възбуда по гърба си сякаш ме докосва. Което, разбира се, не прави. В кухнята той застава много близо, продължава да бърби, оживено и весело за съставките на яхнията, която е донесъл. Поглежда през рамо, после слага ръка на дупето ми и го стисва леко.

— Красиво дупе — прошепва. — Измъкни се довечера, Трудис. Ела при мен.

— Не знам дали ще мога.

Очите му са като крилата на водно конче, с цветовете на дъгата.

— Опитай. Подготвил съм ти изненада.

Кимам и бързо се връщам в другата стая. Колин ме поглежда изпитателно. Чува се звънецът и аз се забързвам с облекчение към вратата.

— Това сигурно е Шанел.

Рик е. Застивам и в продължение на един дълъг момент го гледам — косата му, очите и прошареното, което се промъква около устата му. Държи кашон с подаръци и забелязал колебанието ми, пита:

— Мога ли да вляза?

— Разбира се. Да. Всъщност Робърта е направила торта специално за теб.

По радиото звучи „Звънчетата на шейната“ и прозвънва във внезапно притихналата стая. Джейд, Робърта, Ани, Колин и Ейнджъл, който определено изглежда палав — и Боже, толкова млад! — се обръщат да видят кой е дошъл. Ани скача.

— Татко! — извиква и се мята на шията му. — Какво правиш? Толкова се радвам да те видя!

На лицето му се изписва сконфузено и благодарно изражение, от което ми се къса сърцето.

— Нося ти подарък, глупаче.

Колин също се приближава и го прегръща.

— Извинявай за онзи ден — изрича тихо.

Рик стиска рамото му.

— Няма нищо, сине.

Телефонът звънва и аз го вдигам. Чува се щракване и аз възкликвам ядосано:

— За десети път ми затварят през последните три дена — и макар да знам, че номерът ми е непознат, по навик натискам копчето. Кодът е на район 970. Нямам познати оттам.

Рик ме поглежда със странно изражение.

— Какво? — питам аз.

— Нищо.

От дъното на стаята Робърта казва:

— Ела седни, сине. Събрали сме се да пеем коледни песни. —
Аз... ааа...

Той попипва мустаците си, поглежда Робърта, децата, мен. Ейнджъл се е настанил в края на масата на старото място на Рик и облизва една троха от пръста си. В очите му има някакъв немир и първичен израз, докато избира една ягода, потапя я в соса и я изяжда, което има за цел да ни накара — да накара мен — да си мисля за други неща. Това и правя. Той ми намига.

Рик го забелязва.

— Аз съм Рик Марино — протяга ръка.

— А, да — казва Ейнджъл. — Старият съпруг — той се избърсва със салфетка, а аз трябва да стисна устни, за да не се разсмея. — Аз съм Ейнджъл Сантяго.

Джейд прикрива устата си с длан, а аз отпивам голяма глътка вода, докато двамата мъже се ръкуват. Рик повтаря провлечено:

— Анхел.

— Седни, Рик — подканва го Робърта.

— Ще пеем заедно коледни песни, татко — казва Ани и поглежда настоятелно Колин.

— Не мисля. Майка ви е организирала тържеството — поглежда ме. — Честита Коледа!

Неудобството и веселото настроение изведнъж експлодират и аз изпитвам мъчителното желание да направя нещо, че да се почувства по-добре. Това е като нелечима болест, мога да се закълна. Ядосана съм заради слабостта си, затова вирвам брадичка.

— Честита Коледа и на теб!

— Хайде, татко — умолява го Ани. — Само няколко песни заедно. Ще изпеем твоите любими.

Пред погледа ми отново преминава картината на коледната служба и „Малкият барабанчик“.

— Баща ви сигурно си има друга работа. Утре ще го видим.

Ала Ани започва да пее „Елате, вие всички, вярващи“ и Робърта, нейната съучастница в престъплението, също се включва, а Рик стои с отпуснати ръце, останал без дъх. Предавам се и запявам и останалите трима, включително и Ейнджъл, също запригласят. Гласът на Колин е плътен и пее вярно, на Ани е висок и слаб, а Робърта пее със силата на Арета Франклин.

Рик просто стои там, поглежда децата, после мен. Виждам, че още малко и ще се разплаче, затова отивам при него, хващам го за ръката и го настанявам на масата. Продължавайки да пее, му наливам питие, слагам го пред него и когато песента свършва, изчаквам съвсем малко и запявам:

— „Елате, съобщиха ми...“

В нашето семейство всяка година пеем тази песен и сме се научили да я изпълняваме красиво, в синхрон. Моят писклив алт, дълбокият бас на Ричард, сладкото сопрано на Ани и обработеният баритон на Колин. В средата Рик внася стабилизираща тежест на нежната мелодия с ниския си плътен и хубав глас.

Полагам ръка на рамото му, тъй като той още не пее, и поглеждам към Ейнджъл. Очите му са светнали и топли и той ми кима едва забележимо.

Но Рик не пее. Не е докоснал чашата с питието. Дори не поглежда децата си. По средата на песента се изправя, махва и напуска стаята.

— Забрави си тортата — казва Робърта.

Ани скача.

— Отивам да я взема.

Спирам я и давам на Рик възможността да си тръгне, преди да са му потекли сълзите.

— Утре ще му я занесем.

След това вечерта преминава добре, поне според целта, която си бях поставила — да дам на всички нас през тази трудна Коледа място, където можем да бъдем заедно. Робърта е относително весела, което е

добър знак след затишието миналата седмица. Джейд пее енергично, макар не съвсем вярно, а в един момент двамата с Ейнджъл изпълняват една коледна песен на испански.

След като гостите си тръгват, децата изчезват по стаите си и аз ги предупреждавам да не излизат оттам до сутринта. Почиствам бъркотията на спокойствие и пускам любимия ми диск с коледна музика — онзи с „Чухме ангели небесни“, после изваждам чорапчетата и всички скрити лакомства.

С Рик винаги го правехме заедно. Спомням си за тези моменти, през всичките години, когато бяхме до късно, за да приготвим и надпишем подаръците за всяко дете с бележки от Дядо Коледа, похапвайки от бисквитите и млякото, останали от децата.

Пронизва ме мисълта, че това време е приключило безвъзвратно. Тази част от живота ми, майчинството, е свършила. От известно време насам. За първи път не изпитвам мъка. Питам се каква ли ще е следващата ми Коледа. Дали ще я прекарам тук или другаде. Дали ще продължа да живея в тази къща, или ще бъда далеч и ще се занимавам с испанския.

Докато се приготвям за лягане, вземам душ, а после сядам на ръба на леглото и се реша, изпитвам чувство на облекчение, примесено с някаква празнота, която не мога да назова.

Така няма да мога да заспя. Трябва да си почина, за да издържа утре, но след час се надигам в тъмното и дърпам завесите. В кухнята на Ейнджъл свети и през прозореца се вижда част от рамото му в бяла риза. Чудя се дали мога да го накарам да погледне и да ме види.

Засрамвам се и слизам долу в тъмното, изненадана, че в стаите на Ани и Колин е тъмно. Усмиввам се. Някои неща не се променят. Утре ще станат рано, двете ми вампирчета, нетърпеливи както когато бяха осемгодишни, за да видят какво им е донесъл Дядо Коледа.

Един часът е. Луната се е облецила, а вятърът е утихнал. През прозореца се виждат голите клони на фона на небето. Красиви са. Намятам се с пенъора от памучно кадифе и излизам навън.

Не мога да мисля за друго, освен за измъченото лице на Рик и сълзите, напираси в очите му. Все още съм му силно ядосана за

изневярата, бясна, че не можа просто да дойде при мен и да ми каже: „Много съм нещастен, но не знам защо. Помогни ми да разбера.“

Ала внезапно ми хрумва, докато стоя на верандата на лунната светлина, че аз също не бях щастлива. Бях започнала да негодувам, че съм се отказала от всичко заради него. Имаше моменти по време на курса по народна медицина, когато говорех цял следобед с някой мъж и си мислех: „Защо Рик не ме изслушва по този начин? Защо никога не иска да говорим за нещата, които ме интересуват?“

Имаше моменти — много, сега разбирам с чувство на вина, — когато го изолирах от себе си по време на онзи дълъг и мрачен период. Все пак аз също скърбях. Джо не ми беше най-добрият приятел, но го обичах. Свекърва ми бе за мен майка — много повече от родната ми майка — и понякога ми липсва болезнено. Много пъти си мисля, че ако беше жива, това нямаше да се случи.

От стола на верандата се обажда Лусил:

— Започваш да схващаш, миличка.

— Ти истинска ли си?

Тя ме поглежда със сините си като метличина очи.

— Кое е истинско?

Чувам стъпки на верандата, тежки мъжки стъпки, и за миг се надявам, че е Рик, който е загърбил гордостта си и е дошъл да ме помоли да го приема у дома.

Но не е той, а Ейнджъл, който се приближава, прегръща ме и ме целува по челото. Облягам се на него, главата ми върху извивката на не това рамо, което исках, и сълзите потичат. Той ме гали по косата, допира бузата си до главата ми и издава тихи звуци на утешение.

— Много го обичаш — казва накрая, докато силните му млади ръце ме галят по гърба.

— Да.

Хваща ме за ръка и сядаме на стъпалото.

— Чуй — казва тихо и искрено, гласът му красив като песен. — Видях го тази вечер. Той обича теб, не другата жена. Какво ще направиш?

— Какво мога да направя?

Той се засмива и отмахва косата от устата ми.

— Американците са забравили страстта. Остави duende да ти помогне. Бори се за него — вдигам глава.

— А ти, Ейнджъл, ще се бориш ли за твоята жена?

— Шшш — отдръпва се, поклаща глава. — Тя не го заслужава.

— Кой ли заслужава?

Той навежда глава и ми се приисква да целуна беззащитната извивка на врата му.

— Тя ме направи за посмешище пред целия град.

— Тогава я доведи в Америка.

— Тя не ме обича. Според мен трябва да обичаш човек, който също те обича.

— Тя не те обича?

Поклаща глава.

— Но ти пише писма? Колко често ти пише?

— Всяка седмица. И всеки път едно и също. Много съжالياва. Много. Много.

— Сигурно наистина съжالياва, Ейнджъл.

Той не казва нищо, само гледа втренчено в нощната тъмнина с разбитото си сърце. Навеждам се и го целувам по бузата. Той вдига ръката ми и целува дланта.

— Дали тази нощ не можем да облекчим взаимно тъгата си?

— Мили, мисля, че тази част е приключена за нас.

Той ме поглежда полуусмихнат.

— Никога няма да те забравя, моя Труд.

— Аз също никога няма да те забравя, мили мой.

Целува ме. Тъмна богата целувка с вкус на канела. Дъхът му роши косата ми, а в следващия миг си е отишъл.

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

[2] Особено качество или обаяние, което прави някого неустоим.
— Б.пр. ↑

36

ТРУДИ

Федерико Гарсиа Лорка е роден на 5 юни 1898 г. в селцето Фуенте Вакерос, недалеч от Гранада. Първата му книга е публикувана през 1918 г. когато е само на двацет години. Екзекутиран е в Гранада през 1936 г. Тялото му не е намерено.

Децата ме измъкват от леглото в осем с дяволито блеснали очи.

— Ела да видиш какво ти е оставил Дядо Коледа. Хайде!

— Какво?

Забавям се само минута, измивам си зъбите и слизам долу, където ухае на прясно сварено кафе. Под елхата има пакет, опакован в червена подаръчна хартия. Ани ми го подава.

— Откъде се взе? — питам.

— Дядо Коледа — отговаря Колин.

Усмиввам се. Очевидно двамата са го подготвили заедно. Премервам тежестта на пакета с любопитство. Прилича на книга. Поглеждам ги изпитателно.

— Отвори го!

Разкъсвам хартията и замръзвам. Това е книга. Стара, на испански. „Libro de Poemas“^[1] — първия поетичен сборник на Федерико Гарсиа Лорка. Това е първото издание! Подписано.

Покривам уста с длан. Прошепвам:

— О, Господи!

Рик е сложил картичка и ръцете ми треперят, докато я отварям. Пише само:

„Надявам се да ти хареса, дечко.

С обич:

Примигвам, за да прогоня сълзите, и поглеждам светналите от очакване лица на децата.

— Как, за Бога, е успял да го намери?!

— Ние помогнахме — обяснява Ани. — Аз и Колин. Той се обади на Колин да го пита как да намери книгата, после една вечер, докато те нямаше, аз и татко влязохме в интернет, открихме един екземпляр и го поръчахме. Колин го получи в колежа.

— Благодаря ви.

— Благодаря на татко. Подаръкът е от него.

— Ще го направя — казвам и притискам книгата към гърдите си.

— Обади му се сега, мамо — настоява Ани.

Искам, но ако сега е с нея? Или не си е у дома? Познатото пронизване се появява. Носи със себе си някакво отчаяние. Снощи от думите на Ейнджъл почувствах надежда. Тази сутрин ми е безрадостно както винаги. Само че те ме гледат с такава надежда и не мога да ги разочаровам, затова вземам телефона и го занасям в кухнята. Докато набирам номера, си наливам чаша кафе. Разбърквам захарта и слушам как звъни в другия край на линията, а костите ми изтъняват с всяко прозвъняване... две, три... четири и тъкмо се каня да затварям, като чувам запъхтяното:

— Ало?

— Здравсти, Рик. Надявам се, че не те безпокоя.

— Не, разбира се. Просто не можех да намеря проклетия телефон.

— Обаждам се да ти благодаря — в очите ми отново плуват сълзи — това е най-желаният подарък, който съм получавала някога, и знам, че си дал цяло състояние. Прекрасен е.

— Наистина ли? Харесва ли ти?

— Разплаках се, когато го отворих.

— И Колин така каза.

— Не съм ти купила нищо, Рик. Не мислех, че ще си разменяме подаръци. Извинявай.

— Труди, не затова ти го дадох. Нищо не съм очаквал.

— Знам. Просто се чувствам зле. Цяла година планирах да ти купя онази маниашка уредба и ми беше крайно болно да не ти я взема.

— Онази с дистанционното ли?

— Да — ухилвам се.

— О, човече! — благоговейно мълчание. — Не съм очаквал да ми я подариш.

— Все пак. Благодаря — в паузите между репликите ни чувам бълбукането на кафе машината и тихото изтракване на тежкия железен тиган на котлона. Прави си закуска. — Е — казвам аз, — честита Коледа, Рик!

— На теб също, дечко. — Чао.

След обяда Колин казва:

— Обадох се на татко и го поканих да дойде следобед. Нали нямаш нищо против да го викна сега?

— Не, разбира се.

След малко се връща.

— Май е много потиснат. Трябва да пренесем Коледата при него, мамо.

— Какво искаш да кажеш?

Ани се обажда.

— Да му занесем от пуйката и тортата, която Робърта направи специално за него, неговите подаръци, чорапчетата и всичко останало — поглежда ме умоляващо. — Нали ще дойдеш с нас?

— Не знам — въздъхвам. — Мисля, че вие двамата се опитвате да ни съберете, което е много мило, но не е ваша работа.

— Просто смятаме, че татко е много самотен и искаме да изкара една святна Коледа, това е всичко — обяснява Колин.

— Ще ви закарам, но не мисля, че ще вляза с вас.

Опаковаме храната и сладките в една кошница. Колин дори слага шише с яйчен коктейл. Подреждам в пластмасова кутия от любимите му сладкиши — шоколадови ангелчета, сладки с парченца шоколад и меденки — и изравям неговия традиционен чорап от кутията с коледна украса, която бях прибрала в задната стая. Сложих всички бонбони в чорапчетата на децата, затова и двамата даряват част от своите.

— Няма желирани бонбони — казва Ани. — Трябва да купим — изглежда отчаяна, затова спирам пред „Сейфуей“, единствения отворен магазин, и грабвам една кутия.

Навън е ясна и светла коледна сутрин. Тиха, каквито са всички празници. Докато карам из града, сърцето ми се е свило от притеснение. Навън малки дечица карат новите си триколки и колички. Семействата седят на предните веранди, пият бира и чай на мекото време. Въздухът мирише на печена пуйка.

Дори мрачният квартал на Рик изглежда празнично. Добродушен чичо или дядо ни помахва, когато паркираме зад камионетката на Рик и слизаме натоварени. Докато вървим през тревата, имам тревожното чувство, че нещо не е наред, но не му обръщам внимание. Коледа е. Проблемите могат да почакаат един ден.

Влизаме в коридора към апартамента му и Колин започва да пее коледна песен, а Ани, натоварена с пакети и със зачервено от приповдигнатото настроение лице, бодро се присъединява. И на двамата ръцете са заети, затова аз почуквам.

Бедата отваря вратата. Каролин ни гледа втренчено със зачервени от плач очи. Колин произнася с едва сдържана ярост:

— Баща ми тук ли е?

Рик хваща вратата и я избутва.

— Тук съм, сине. Каролин тъкмо си тръгваше.

Изглежда силно разгневен. Облякъл се е грижливо с хубав спортен панталон, тюркоазната риза от памучно кадифе и медальона на Свети Йосиф, който му подарих преди години, понеже мислех, че ще стои секси на тъмните му гърди. Сега отново се убеждавам, че съм имала право.

Каролин не помръдва, но Рик я побутва лекичко и тя пуска вратата, като се провира между мен и децата. Рик слага ръка на моята.

— Не е така, както изглежда — казва, като ме гледа в очите. — Не си тръгвай, моля те.

Каролин понечва да каже нещо, но Рик я прекъсва решително:

— Не сега — към нас: — Влизайте, ей сега се връщам.

Ани и Колин ме поглеждат нерешително. Поколебавам се, объркана и притеснена. Надеждата в очите им ми дава отговора. Коледа е. Ще вляза. Един час, после си тръгвам. Кимам.

Докато го чакаме в стаята да се върне, чуваме приглушения му глас, който прекъсва нейния истеричен тон. Става тихо. Чудим се какво да правим. Да седнем? Да останем прави?

— Занеси всичко в кухнята, Ани — нареждам. — Колин, остави пакетите ей там на ниската масичка.

— Мамо — казва Ани, — сигурна съм, че той не е искал да се срещаме с нея.

— Знам, мила — докосвам я по рамото. — Недей да се притесняваш.

Рик се връща с пламнали страни.

— Страшно съжалявам. Просто се появи неканена и...

Пресрещам погледа му. Правя онова родителско изражение, съпроводено с жест — „остави“. Той кима, въздъхва и прокарва пръсти през косата си.

— Донесли сме ти някои хубавини — казвам и сядам. — Подаръци, сладки и дори...

Ани изважда чорапа.

— Та-да! Желирани бонбони.

Той я прегръща и ме поглежда през рамото ѝ. Очите му говорят колко е благодарен.

Угощаваме се с храната, която донесохме — пуйката, гарнитурата и соса. Рик пуска музика и си спомняме истории от предишни Коледи, говорим за плановете на Колин и кандидатстването на Ани в колеж.

След няколко часа решавам, че е време да си вървя. Скоро разговорът ще замре и няма да ни остане друга тема за разговор, освен за проблемите. Слънцето залязва. Вероятно искам да се прибера у дома, преди да се е стъмнило. Тъкмо се каня да го кажа, когато Колин предлага:

— Хайде да поиграем на монополи.

— С теб не играя — отвърщам. — В никакъв случай, господин Недвижима Собственост.

— Е, хайде де, мамо. Никой не иска да играе с мен.

— Аз ще играя — казва Ани.

Двамата с Рик едновременно я поглеждаме с учудване. Знаем, че мрази да губи от батко си, а тя губи всеки път.

— Какво? — казва тя. — Има ли нещо лошо да искам да изиграя една игра със семейството си?

— Мислех си, че е време да тръгвам.

— Не! — протестира Ани. — Още не сме яли десерт.

— Аз нямам монополи — обажда се Рик.

— Ще играеш ли, ако донеса нашето? — пита баща си Колин. Нещо се мъти между тях, което ме изпълва с носталгия, тъга или може би умиление.

— Да — гласът на Рик е леко дрезгав.

— Хайде, Ани, ела с мен. Мама и татко ще останат да си поговорят.

— Не — възразявам и се изправям. — Вие двамата останете с баща си. Аз ще отида за играта. Връщам се веднага.

Ани обаче вече си е облякла палтото и двамата са на вратата.

— Трябва да си проверя съобщенията — казва тя и побутва брат си по гърба лекичко. — Ей сега се връщаме.

Излизат. Отпускам се обратно на стола и поглеждам към Рик, който се усмихва.

— Май двамата заговорничат.

— Мислиш ли? — засмива се той.

На фона на тюркоазната риза кожата му изглежда тъмна и гладка. Прилича на пират с тези искрици в очите. Внезапно се сецвам за Каролин със зачервените очи и почти изричам „Проблеми с жена?“, но замълчавам и се облягам на стола.

— Имаш ли вино?

— Какво ще кажеш за бира? — той се запътва към кухнята и се сецвам за мъжа, с когото се запознах преди години — стройния, непочтителен мъж, който открадна сърцето ми.

— „Хайнекен“?

Трябва му само секунда, после бавно се обръща.

— Пикня от скункс — погледът му е сладен и ленив и цялата заставам нащрек. — Какво ще кажеш за „Будвайзер“?

— Бизонска пикня — кръстосвам ръце и накланям глава. Издавам лека измъчена въздишка. — Предполагам, че трябва да се задоволя с това, което има.

Той донася две. Застанал пред мен, поклаща хулигански ханша си и отваря едната. Пръстите ни се докосват.

— Господи, каква превзета лигла беше!

Засмивам се.

— Да, бях — отпивам голяма глътка, отмятам коса назад. Той сяда на ръба на дивана. — А ти мислеше, че съм най-сексапилното

парче, което си срещал.

Той повдига вежди и навежда сконфузено глава.

— Самата истина. Господи, беше ужасно!

— Ужасно?!

Изражението му е сериозно.

— Какво можех да предложа на жена като теб?

— Доста, както се оказа.

— Сигурно.

— Никакви мрачни разговори днес, ясно? Остави. Мисли си за нещо хубаво.

Той си поема дъх, отпуска се рязко назад и качва крака на очуканата масичка.

— Знаеш ли за какво си мислех онзи ден? Колко големи ставаха гърдите ти, докато кърмеше децата.

— Беше страхотно. Такова усещане! Обожавах го.

— Беше доста секси, но тогава пък ми липсваше нормалният ти бюст и после бях доволен.

Тръпки преминават по гърба ми с такъв заряд, че дори само едно леко докосване от негова страна би предизвикало оргазъм. Едно-единствено докосване. Опитвам се да не гледам издължените му бедра, адамовата му ябълка. Гласът ми прозвучава леко дрезгаво, когато казвам:

— Никога не си ми го казвал.

Телефонът звънва и Рик се намръщва, но не помръдва.

— По-добре се обади — казвам. — Може да са децата.

— Добре — натиска копчето и изрича рязко: — Ало? Погледът му светва, докато слуша, и очите му заприличват на езера в слънчев ден.

— Добре — казва. — Ще я докарам после вкъщи.

Започвам да се смея:

— Ах, тези интриганти!

Той затваря и стиска устни.

— Знаеш ли, не ми подари нищо за Коледа.

Отпивам от бирата.

— Вярно е.

— Искаш ли да чуеш предложението ми?

Облягам се назад.

— Какво е?

Той идва до масичката, коленичи пред мен и взема бирата от ръката ми. Придърпва ме напред и аз вече дишам учестено, толкова силно го желая. Ръцете ми дори треперят, докато кръжат по раменете му, и двамата се поглеждаме отблизо като влюбени в очакване на първата целувка.

Пръстите му са заровени в косата ми, докосват темето ми, ушите. Докосвам мустаците, устните му.

Той възкликва:

— Господи!

После се целуваме за първи път от пет месеца. Сякаш става чудо. Усещането е като дъжд и слънце, като утро. Ръцете му са на тила ми, целувката му е настойчива и жадна, дълбока и продължителна. Аз хващам с ръце лицето му, отвърщам на целувката му, докосвам хубавите му скули и очертанятията на брадичката му.

После заравям лице в шията му — мястото, където мирише най-много на него. Вдъхвам мириса му дълбоко, предавайки се на уханието. Ръцете му опипват гърба ми, после колебливо се плъзват отпред. Отдръпвам се едва-едва, срещам погледа му, хващам ръцете му и ги слагам на малките си гърди.

— О, Боже, Труди! Боже! — целува ме отново, необуздало и аз издърпвам ризата от панталона му.

Когато вдига глава, гласът му е сипкав:

— Това „да“ ли означава?

Изправям се, хващам ръката му и тръгвам към спалнята му, където не съм била досега. Вътре е тъмно и студено, спартанско, но това няма значение. Свалям блузата си и я пускам на пода. Понечвам да откопчая сутиена, но той ме изпреварва с големите си ръце.

— Позволи ми.

Навежда глава и аз целувам трапчинката под шията му, о, така нежно, от което ми се приисква да заплача. Ръцете му повдигат гърдите ми, пръстите му знаят точно какво обичам, нежни кръгове, бавно плъзгане. Когато лягаме на леглото, гърдите му парят моите.

Докато се любим, като че ли ни пронизва светлина, изпълва всички мои клетки и неговите — светлина, която лекува наранените и счупени места. Казвам си, че това е обичайно — разведени двойки да правят секс. Често се случва.

Само че дали другите се чувстват по този начин? Както се чувствам сега, докосвайки го, моя съпруг, единствения, когото съм желала, откакто ме целуна за първи път?

Дали други жени изпитват желание да заплачат от благоговение, когато съпругът им ги целува по шията с цялото си същество? Дали го вдишват, докосват всеки възможен сантиметър от тялото му и гаят гърба му както свещен предмет?

Дали изпитват чувство на святост, когато целува бавно брадичката им, очите, устните?

Издайнически сълзи потичат от очите ми, докато ръцете му покриват тялото ми и не оставят нито един сантиметър недокоснат. Плача, докато боготворя тялото му. Плача, докато се любим, докато се сливаме още веднъж. Мисля, че той също плаче. Една капка пада на мократа ми буза, вкусвам солта по устните му. Целуваме се и се движим, както хиляди пъти преди това. Познавам най-недоловимите сигнали, звука от дишането му, мириса на кожата му. Откакто се разделихме, ми липсва всяка секунда и сега се чувствам в безтегловност от щастие, доколкото може да е щастлив човек. Отново в прегръдките му, да го обичам.

Чак когато се отпускаме един върху друг изтощени, виждам репродукцията на стената. На Уотърхаус, дама и рицар. Той е коленичил пред нея, а косата на дамата е дълга, чуплива и червена. Знам, че репродукцията му е харесала, защото смята, че жената прилича на мен. Затварям очи и го притискам мълчаливо към себе си.

Легнала тук, виждам разликата между мен и Лусил. Аз наистина притежавам приключенски дух и страст към нови неща и непознати места, но Рик Марино ме научи, че освен това съм и жена, способна на дълбока и трайна страст. През изминалите месеци не бях на себе си, защото нямах представа, че съм го обичала така. Че съм била способна на такава любов.

Ала не мога да го кажа на глас, не сега. Може би никога. Вместо това се обръщам и му се усмихвам срамежливо.

— Е — казвам, — не си загубил способностите си.

Сянка преминава през погледа му, но после измърква и ме привлича по-близо.

— Ти също.

В другата стая звънва телефонът и усещам как Рик се сковава до мен. Не помръдва.

— Ами ако са децата? — питам.

— Не са — казва го абсолютно убедено и отново започва да ме целува. Звъненето престава. После пак започва. Спира. Отново започва. Лицето му придобива сурово изражение. — Извинявай, Труд.

Примигвам наивно.

— Проблем с жена?

— Представа си нямаш — в думите му има голяма досада и той отново започва да ме целува, а аз се размивам.

Телефонът отново започва да звъни и аз продължавам да се смея още малко. Той се надига и ме поглежда.

— Какво толкова смешно има?

Едва сдържам езика си зад зъбите.

— Нищо.

Когато звъненето спира за пореден път, той казва:

— Чакай малко — и отива да го изключи.

Връща се, покрива ме със завивката презглава и се любим втори път. Час по-късно ме закарва у дома по мое настояване и с облекчение виждам, че децата са излезли някъде. Качвам се горе и се покатервам на леглото с уханието на Рик Марино по мен. През нощта се събуждам, спомням си, вдигам ръце към носа си, за да го помириша, и отново се унасям с чувство за спокойствие, каквото отдавна не съм изпитвала.

ЕРАТА НА КОТЕШКИЯ БОКС

През 1989 г. тези жени налагат в бокса модата да се боксират в оскъдни бикини. Облечените в изрязани бикини боксьорки си пробиха път до клубове като „Кокос“ в Саутхамптън. Нарекли се „Котешките нокаут“. Седмичните двучасови зрелища не били приети твърде радушно от обществото. Очевидно преди котешкият бокс да се установи в Хамптън, дълго време е бил на мода в нощните заведения на Лонг Айленд и Ню Йорк.

[1] „Книга на песните“, издадена през 1921 г. — Б.пр. ↑

37
ДЖЕЙД

Тази Коледа е много изтощителна. Цялото готвене пада върху мен, въпреки че роднините донесоха приготвени от тях ястия. Но също така внесоха шум, доведоха децата си заедно със стотици подаръци и в къщата все едно е паднала бомба. В края на вечерта съм се проснала смъртно изморена на дивана пред телевизора. Дават коледно детско предаване, което гледам с половин око, докато мозъкът ми работи усилено. Мислите ми скачат тук и там. Тук и там.

Част от случили се през деня неща изникват пред мен. Баба, която лежи в леглото на тъмно и плаче ли плаче. Майка ми идва накрая, за да ми помогне да я вдигна от леглото. После цялата рода от Денвър се заема да разведри Робърта. Тя си слага червило и седи, преструвайки се, че е щастлива.

Майка ми ме прегръща на тръгване.

— Мила, много се радвам, че правиш това за нея. В момента има голяма нужда от човек до себе си.

— Притеснявам се за нея, мамо. Има дни, в които изобщо не става от леглото. Исква просто да си лежи или си опакова вещите за раздаване. Плашещо е.

Тя ме погалва по ръката.

— Ден за ден. Не ѝ позволявай да се залежава, каквито и усилия да ти струва.

— Мисля, че има нужда от някакви лекарства, антидепресанти, за да се справи.

Майка ми си поема въздух.

— Седни за малко при мен, мила — повежда ме към дивана и ме хваща за ръка. — Разбирам какво казваш, притеснена си, че ще започне да гасне, но са минали само два месеца. Съвсем скоро ще започне да се съвзема и ще има и добри дни.

— Ами ако не се съвземе?

— Нека да ѝ дадем още един месец, а после ще видим какво ще правим, става ли? — тя ме погалва по късата коса и се усмихва. —

Баба ти ми каза, че се виждаш с един много свестен млад мъж. Вярно ли е?

— Много е свестен наистина — казвам и замълчавам намръщено. Не знам дали искам да го обсъждаме. Макар че точно така се забърках с Данте, без да споделя с никого. Вероятно защото знаех, че ще ми кажат „Внимавай.“ — Понякога ми е трудно да определя отношенията ни.

— Защо?

— Той ми е треньор, по бокс.

Тя иска да каже нещо за бокса, но си замълчава.

— Добре.

— Той е... ааа... много праволинеен. Исква да се виждаме само в църквата или в присъствието на други хора — подчертавам думите си с жест и ококорени очи. — Като млад е попаднал в лоша среда, но после е влязъл в правия път. Не пие, нито пуши, нито...

— Спи с жени? — засмива се майка ми. Потупва ме по ръката. — Чудесен е, както ми го описваш, Джейд! Точно като за теб. А и баба ти не може да го нахвали, колко възпитан бил, какъв хубавец.

— О, трябва да го видиш — поклащам глава при мисълта за хубавия му задник и онзи блясък в очите му — той е най-красивият мъж, когото съм срещала.

— Ще ме запознаеш ли с него някога?

Свивам рамене.

— Не знам. Винаги е толкова сдържан. Имам предвид, че почти не знам какво изпитва. Вероятно всичко е плод на въображението ми.

Усмивката ѝ е нежна.

— Според думите ти излиза, че е старомоден. Толкова ли е лошо?

— Не — отговарям почти шепнешком. — Това, което ме плаши, мамо, е, че когато съм с него, мисля за бебета. Бебета, вечери и всичко останало. Не искам сериозна връзка. Струва ми се твърде прибързано след Данте.

— Не е прибързано, Джейд. Вярно е, че напусна Калифорния само преди два месеца, но ти отдавна си сложила край на отношенията си с Данте — по време на процеса, след изневерите му. Знаем, че го обичаше, и мисля, че и той те обичаше, мила, но някои мъже просто не могат да пораснат и той е от тях.

Свеждам очи, опитвайки се да скрия пронизващото усещане от думите ѝ. Но майка ми, която ме познава както никой друг на света, го забелязва.

— Довери се на сърцето си.

— Ще се опитам.

Тя отново ме прегръща.

— Помни какво ти казах за баба ти. Обади ми се, ако искаш пак да си поприказваме, или ако състоянието ѝ се влоши, нали? Не е лошо да я заведеш на фризьор например.

— Добре. Обичам те, мамо.

Седя с опънати крака на дивана, гледам телевизия и си мисля колко хубаво щеше да бъде, ако имах деца, които да сложа да си легнат, измити, по пижамки. Бебе, едва проходило дете и по-голямо, което ходи на детска градина, изкъпани и изтощени от дългата щастлива Коледа. Как ми се иска да спяха сега до мен, изморени и доволни! Чувствам празното място до мен, където трябваше да лежат.

Телефонът звъни и аз скачам с надеждата, че е Рубен.

— Здравсти, бейби — изрича измамно ласкавият глас на Данте Кингман. — Честита Коледа!

— Данте — произнасям с досада, — не ми се обаждай повече — затварям. Когато звънва отново, не му обръщам внимание, и то без усилие. Не ме интересуват игричките, хитрините и глупостите му. Когато звънва за трети път, се сецам, че ще събуди Робърта и грабвам слушалката рязко.

— Джейд?

— О, Рубен! — сядам изправена. — Извинявай, мислех, че е бившият ми съпруг. Преди малко звъня.

В дълбокия му плътен глас има весели нотки, когато казва:

— Искаш ли да отида да го набия вместо теб?

— Разбира се. Ще го направиш ли?

Той се засмива игриво.

— Слушай, чудех се дали е удобно да намина за малко. Имах работа цял ден, но съм ви приготвил по нещо за теб и баба ти.

— Страшно ще се радвам. Представа си нямаш колко — после осъзнавам, че трябва да му кажа истината. — Макар че баба ми вече спи. Ще бъдем само аз и ти.

— Добре тогава — не съм сигурна, че чувам нотки на обещание в тона му само защото така ми се иска. — Ами, мисля, че няма проблем, само този път — пауза. — Да ти кажа истината, Джейд, цял ден ми се иска да те целуна. Имаш ли нещо против?

Затварям очи и по тила ми пробягват тръпки.

— Абсолютно нищо.

— Добре тогава. Идвам веднага.

Умората ми се изпарява като с магическа пръчка. Изтичвам в банята да си измия лицето, освежавам червилото си. Сменям пуловера, с който съм била цял ден, с малко по-прилепнал. Слагам си по капка парфюм зад ушите и между гърдите.

Когато му отварям вратата след няколко минути, всяка клетка от тялото ми тръпне за неговото докосване. Всичко в мен крещи „Да!“, когато той влиза вътре с пакетчетата, които оставя на дивана.

— Ела тук — дрезгаво изрича. Без дори да си свали палтото, той ме придърпва към себе си. Обвивам ръце около шията му и започваме да се целуваме като любовници, разделени по време на война. Жадно и настойчиво. После пак се прегръщаме. — По дяволите! — прошепва той, докато гали гърба ми. — Не знаеш колко копнеех точно за това.

— Аз също, Рубен — мога да остана така и да го прегръщам цяла вечност. Да вдъхвам мириса му. Да чувствам сигурното му тяло, силните му ръце.

Скоро обаче се отъркваме един в друг почти безпомощно. Заради клетвата му за въздържание, която той държи да спазва, въпреки че веднъж вече я нарушихме, аз се отдръпвам съвсем малко.

— Искаш ли да ти сложа нещо за хапване? Има много вкусни неща.

— С удоволствие.

— Дай да ти закача палтото и да отидем в кухнята.

Той взема опакованите подаръци и идва след мен. Напълвам му една чиния с пуешко месо с гарнитура, салата, макарони, сирене и няколко от крехките ролца на леля Ти-Ти.

— Цяло чудо е, че са останали няколко от ролцата — обяснявам. — Няма по-добра готвачка от нея.

Той започва да яде като че ли е прегладнял до смърт.

— Много е вкусно, Джейд — казва, след като е опитал от всичко. — Отдавна не съм ял домашно приготвена храна. Липсва ми най-вече

по празниците.

— Не се съмнявам.

Той взема по-малкото пакетче.

— Донесъл съм ти нещо. Честита Коледа!

Прилича на кутийка за бижута. Докато я отварям, той се привежда и подпира лакти на коленете си, прехапвайки долната си устна. Фина златна верижка с висулка. Засмивам се от удоволствие, защото висулката представлява красиво изработени боксови ръкавици.

— Златни ръкавици! Рубен, разкошно е! Благодаря ти — навеждам се и го целувам.

— Харесва ли ти?

— Да.

— Хубаво — отдаваме се изцяло на целувки, неговата ръка гали тила ми и този път той се отдръпва. Вперва поглед в мен със сериозно изражение. Докосва устните ми. — Ти си невероятна жена, знаеш ли го?

— Благодаря ти.

— По-добре да вървя. Целуни баба си от мен — става и започва да се приготвя за тръгване.

— Няма ли да останеш за десерт с кафе? Имаме пиканов пай.

— По-добре не.

Решавам да го приема като зрял човек.

— Добре. Искаш ли да ти сложа от пая за вкъщи?

— Би било чудесно.

Така и правя. Слагам му голямо парче от пая в една кутия и на вратата го целувам за довиждане. Отново започваме да губим контрол, или по-скоро ръцете ни започват да излизат извън контрол. Моите на хубавото му дупе, неговите върху моето, притиснати един към друг.

— Добре — казва. — Лека нощ, Джейд.

— Благодаря, Рубен. Честита Коледа!

Когато си отива, се облягам на вратата и отново превъртам всеки миг наум. Какъв мъж само! Какъв. Мъж. Само.

ПИСАТЕЛСКОТО ТАБЛО НА ШАНЕЛ

Писането е самотно занимание. Семейството, приятелите и обществото са естествените врагове на

писателя. Той трябва да бъде сам, постоянен и донякъде
безжалостен, ако иска да устои и да довърши започнатото.

Джесмин Уест

38
ШАНЕЛ

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: пари за самолетен билет!!!

„Днес по пощата получих ваучер за самолетен билет.
Анонимен. Разплаках се.

Знам, че си била ти и не го заслужавам, но все пак
благодаря. Надявам се някой ден да мога да ти се
отблагодаря за приятелството.

Обич, целувки и много сълзи:

Шанел“

To: chanelpacheco@hotmail.com
From: naomiredding@rtsv.org
Subject: re: не съм аз

„Шанел, много съм развълнувана за самолетния
ваучер, но колкото и да ми се иска да можех да направя
подобно нещо, в момента парите са кът. Някой много те
обича и ти го заслужаваш, момиче, наистина го
заслужаваш. резервирай си самолетен билет още сега.“

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: КАТАСТРОФА!

„Скъпа Наоми!

Извинявай, ако писмото ми по-нататък стане истерично. С Тони спорихме с часове, но той няма да отстъпи за творческия лагер. Според думите му излиза, че трябва да избира или писането, или него и не знам какво да правя.

Ето затова се боях да му кажа, защото знаех, че ще го приеме по този начин — като някаква заплаха срещу папата, що ли. Боже, колко съм вбесена! Освен това плача и през половината от времето не виждам екрана, докато пиша, но тази нощ няма да спя в едно легло с него, каквото ще да става. Може да ми се ядосва, че седя на компютъра, колкото си иска. Имам намерение да работя, докато мога да си държа клепачите отворени.

Толкова внимателно го планирах, Наоми! Посрещането на Коледа беше прекрасно, всички бяха щастливи, хапнаха до насита. Сигурно съм опекла около дванайсет хиляди сладки и приготвих всичките му любими ястия, включително, трябва да отбележа, тамалес, които отнемат цял ден, ако ги правиш сама, както аз, понеже исках да е щастлив и горд с мен. Децата много харесаха подаръците, които им бяхме купили. Цяла година спестявах, за да купя на Тони телевизор с дистанционно и с възможност да гледаш няколко програми едновременно. Така се зарадва!

После децата си легнаха и аз реших, че е дошъл моментът да говоря с него, затова си сложих нещо по-удобно, сещаш се какво имам предвид, и се любихме. Наистина беше много хубаво и аз много го обичам, по дяволите! После донесох по една кутийка кола и започнахме да си говорим на светлината на свещите. Аз му казах за стипендията и всичко останало. Споделих с него колко поласкана се чувствам, колко щастлива, казах му за самолетния ваучер, за плана ми за подготовка и как съм уредила нещата, така че да му е възможно най-лесно.

Знаеш ли какво ми каза той, Наоми? Не. Просто «не». Не «Много се радвам за теб» или «Знам, че от дете си

мечтаеш да станеш писател и много се гордея с теб» — нищо толкова. Само едно безизразно лаконично «не».

Започнах да споря с него, да се опитвам да представя нещата под друг ъгъл. Съседката ми отсреща каза, че каквото и да твърди той, всъщност се бои, че ще ме изгуби, ако отида, затова се опитах да се поставя на негово място и му казах колко много го обичам и как ще мисля за него всеки ден, но наистина не искам да изпускам тази възможност, която рядко се пада на човек. Дори му казах, че би трябвало да се гордее с мен.

След всичко това отговорът му беше «Не». Отново.

В този миг бях толкова ядосана, че не виждах пред себе си. Помислих си за мама, която се бе обезличила в опитите си да угоди на татко. Сетих се за сестра ми, която се самоуби заради онова глупаво момче, което я използва и разби сърцето ѝ. Помислих си колко усилия положих, за да създам уют и топлина за семейството си. (Отново плача, по дяволите!) Тогава му казах, че нямам нужда от разрешението му. Искях благословията му, не неговото разрешение. Казах му, че отивам, независимо дали му харесва или не. Думите му бяха: «Ако го направиш, край с брака ни.»

От всичко най-много се страхувам да не бъда самотна майка, Наоми. Плаши ме до смърт. Само че повече се боя да не заприличам на майка си, затова трябва да го направя. Трябва да се уверя, че имам нужните качества да бъда писател. Ако сега се откажа, вече няма да бъда аз. И той ще бъде женен за призрак.

Надявам се да се осъзнае на сутринта, но ако не го стори — негов проблем. Съседите ще ми помогнат, сигурна съм. Свекърва ми също. Само гледай! Толкова съм му ядосана!!! Ако пред него се откриваше подобен шанс, щях да обърна земята, за да му помогна.

С обич:
Шанел“

To: chanelpacheco@hotmail.com
From: naomiredding@rtsv.org
Subject: re: дръж се

„Ах, Шанел, съжалявам, че срещаш такава съпротива от Тони. Мислиш ли, че ще помогне, ако му напиша писмо?

Той ще разбере, обича те, обича децата и живота ви. не се отклонявай от пътя си, не изневерявай на целите и живота си и един ден той ще разбере.

Ако се колебаеш дали да не се откажеш, искам да си помислиш за момчетата и примера, който им даваш. Показваш им, че си струва да се бориш с всичко и всички за правото да бъдеш самия себе си.

Досега не съм го казвала, шанел, но за мен е чест да те познавам, ти си храбра, силна и красива, знам откъде идваш, защото и аз съм дошла оттам. Моят свят беше резерватът, но разликата не е голяма, бедността навсякъде си е бедност.

Имаш телефонния ми номер. Ако се почувстваш уплашена или самотна, обади ми се, независимо по кое време от деня или нощта, наистина.

с обич:
Наоми“

39

ТРУДИ

ВЪЗДУХЪТ НА АНДАЛУСКИЯ РИМ

„В тази изложба чрез аудио-визуалната продукция уредниците Хосе Мария Руеда и Мануел Гросо разкриват изключителната личност на бикобореца Игнасио Санчес Мехиас — интелектуалец в света на бикоборството, на който Лорка отдава почит в известното си стихотворение.“

Дата и място: есента на 1998, в различни части на Плаза де ла Маестранза в Севиля. Спонсори: Лас Реалес Маестранзас

На следващия ден след Коледа получавам самолетните билети за Севиля.

Докато стоя на верандата под студените лъчи на слънцето, пликът изгаря пръстите ми със светлина и обещания. Сърцето ми зазвънява. Отново се заобичах, планирайки това пътуване, наслаждавайки се на представата за себе си като жена, която може да поеме на път сама, да види всичко, което си пожелае.

Влизам вътре и сядам на дивана, отварям плика и разглеждам маршрута. За миг си представям как се настанявам в самолета, закопчавам колана върху долнището на анцуга, което съм обула, за да ми е удобно през дългия полет. Мястото ми е до прозореца, за да мога да гледам, когато кацнем в Лондон и след това в Севиля.

После тази картина затрептява и виждам Рик, който целува шията ми, и цветния калейдоскоп от спомени, трупани над двайсет години. Ако държа на брака си, този период е много важен и със

съжаление осъзнавам, че не мога да замина. Не и сега. Ще го направя по-късно, когато нещата помежду ни се стабилизируют, когато оставим зад гърба си този мрачен период. Даже Рик може да дойде с мен.

Не.

Странно, но тялото ми се съпротивлява ожесточено на тази идея. Добре, ще отида сама. Да, така е добре. Забелязвам как напрежението ме напуска. Ще отида сама, може би следващата есен.

Засега обаче не мога да замина. Цял ден обмислям възможностите. Изпълнена съм с надежда. Все си мисля за картината с жената на стената в спалнята на Рик и какво означава. Мисля си за моите и неговите сълзи. За първи път от месеци чувствам, че имаме шанс, и няма да го изпусна.

Подпирам билета до монитора на компютъра, за да не забравя да го отменя, заедно с резервацията за Стария еврейски квартал в Севиля. Имам достатъчно време. Ако не мога да върна билета, ще го дам на Ейнджъл.

Докато си стоя там, телефонът звънва. Без да си правя труда да погледна номера, от който ми се обаждат, вдигам слушалката. От отсрещния край се мълчи. След минута затварям и забравям за обаждането.

Само че това се случва шест пъти през деня. На следващия ден отново. И отново на по-следващия. Номерата са различни, но всички са местни и след дванайсетото позвъняване сядам на компютъра и с помощта на интернет проверявам номерата. Два от тях са на мобилни телефони и не мога да ги проследя, но третият е от бара „При Маги“.

Барът, където работи Каролин.

Сядам и започвам да обмислям какво да правя. Не съм говорила с Рик от Коледа и искам да задържа това положение още малко. Топката е в неговото поле.

Телефонът започва да звъни отново и аз поглеждам номера. От бара „При Маги“. Оставям да се включи гласовата поща, чудейки се дали ще последва някакво съобщение. Може би, ако не иска да говори направо с мен, ще може да каже какво иска.

Но когато прослушвам съобщението, се чува само приглушен шум от улично движение и връзката прекъсва.

Чувам гласа на Ейнджъл, който ме пита: „Ще вземеш ли някакви мерки?“

Импулсивно си обувам ботушите и си вземам чантата, преди да съм се разколебала. Навън е режещ студ, затова омотавам шала около устата си. Запалвам колата и я оставям да загрее, докато почиствам заледеното предно стъкло. Навън е тих следпразничен следобед, ясен и студен, въпреки зимното слънце и тюркоазното небе, затова няма много деца. Шофирам през града напълно спокойна, докато не паркирам пред бара на „Санта Фе“.

Заставам до колата и вдишвам и издишвам дълбоко, за да се успокоя. Когато сърцето ми престава да бие като полудяло, прекосявам тротоара и чувам как токчетата на ботушите ми чаткат целеустремено. Поемам си въздух, преди да вляза.

На дневна светлина обстановката вътре е мрачна и безрадостна. Бутилките изглеждат студени и мирише на кръчма. Край бара са седнали само няколко застаряващи мъже, а в едно от сепаретата двама бизнесмени обядват с хамбургери. Джубоксът не работи. По телевизията дават някакво токшоу. Каролин мие чаши и вдига очи, когато влизам. Лицето ѝ се вкаменява.

Възможно най-спокойно — което в случая може да се сравни със земетресение — прекосявам кафяво-белия линолеум и се настанявам на едно високо столче в края.

— Здравсти — поздравявам и изваждам портфейла от чантата си. — Една газирана вода с лимон, моля.

За момент тя само ме гледа. Нищо не мога да прочета по обиграното ѝ лице на барманка. Никакво колебание, нито страх, нищо. Тя избърсва ръце в една снежнобяла келнерска кърпа, взема висока чаша от тезгяха и я напълва с лед, долива газирана вода и пуска резенче лимон. През това време използвам възможността и я наблюдавам. Виждам неща, които вече са ми направили впечатление — косата ѝ е твърде изтощена и суха, но днес е прибрана във френска плитка. Панталоните ѝ са прекалено тесни, но тялото ѝ все още е запазено и може да си го позволи.

Има и неща, които досега не съм забелязала. Ръцете ѝ са дълги и изящни с много дълги и хубави нокти. Носи три сребърни пръстена с тюркоази. Единият е на пръста, на който се носят годежните пръстени, и се питам с леко присвиване в гърдите дали Рик не ѝ го е подарил. Докато ми носи чашата, дневната светлина, която се процежда пред прозорците, става безмилостна към лицето ѝ. За четирийсет и девет

годишна изглежда добре, но съвсем скоро ще трябва да се откаже от тесните джинси и дългата коса. И какво ще прави тогава?

Изведнъж ми става жал за нея. Ако с Рик се разведем, животът ми пак няма да бъде лош. Имам си своето образование, парите от Лусил, съзнанието, че пред мен все още има някои възможности, децата, дома. Тя живее под наем, а двете ѝ деца са наникъде, работи като барманка. Тя повече се нуждае от него, отколкото аз.

Каролин слага внимателно квадратна коктейлна салфетка и поставя чашата точно в средата.

— Долар и двацет и пет — казва. Гласът ѝ е звънлив и напевен, много привлекателен по начин, който не мога да определя. Слага красивите си ръце на петте долара, които оставям на бара. — От тях ли да си прихвана?

Кимам. Отпивам от газираната вода, докато тя разваля банкнотата и ми носи рестото. Подрежда трите банкноти като ветрило и оставя монетите върху тях. Побутвам един долар към нея. Тя го взема и го увива около пръста си. Поглежда ме.

— Дойдох да поговорим — казвам.

— Досетих се.

Усещам, че гласът ми е дрезгав.

— Аз още го обичам, Каролин. Мисля, че и той също ме обича.

— Не, Труд — тя повдига едната от изскубаните си тънки вежди. — Той обича мен. Дадох му нещо, което ти не можа.

— Не се съмнявам. Не съм дошла да спорим. Не те обвинявам, нито искам да те засегна. Просто дойдох да ти кажа, че съм прекарала двацет и пет години, обичайки този мъж, и няма да се свия и да се преструвам на умряла. Ще се боря за него.

Очите ѝ се присвиват.

— Това е направо жалко! Той ти изневеряваше цяла година. От шест месеца не живее с теб. Той обича мен — тя докосва обиците си и ги показва. Красиви са — сребърни с тюркоази. — Подари ми ги за Коледа.

Наистина ме заболява. Като удар в слънчевия сплит. Какво съм си въобразявала? Че няма да си разменят подаръци за Коледа? Как не!

— Може би си права — успявам да изрека накрая. — Не казвам, че няма чувства към теб. Казвам, че няма да се откажа — изправям се и намятам чантата си на рамо. — Нека по-добрата победи.

Докато паркирам на алеята пред дома си, слънцето вече залязва. Въздухът е ужасно студен и небето се разделя на пластове като парфе — опушено мръсносиньо отгоре с широки откоси розово отдолу. Изтичвам вътре и си вземам фотоапарата, макар да знам, че няма да излезе толкова красиво, колкото го виждам с очите си. Докато наглася обектива, се изнервям и изведнъж се сещам за едно дърво в долната част на улицата, на ъгъла. Забързвам се надолу с мисълта, че светлината може да изчезне, преди да съм я уловила.

Ето го. Китайски бряст с черна кора, протегнал клони към пищните слоеве цвят, показвайки чрез контраста колко необятни са цветовете. През пролуките в улицата се виждат платата в далечината и слънцето между тях, златно и обещаващо.

Сещам се за Ейнджъл и отпускам фотоапарата. Бих искала да споделя с него този момент. Цветовете, светлината. Може би той ще ми го опише на испански и ще ме научи на нови думи. Как е на испански небе като парфе? Изкушавам се да се отбия, докато минавам покрай къщата му на връщане. Да вдъхна уханието на канела и кафява захар.

Отминавам. Колата му е паркирана на алеята — неговата вълшебна тиква. От прозореца се разнася топла светлина в противовес на настъпващия мрак. Впервам поглед в бледнеещия розов цвят на небето, за да не погледна към прозореца му.

На стълбите към верандата ме спира Шанел с двете момчета след нея.

— Здравсти, Труди. Имаш ли малко време? Искам да поговорим.

Говори някак изтощено и аз бързо я поглеждам. Очите ѝ са зачервени.

— Какво има, мила? Пак ли те боли зъб? Влез и ми позволи да ти направя чай.

— Не е зъб — казва. — Момчета, отидете да си поиграете отзад. Докосвам рамото ѝ, щраквам лампата. Страните ѝ са бледи.

— Да отидем в кухнята. Момчета, елате да ви дам бисквити — приемат ги със сериозно изражение и ококорени очи. Винаги са много спретнати и чисти. Без да продумат, занасят бисквитите на задната веранда и изваждат колички от джобовете си. — Какво става, Шанел?

Тя сяда прегърбена на стола, без дори да си свали палтото, и ми разказва цялата история с измъчен глас. Слагам чайника и изваждам големите чаши, три кутии с чай и нова кутия с „Пеперидж фарм“.

— А тази сутрин — завършва тя — си събра дрехите в един куфар и отиде при майка си.

— По дяволите!

Тя се навежда напред и отмята косата си с рязко движение.

— Няма да му позволя да ме сплаши. Няма. Писнало ми е всички да ми казват каква съм, какво да правя и каква да бъда — чайникът изсвирва и аз го свалям от котлона и наливам гореща вода в чашите. — Всъщност дошла съм да те помоля за услуга.

— Казвай.

Тя топва пакетчето във водата и казва:

— Майката на Тони ще гледа момчетата през деня, въпреки че той изобщо не е съгласен. Ще спят у Робърта през седмицата, заради което се чувствам виновна, но мисля — свива рамене тя, — а и Джейд е на същото мнение, че за нея е добре да се занимава с нещо полезно.

— Да. Значи остават нощите през почивните дни. С радост ще ги приютя. На кои дати?

— От осемнайсети февруари до двацет и осми. Петък е първият ден. Оттогава.

Датите съвпадат с пътуването в Севиля. Приемам го като знамение — тази млада жена има нужда от моята помощ повече, отколкото аз имам нужда да отида в Испания. Така или иначе вече съм взела решение да се откажа.

Наистина ли?

— Добре, няма проблем.

Тя въздъхва и протяга ръка през масата.

— Благодаря ти, Труд. Много ти благодаря. Ти ми даде куража да го направя.

— Удоволствието е изцяло мое, миличка — стисвам пръстите й. — Съжалявам, че Тони го е приел така. Убедена съм, че ще си промени мнението.

— Не се знае — издайническите сълзи правят очите й още по-сини. Тя примигва на няколко пъти. — Макар че сърцето ми се къса, Труд. Защо трябва да избирам едното или другото?

Поклащам глава.

— Не знам.

Не ме свърта на едно място, след като тя си отива. Обикалям къщата и се чудя с какво да се захвана. Ани е на работа. Колин е излязъл с приятели от гимназията. Обхваща ме чувство на обреченост, без да знам какво го е породило. Отивам в зимната градина, следвана от щастливия Зоро.

Жената паяк е богиня на месеца, образ на майката, тачен наред с други от племето навахо. Статуята, която имам, е на индианка с дълга черна коса и ангелски крила, разперила ръце като символ на изобилието, откритостта и щедростта. Запалвам в нейна чест ароматна пръчица от сладка трева и градински чай, свещите с цвят на пръст и сядам при нея в малкия си ъгъл сред растенията. Много е тихо. Ниските лампи, които използвам, за да осветяват тъмните ъгли, разпръсват мека розова светлина. Миризмата на сладка трева, земя, влага и растения облекчава чувството за обреченост.

Това е моето убежище, тази тясна стая. Тук се оттеглях и можех да бъда самата себе си, да ровя в калната земя и да отглеждам цветя само за красота и удоволствие. Точно тук за първи път сериозно се замислих за курсовете по природна медицина, за които прочетох на таблото с обяви в университета. Тук се чувствах свободна да издигам олтара на богините, които започнаха да ми харесват. На фона на тъмното стъкло проблясват петнистите листа на бегонията ангелско крило, а цветовете висят на гигантски чувствени гроздове и ми напомнят за снимките от двора на хотела в Севиля.

Започвам да рецитирам на глас стихове на испански. Лорка, разбира се, но също Неруда и откъси от някои други, които помня смътно. Затварям очи, за да чуя как гласът ми се търкаля през испанските срички. Произношението ми винаги е било отлично, както ми казваха, повод за гордост, макар че аз нямах никаква заслуга. Израснах на място, където испанският изговор много е повлиял на английския, затова беше лесно. После Лусил ми говореше, изричаше страстни думи, които се лееха от устата ѝ, когато ми четеше стиховете на любимия си Неруда. Тези думи, същите, които сега се сипят от устните ми със собствения ми глас, обещават приключения, смелост и

страст. Чувам ги и по страните ми се стичат сълзи, защото за толкова много години съм говорила на този език единствено с Ейнджъл.

Ще ми е тъжно, когато си заmine и се върне към приключенията.

Продължавам да седя и да рецитирам испанска поезия. Мисля за цветовете на Лорка, за зелените му луни, сребърни треви и течаща през тях вода. Настръхвам от удоволствие и отварям очи, за да видя зеленината на моя свят, жълтия пламък на свещта и мекотата на розовата светлина. Виждам ръцете си в скута, дълги и бели, и се питам какво ще правят след една година. Пет. Двайсет.

Зоро се усуква около глезените ми с пухкавата си опашка.

— Как може да съм толкова стара и да не знам нищо за себе си?
— питам го.

Той тихо измяква и мига съблазнително с жълто-зелените си очи. Дългата ми бяла ръка се отпуска върху главата му, пръстите го потъркват зад ушите. Сякаш принадлежи на някой друг тази ръка, и изведнъж изпитвам неудържимо желание да разгледам снимките, които Ейнджъл ми направи. Духвам свещта, гушвам котката и се забързвам нагоре към гардероба в спалнята ми. Скрила съм ги под една завивка, която никога не използваме.

Изваждам ги и ги разпръсвам на леглото. Аз съм и не съм аз — същество, изтъкано от светлосенки, светло обещание. Той е такъв магьосник със светлината, мисля си отново, докато разглеждам уловените в косата ми снопове слънчеви лъчи, от които избухват звездички от светлина. На друга полумесеца на гърдите ми е единствената извивка от светлина сред тежките сенки, последвана от очертанието на скулата.

Коя е тази жена?

Привлечена съм към прозореца и повдигам завесата. В кухнята на Ейнджъл свети. Допирам показалеца си до студеното стъкло и дъхът ми го запотява в кръгче. Започвам да рисувам в него — нещо, което не съм правила от години. Рисувам сърце. Не знам какви инициали да изпиша вътре, затова слагам моите ГОМ — Гъртруд О'Нийл Марино.

Ейнджъл отива до прозореца. Стои там и ме гледа, после се навежда към стъклото и залепя устните си на него. Засмивам се и слагам длан на моя прозорец. Толкова е красив! Харесваше ми как ме любеше, но сега не изпитвам желание да отида при него и да се хвърля

в прегръдките му. Тази настъпваща тъга няма нищо общо с края на една кратка любовна история с мъж, който излекува много от пукнатините в душата ми, психиката, егото ми.

Отново разглеждам снимките и се питам какво ли би видял Рик в тях. Не мога да си представя да ги крия завинаги, но кой мъж би харесал такива чувствени снимки на съпругата си, направени, след като се е любила с друг мъж? Засмивам се на себе си. Дадох на Ейнджъл разрешение да ги продава, да ги излага — каквото поиска. Те са артистични, изобщо не са мръсни и да си кажа право, доста ми е приятно да изглеждам толкова секси на четирийсет и шест.

Долу се чува затръшване на врата и Колин извиква:

— Мамо?

— Проклятие! — втурвам се да събирам бързо снимките, като се опитвам да не ги измачкам. — Горещ съм! — обаждам се, когато вече съм ги събрала на купчинка. Няма време да ги прибирам в плика, затова ги слагам върху скрина до леглото и ги покривам с един шал.

Той се показва на вратата с шише уиски.

— Какво правиш?

— Подреждам. Как мина вечерта ти?

Той се плъосва на стола, където седеше Лусил през онази вечер, когато си счупих ръката.

— Някак си странно, да ти кажа направо. Вече нямаме почти нищо общо.

— Опасявам се, че така става — настанявам се на леглото и подпирам глава на лакътя си. — Може би ще има един-двама, не повече, с които ще искаш да поддържаш връзка след двайсет години.

— Ти поддържаш ли връзка с някого от гимназията?

Изсумтявам.

— Почти не. Едва изчаках да завърша, за да се махна оттам. Също като ти с Пуебло.

— Честно казано, не виждам с какво Пуебло е по-добър от Кловис.

— Разликата е голяма.

Той се подпира на коленете си.

— Само че, мамо, едва ли си имала точно това предвид, когато си заминала, нали?

— Не — отвърщам честно. — Макар че понякога животът се нарежда добре от само себе си.

— Защо не си завършила магистърската степен?

— Нямах време. Деца, нали разбираш — усмихвам се.

Той среща погледа ми.

— Време е, мамо.

Сядам изправена.

— Така ли? Преди три дни със сестра ти крояхте планове как да ни съберете с баща ти. Тази вечер ми казваш, че трябва да се върна в университета, за да защитя магистратура, въпреки че... — спирам се навреме. Затварям си устата. Неподходящо.

— Въпреки че точно връщането ти в университета създаде неприятностите между вас?

— Не ми се говори за това, Колин. Бракът е много лично нещо.

Жегнат, той се обляга назад.

— Извинявай. Само се опитвах да помогна — разбунтуван, вдига тези свои изключителни очи. — Ако човек има желание, винаги ще се намери начин. Мисля, че е тъжно, задето си се отказала от тези неща.

Неканените сълзи от по-рано се завръщат, преди да мога да ги спра, което влошава нещата. Сигурно имам предменструален синдром. Свеждам поглед, но Колин забелязва.

— Наистина го искаш, нали?

Кимам. Мисля си за билета до Севиля, подпрян до компютъра в очакване да го откажа. Започвам тихо да рецитирам:

„Chove en Santiago, na noite escura.

Herbas de prata e de sono cobren a Valeria lua.“

— Звучи красиво. Какво означава?

— В Сантяго вали по тъмна доба. Триви от сребро и сън покриват празната луна — отварям очи. — Не е ли красиво?

— Мамо, винаги си ни казвала да правим това, което обичаме. Повтаряла си ни толкова много пъти, че цял живот си работила, и това е нещо важно, което трябва да направиш за себе си — той се навежда напред, млад и пълен с идеализъм. — Защо не го правиш?

Примигвам.

— Не знам.

ЯНУАРИ

„ЖЕНАТА ПАЯК“

„Според митологията Жената паяк изплита две сребърни нишки. С едната свързва изтока със запада, с другата — севера с юга. При така свързаните четири краища на земята Жената паяк остава в центъра. (Нишките създават Пътя на живота в традициите на хопите^[1], за които той е символ на равнораменния кръст.)

Като Създателка и Майка, Жената паяк утвърждава, че жените са незаменими и играят централна роля в хода на живота. Тя ни напомня, че хората от всички раси са създадени от едно и също тесто, с равни права и отговорности.“

www.goddess.com.au

40

РОБЪРТА

*„Аз съм на възлюбения си;
и неговото желание е към мене.
Дойди, възлюбени мой, нека
излезем на полето,
да пренощуваме по селата.
Да осъмнем в лозята,
да видим напълни ли е лозата,
появил ли се е крехкият грозд
и цъфнали ли са наровете.
Там ще ти дам любовта си.“*

Песен на
песните 7:10–
12

2 януари 20...

„Скъпа Хариет,

Пиша ти тази кратка бележка, за да ти благодаря както трябва за хубавия шал и ръкавиците, които ми изпрати за Коледа. Много са красиви и с удоволствие ще ги нося.“

С обич:
Бърта

ЖЕНИТЕ В БОКСА

Боксовите мачове между жени и мъже са одобрени през ноември 1982 година. След като законността им беше оспорена от Съюза за американски граждански свободи,

Калифорнийската спортна комисия одобри с гласуване професионалните боксови мачове между двата пола и решението веднага влезе в сила. Дон Фрейзър, изпълнителният секретар на комисията, каза, че не са имали друг изход, освен да ги одобрят.

[1] Хопи — индианско племе в североизточна Аризона. — Б.пр. ↑

41
ДЖЕЙД

В неделя след Нова година Рубен ми се обажда много рано сутринта.

— Добро утро — поздравява бодро. — Ще ходите ли на църква?

— Да — отвръщам лаконично в синхрон с настроението ми. Не съм го виждала, нито съм говорила с него от една седмица.

— Имаш ли нещо против да дойда?

— Вероятно не — поглеждам през рамо към баба и измореното ѝ лице променя намерението ми. — Защо не дойдеш на обяд след това — отпускам слушалката, за да може Рубен да чуе защо го каня. Баба има нужда да сготви за някого. — Нали си съгласна, бабо? Рубен да дойде на обяд?

— Не ми се занимава с готвене — отвръща тя.

— Аз ще сготвя. Ти можеш да си седиш и да си почиваш.

— Добре тогава.

На другия край на линията Рубен казва:

— Май не е много добре, а?

— Не.

— Готов съм. Ще дойда и може дай повдигнем духа.

Ядът ми се завръща с пълна сила.

— Рубен, какво си...

— Какво?

— Нищо. Няма значение.

— Искаш да знаеш къде бях?

— Бинго!

Кратка пауза.

— Опитвах се да бъда добър.

— Както кажеш.

— По-късно ще поговорим, Джейд. Имам изненада за теб. Идвам след малко.

Бях облякла една семпла неделна рокля, но сега се втурвам в стаята си и се преобличам в дълга черна рокля от трико. С поло яка,

стига до средата на прасците ми, но със сребърния колан изглежда секси. Слагам си висящи сребърни обеци за завършек на тоалета и голяма африканска гривна. Когато се връщам в дневната, заварвам баба както я бях оставила — седи отпусната, с непипнато пред нея кафе. Облечена е, но не си е сложила обувките, а косата ѝ стърчи във всички посоки.

— Хайде, бабче, дай да ти оправя косата — налага се да сложа ръце на раменете ѝ и да я побутна, за да стане. Идва с мен, накуцвайки, понеже коляното ѝ е подуто. — Ето така. Седни пред тоалетката и ми позволи да се погрижа за тази прическа.

Включвам парната четка и машата, които ползва. Докато се нагряват, използвам кръглата четка, която е много приятна за скалпа. Не се е боядисвала от известно време и покаралите корени са жилави и къдрави, посребрени. Капвам няколко капки от маслото за коса и го втривам в скалпа ѝ, за да живне и да се почувства поглезена. Тя мирише на сапун и чай и си спомням хилядите пъти, когато съм решила косата ѝ или тя моята. Бяхме страшно близки, когато бях малко момиченце.

— Знаеш ли колко много те обичам, бабо?

— Много мило, скъпа.

Оформям ситните къдрици в нежни вълни.

— Знаеш ли какво?

— Какво, мила?

— Когато бях малка, си мислех, че ако си на сто години, когато умреш, аз ще бъда на петдесет и ще мога да го понеса.

— Така ли? — в гласа ѝ се долавя смях.

Продължавам да я реша, бавно и нежно. Косата ѝ започва да блести.

— Точно така си мислех.

На вратата се чука.

— Това е Рубен. Не ставай. Аз ще му отворя.

Отправлям се забързано към вратата и я отварям. Каня се да го оставя да ме последва, но той отваря вратата с мрежата и изглежда и мирише толкова добре, че се спирам, а всяка клетка от тялото ми набъбва. Той е ужасно висок и има солиден вид, лицето му е наскоро обръснато, мустаците подрязани и сресани, а костюмът му седи като

втора кожа върху широките рамене. Носи букет от слънчогледи. Много тихо изричам:

— Позволено ли ми е да те целуна? Само веднъж.

Той се навежда и го прави и в бързината мога да кажа, че му е нужно цялото усилие на волята, за да се спре дотук. Езикът му докосва моя. Отдръпваме се.

— Влизай. Трябва да дооправя прическата ѝ — той идва след мен в нишата до банята.

— Добро утро, Рубен! — поздравява с мелодичния си глас баба.

— Добро утро, госпожо Уилямс. Нося ви тексаски слънчогледи.

— О, много мило! Виж само колко са красиви!

Вече звучи по-добре. Усмиввам му се над главата ѝ с благодарност.

— Ей сега свършваме. Ти извади една ваза от шкафа до мивката.

Докато омотавам един кичур около машата, погледите ни се срещат и виждам на лицето му изражение на възхита, което не мога да разбера.

Той ми държи ръката по време на службата. Виждам, че възрастните ни хвърлят одобрителни погледи, чувствам горещите вълни от някои жени. Изпитвам болезнена гордост да ме виждат с него в църквата. С този красив, силен, здрав, добър мъж, който държи ръката ми. Това ме разчувства и започвам да си мечтая.

Първо си представям как изричаме обетите си — аз в бяла рокля, защото този път е истинско. Виждам как седим на тези пейки година след година. Водим и децата си, които оставяме в яслите. О, те ще бъдат много красиви бебета! Ще имаме гигантски бебета, малки момиченца с характер и енергични момченца.

Поглеждам го и той отвърща на погледа ми. Изражението му е сериозно, толкова сериозно, че си помислям, че може би мислим за едно и също нещо. Не за страхотен секс. В очите му виждам децата си, нашите деца. Бебетата, които отдавна искам; бебета, за които да се грижа и да обичам; които да ме обезсмъртят.

Ръката му стисва по-силно моята.

Глупави фантазии, решавам изведнъж. Навеждам глава, настрани от погледа му. Той подръпва ръката ми и аз го поглеждам. Изрича

безмълвно: „Обичам те.“

Не знам какво да направя, освен да вдигна ръката му и да я целуна.

Отвън зимното слънце свети, но не топли. Изчакваме баба да си довърши разговора с една от приятелките ѝ.

— Каза, че имаш изненада за мен — подсещам го.

— Така е — на лицето му се разлива потайна усмивка. — Уредил съм ти мач.

Сърцето ми подскача и се удря в ребрата ми.

— О, Рубен, наистина ли?

— Да. Тук в града след три седмици. Мислиш ли, че си готова?

— Знаеш, че съм.

Той прочиства гърлото си.

— Ще се боксираш с Шантал.

Ококорвам очи.

— Ах!

— Точно затова се уреди. Тя участва и поиска да се бие с теб.

— Страхотно! — повдигам вежди. — Мога да се справя с нея.

— Знаем, че можеш.

— Благодаря ти, Рубен. Това означава много за мен.

Той кима.

ТРУДИ

„Двама бикоборци минаха,
 тънки в кръста, напети,
 с портокалови наметки
 и остри саби старинни.
 «Дойди в Севиля, момиче!»
 ... Милото младо девойче
 бере си още маслини,
 вятърът луд я прегръща
 с ръката си сива през
 кръста...“

„Дръвче,
 дръвче“^[1],
 Федерико
 Гарсиа Лорка

Едно от предимствата да работиш в университет са дългите ваканции и през седмицата след Нова година се захващам ентузиазирано с малко зимно чистене и подреждане. Разделям растенията в зимната градина на две групи и премествам половината от тях в къщата. След време ще ги върна обратно и на тяхно място ще пренеса останалите.

В четвъртък привечер боядисвам кухнята, когато Рик се обажда по телефона.

— Здравсти — изричам в слушалката.

— Здравсти. Не мога да повярвам, че вдигаш телефона.

— Сигурно защото имам настроение. А ти как си?

— Горещо-долу. Откъде това добро настроение?

— Ами защото — отвръщам, докато потапям мечето в тавата — най-накрая се заех с боядисването на кухнята.

— Хмм. Какъв цвят? Тюркоазен? Червен?

Изкикотвам се.

— Нещо средно между жълто и охра.

— И какво е то?

— Топло, наситено жълто.

— Звучи хубаво.

— Така е.

— Е, хм, тъкмо се канех да оставя съобщение и ми е трудно да ти го кажа лично, но, хм...

Усмиввам се с любопитство и оставям мечето, за да го изслушам.

— Какво?

— Чудех се дали ще искаш да излезеш на среща с мен. Да вечеряме навън например. Каквото предпочиташ.

— Среща?

— Няма нищо, ако не искаш. Ще те разбере.

Започвам да се смея.

— Добре. Кой си ти и какво си направил с Рик Марино?

Той също се засмива, малко срамежливо. После казва:

— Значи ще излезеш с мен, Трудн?

— Мисля, че ще ми е приятно, Рик. За кога предлагаш?

— Колкото се може по-скоро. Тази вечер?

— Не знам — отвърщам. — Мъж се обажда в последния момент на жена само когато плановете му са се провалили. А жена, която се съгласява веднага, явно е отчаяна.

— О!

— Рик — казвам през смях, — това е шега. Довечера става. Какво да си облека?

— Джинсовата пола без бельо?

— А, това е мъжът, когото познавам.

— Струваше си да опитам. Какво ще кажеш да отидем в „Кръчмата“ и да пийнем от хубавата им светла бира, да вечеряме и да послушаме музика на живо?

Това е любимият ми бар и той го знае.

— Би било страхотно, Рик. Нямам търпение.

— Ще те взема в седем.

— Ще те чакам.

Когато обличам дръзкия си червен пуловер, джинсовата пола, стигаща до средата на бедрото, и най-хубавите си високи ботуши, Ани казва с подозрение:

— Къде ще ходиш? Пак ли излизаш с Джейд? Тази пола не е за теб.

Навеждам се към огледалото в дневната и си слагам червило.

— Имам хубави крака, моето поколение измисли късите поли, така че ще ги носим колкото си искаме.

— Извинявай. Права си — тя накланя глава, приближава се и пригладжа косата ми. — Наистина си много хубава. Хубаво е, че и ти го виждаш. Толкова дълго беше само майка.

Обръщам се.

— Така ли? Да не би да съм се променила?

— Аха! — завърта очи тя. — Вечно ходеше с онези старомодни поли, прибираше си косата на опашка и никога не се гримираше. Не искам да кажа — бърза да добави тя, — че ти беше грозна. Просто изглеждаше като майка. Сега е по-добре.

— Благодаря ти.

Звънва се на вратата и Ани се затичва да отвори, когато Рик влиза. Облечен е с червена риза от памучно кадифе, на фона, на която косата му изглежда гарвановочерна, брадата му е наскоро оформена и на лицето му е изписано вълнение и очакване, които ме пронизват право в сърцето. Вижда ме и подвига вежда.

— Джинсовата пола?

— Аха — поглеждам го дяволито.

Той си поема дъх и слага ръка на сърцето си. После поглежда Ани.

— Здравсти, хлапе. Не възразяваш да открадна майка ти тази вечер, нали?

— Ще излизате ли?

Слагам червилото в чантата си.

— Нямах нищо против, нали?

— Не е моя работа — поклаща глава тя. После замълчава. — Имам много странни родители.

Рик се засмива:

— Ами точно затова и ти си толкова странна.

— Много смешно! — но тя се смее. — Не закъснявайте!

Отвън той се спира, за да огледа къщата. Спокоен, че никой не ни наблюдава, пъха ръка под полата ми. Нося прашки и той напипва само гола плът. Казва с дрезгав глас:

— Господи, Труди! Не съм в състояние да си събера мислите.

— По-добре се постарай — усмихвам се аз.

— Имаш право.

В бара с уютна обстановка на стара ирландска кръчма поръчваме светли бири и овчарски пай с месо и картофи. Отпивам от бирата и въздъхвам.

— Много е приятно, Рик. Искаше да поговорим за нещо или просто излязохме да се поразтоварим?

— Искях да те видя — казва и протяга ръка през масата да хване моята. — Липсваш ми и исках да бъда с теб. И — поглажда с палец кокалчетата на пръстите ми — си мисля, че трябва да започнем отнякъде. Да видим докъде ще стигнем?

— Добре. Звучи ми разумно.

Той навежда глава и от начина, по който устата му помръдва, мога да позная, че му е трудно да изрече останалото.

— Труди, не искам цяла вечер да си говорим за миналото, но искам да ти кажа някои неща, ако не възразяваш.

— Давай.

— Държах се като пълен негодник. Не знам защо се случи това. От известно време посещавам психолог, тя е много добра. Според нея... не, няма значение — той вдига очи, все същото любимо неонове синьо. — Питях се дали искаш да дойдеш с мен на сеансите. Ще продължа да ходя сам, но сигурно можем да поработим върху останалото заедно, да разберем как, защо и какво е станало.

Отдръпвам внимателно ръцете си.

— Рик, сега най-много ме интересува какви са отношенията ти с Каролин в момента.

Той изглежда изненадан.

— Скъсах с нея няколко седмици преди Коледа. Мислех, че знаеш.

Сещам се за телефонните обаждания, за посещенията ми при нея.

— На Коледа тя беше в апартамента ти.

— Да — намръщва се той. — Беше малко... ааа... — въздиша. — Тя е доста объркана. Малко смахната.

— Каква изненада! Точно любимия на Джо тип момичета. — Джо Замора винаги си имаше работа с подобни жени. Връзките му по правило завършваха бурно. Веднъж едно мъжко момиче от Мексико се опита да го застреля.

Той се засмива, макар че бузите му се зачервяват.

— Виж, не искам да говорим за нея, никога вече, освен по време на сеансите. Ще можеш ли?

— Ще се опитам — протягам се през масата и докосвам любимата ръка. — Наистина искам да си дадем шанс.

— Добре — стисва пръстите ми. И отново: — Добре.

След вечерята отиваме с бирите в другото помещение и сядаме един до друг, за да послушаме музика на живо. Все едно ме хваща ток, когато ръката му докосне случайно моята, когато се навеждам да му кажа нещо и забележа, че ми се възхищава. Ръката му се отклонява към голото ми бедро и побутва подгъва на полата нагоре. Всеки път я отблъсквам с потайна усмивка.

Много е еротично по начин, който не мога да определя, после той се навежда и казва съвсем тихо:

— Знаеш ли какво искам да направя с теб?

Засмивам се. Това е стара игра, която измислихме, за да минава времето на родителските срещи, скучните рецитали и дългите мероприятия, на които отивахме без желание.

— Какво?

— Искам да направя така, че зърната ти да се втвърдят и да се видят през блузата.

— И как ще го направиш?

Ръката му погалва леко коляното ми и рисува кръгове по вътрешната страна на бедрото ми.

— Когато излезем отук, ще вдигна нагоре този пуловер, ще разкопчая сутиена ти и ще гледам гърдите ти, без да ги докосвам, докато не станат студени. После — казва бавно, премествайки ръката

си малко по-нагоре — ще допра горещата си уста и ще прокарам езика си по тях.

— Хмм — отворявам и хващам ръката му, пълзяща по вътрешната част на бедрото ми. — Не е честно с докосване.

— В действителността ръката ми е неподвижна, но във въображението ми се движи много бавно нагоре по крака ти, пръстите ми докосват горещата ти сърцевина и аз махам тези гащички, докато хората около нас си мислят, че просто си говорим, и те галя и милвам, докато си готова да експлодираш — той се засмива. — А, ето така — въздъхва леко и ме поглежда в очите. — Готов съм да те последвам.

— Мисля, че е мой ред.

— Твой ред да втвърдиш зърната на гърдите ми?

— Не, човече. Нещо друго.

— Вече съм там.

— Не е както си го представяш — започвам да му описвам картинно, с големи подробности как ще го заведа в мъжката тоалетна и какво ще направя с тялото му.

Така че когато става време да си ходим, и двамата сме с омекнали колене и когато се качваме в камионетката на тъмния паркинг, аз го придърпвам върху себе си и започвам да го целувам, после го възсядам, докато не започва да стене.

Сетне отиваме в апартамента му и започваме да се любим три секунди след като сме затворили вратата, почти напълно облечени, страстно съединени в най-горещия секс, който сме правили от дълго време насам.

— Боже — казва накрая, останал без дъх, — винаги ни е бивало в това, нали?

— Млъкни — отворявам.

Той се засмива, заравя пръсти в косата ми и отново се любим.

На следващата сутрин сядам да прочета имейлите си за първи път тази седмица и ето го самолетния билет, подпрян на компютъра. Трябва да се погрижа за това и ми е притеснено, че още не съм го сторила. Под влияние на моментен импулс обличам палтото си, вземам билета и решително отивам до съседната къща. Оранжевата кола на

Ейнджъл е паркирана на алеята и сърцето ми се присвива от носталгия по онова вълшебно време.

— Трудии! — възкликва изненадано и ме кани с жест. — Влизай.

— Само за малко — стоя с палтото като със защитна ризница. — Имам билет до Севиля, който няма да използвам. Късно е да го върна и искам да ти го дам. Иди да видиш своята жена.

Той ме спира с вдигнати ръце и длани, обърнати към мен.

— Не, няма да го взема. Той е за теб.

— Не мога да замина. Не сега. Трябва да се погрижа за брака си. Моментът е съдбоносен.

— Трудии! — произнася той. Само името ми. Прозвучава толкова тъжно.

Навеждам глава, отдръпвам се. Отпускам се на дивана с билета в ръка.

Той ми казва тихо на испански:

— Ще се откажеш ли от всичко, което си, заради любовта?

Разстроена, отвърщам на същия език:

— Но какво е животът без любов?

— Истинската любов оставя любовниците да разцъфтят — бързо идва и сяда до мен. — Трябва да отидеш, Трудии. Трябва.

Дори не мога да го погледна. Сякаш самият Ейнджъл се е превърнал в Севиля; въплътил е в себе си копнежа ми по Испания. Ако погледна лицето му, ще чуя фламенко. Ще се видя как вървя по древните калдъръмени улици. Върху устните му виждам обещанието за зелени дворове. То набъбва в мен, желанието, нещо палаво и в същото време недостижимо. В къщата му се носи ухание на екзотични подправки.

— Не мога.

Той започва да цъка — израз на раздразнение, типично испански. Изправя се и ме дърпа за ръката.

— Трудии — изрича като заповед. — Ела — последвам го не толкова заради желанието да видя какво иска, а по инерция. Той ме издърпва в спалнята си. Заковавам се на място, защото решавам, че става дума за секс. Той не ме оставя и ме завлича в ъгъла, хваща брадичката ми и я повдига. — Ето тук живееш, *mi embruja* — в гласа му има гняв. — Погледни.

Там е една от снимките, които ми направи, увеличена до двайсет и осем на трийсет и шест сантиметра, може би дори по-голяма, отлично качество. Лежа, отдадена на ленив разкош, върху зелено-лилавото вълнено одеяло с разпиляна по гърба и ръцете коса. Едната ръка виси от леглото, а очите ми се смеят и подканват.

Той стои зад мен, още подпира брадичката ми и единственото нещо, което ми остава, е да стисна очи, за да не я виждам. Ала не мога да изключа гласа му, близо до ухото ми.

— Ето това е жената, която си, истинската ѝ същност. Тази, която се крие. Той обича и нея, твоят съпруг. Пусни я на свобода, Трудни.

Изведнъж се разплаквам — раменете ми се тресат. Той ме прегръща и ме целува по косата.

— Красива е — изрича тихо. — Не я отпращай. Заради никой мъж.

Обзема ме чувство за загуба. Докато стоя и плача в спалнята на Ейнджъл, си представям Лусил — дръзко застанала сред двора си в горещ летен ден, силна, енергична, излъчваща сексуална енергия като маковете си. В този миг знам, че тя е причината Ейнджъл да е тук; че той е неин пратеник. В пристъп на благодарност целувам ръката му.

— Благодаря — прошепвам.

— Не — тихо възразява той. — Аз ти благодаря. Тази снимка ще ме направи известен.

Започвам да се смея и скривам лице.

— Никога не съм си помисляла, че ще бъда муза.

Той ме пуска, издърпва няколко салфетки от кутията до леглото и попива сълзите ми. Изведнъж като че ли той е по-възрастният, а аз по-младата. Стара душа със златни очи.

— Ти си толкова много неща — изрича сериозно. — Разтвори душата си, разпери ръце и ги остави да заживеят с теб. Твоят съпруг е добър човек. Ще те обича дори да си самата себе си.

Целувам го по бузата и си отивам с билета в ръка.

Постлах масата с ръчно рисуваната памучна покривка, сложих свещи и орхидеи. Извадих съдове от различни комплекти и красивите бокали, но сготвих едно от любимите му ястия — свински котлети, картофено пюре и сос грейви. Ани е на работа.

Притеснена съм, когато Рик идва с влажна по краищата коса от душа след работа. Имам чувството, че ръцете ми са огромни.

— Дай да ти закача палтото.

Той ме поглежда озадачено.

— Всичко наред ли е?

— Да. Просто исках да поговоря с теб.

— Добре.

Сервирам вечерята, напълвам чиниите и отварям бира за него. Той ми разказва за някакъв клиент в работата, за писмото от Колин. Атина, чула гласа му, изтичва надолу по стълбите и започва да мърка. Той я гали лениво по гърба и ми припомня как я намерихме — изпостеляла улична котка, бременна, със сачма в единия хълбок. Първата котка, която пожела да задържим.

Когато привършваме с яденето, аз му донасям още една бира, а за себе си наливам кафе. Поемам си въздух.

— Следващия месец заминавам за Испания.

Погледът му потъмнява.

— С Анхел?

— Не. Сама. Той ми помогна да го уредя, има много роднини там, но отивам сама в средата на февруари, за единайсет дни.

— Нямам ли право на глас?

— Не. Съжалявам.

Той отмества поглед. Намръщва се.

— Можем да отидем заедно. Следващото лято?

— Мислих за това, но реших, че искам да го направя сама.

— Това някакво отмъщение ли е, Трудис? Око за око?

Въздъхвам.

— Не. Ни най-малко. Просто докато те нямаше, имах време да размишлявам какво искам и накъде искам да тръгне животът ми. Това е част от плановете ми. Да пътувам и да уча испански.

Той мълчи, само кърши пръсти. После ме поглежда.

— Добре. Схванах. Но нали не съм длъжен да се радвам?

— Ако не се радваш, убиваш част от моята радост.

— О! — изглежда изненадан, после се усмихва широко. — Разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Не става въпрос за мъже, нито за секс. Свързано е с вътрешните ми потребности, разбираш ли?

Той хваща ръката ми и придърпва стола си по-близо.

— Да не мислиш, че не разбирам? — казва с леко прегракнал глас. — Само че ти си така дяволски красива и знам, че няма да ти липсват предложения.

— Рик, никога не съм искала друг мъж. От мига, в който те срещнах — докосвам черната му коса, красиво прошарена. — Обичам те, само теб.

Погледът му е уязвим.

— Аз също, дечко. Само теб.

Целуваме се и това е магия — като че ли от нас струи светлина.

— Чакай — казва той, отива до палтото си и вади нещо от джоба.
— Знаем, че е твърде скоро, но исках да ти го дам.

Синя кадифена кутийка за бижута. Поглеждам го.

— Какво е това?

— Отвори и ще видиш — той сяда и слага ръце на коленете ми.

Сърцето ми сякаш се преобръща в гърдите ми и с треперещи ръце отварям кутийката. Годежен пръстен, какъвто не получих навремето, защото бяхме зле с парите. Красив четвъртит диамант с плоска горна повърхност, със средновековно излъчване.

— О, Рик, много е красив!

— Не трябва да ми даваш отговор веднага, но исках да знаеш на кого принадлежи сърцето ми, Трудни. Искам да подновим брачните си клетви и да прекарам с теб остатъка от живота си. Ти си единствената жена, която съм обичал.

Част от мен знае, че той иска да чуе „да“ още в този момент, и част от мен иска да го направя — да взема пръстена, да го сложа на пръста си и отново да бъда спокойна.

— Ще го пробвам. Още няма да го нося, но искам да го имам при себе си.

Той преглъща. Кима.

— Имаш толкова хубави ръце — казва, когато плъзвам пръстена на пръста си. — Къде ли не ходих, докато намеря подходящия. Харесва ли ти?

— Съвършен е — свалям го, но преди да го прибера в кутийката, го целувам.

Той въздъхва от удоволствие, слага длан на тила ми и се навежда да ме целуне.

— Обичам те — казва. — През цялото това време нямаше минута, в която да не ми липсваше.

— Знам — прошепвам. — Ти на мен също.

— Ани кога се прибира?

Усмиввам се.

— След часове.

— Добре.

Качваме се горе със стаята ми — в леглото, в което сме споделяли хиляди ноци, и се любим. Не необуздан секс. Нищо необичайно. Просто сливане на двама души, които познават всеки сантиметър от тялото на другия. Хубаво е — научила съм се да го ценя. След това лежим в прегръдките си и разговаряме. Той ме пита за Севиля и какво искам да видя там, слуша ме, без да ме прекъсва. Споделя с мен как си е мислел, че след като Ани отиде в колеж догодина, ще бъдем по-свободни и бихме могли да пътуваме.

Просто е. Спокойно. Хубаво.

Когато става време да си ходи, светвам лампата до леглото, лежа и го гледам как се облича. Оставил е по навик часовника си на скрина и протяга ръка да го вземе.

Изведнъж се сещам за снимките, които покрих с шала, и в мига преди да ги види, че стърчат, стотици възможности ми минават през ума — как да го спра, как да променя нещата, как да направя така, че да изглежда различно.

Вместо това лежа. Той ги съглежда под шала и ги взема. Виждам издължения му гладък гръб, извивката на ръцете му, кичурите разрошена коса. Притаявам дъх.

— Господи! — възкликва. Примигва сякаш иска да прогони токущо видяното. — Предполагам, че Анхел го бива и в нещо друго, освен да дава туристически съвети, а?

Познавам чувството, което изпитва в този момент. Познавам го в най-малки подробности. Изгарящата сексуална ревност, отравящото усещане да знаеш, че не си единственият.

— Рик...

— Недей — той оставя внимателно снимките и плъзва часовника върху китката си.

Сядам в леглото и омотавам одеялото около голотата си.

— Исках да ти кажа, преди да ги видиш. Това просто са снимки, Рик. Той е човек на изкуството.

— Да. Обзалагам се.

Изведнъж ме обзема ярост.

— Да не си посмял да ми държиш такъв тон! Мислеше, че ще чезна по теб завинаги? Че ще си седя в моята пуста къща и ще роня сълзи, докато ти си с друга и спиш с нея, когато ти се прииска?

Челюстта му придобива сурови очертания.

— Не.

— Бях съсипана от онова, което се случи, Рик. Съсипана, че ти предаде мен и семейството ни. Че го направи така хладнокръвно! Бях бясна на себе си, че се отказах от толкова много неща, за да бъда с теб, и си въобразявах, че е достатъчно, за да си щастлив. Ейнджъл ме накара отново да се почувствам личност.

— Така ли? — сега той е разгневеният, застанал гол до кръста, бос, само по джинси. — Е, това важи не само за теб. Господи, ти си вирна носа до небесата, когато се записа на онзи курс в Болдър! Започна да ми говориш като че ли имам мозък на пиле. Винаги си била много по-умна от мен, нали? Благоволяваше да се мотаеш със стария Рик, за да минава време, докато не започнеш да живееш истинския си живот.

Гледам го втренчено, поразена от истината в думите му.

— Рик, аз...

Той среща погледа ми.

— Влюбих се в теб от мига, в който те зърнах, Труд. Оттогава чувствата ми не са се променили нито за миг. Винаги съм знаел, че не съм достатъчно добър за теб, но не можех да престана да се опитвам. Все си мислех, отново и отново, че един ден може би ще видиш истинския Рик.

— Рик, не е честно! Да, като момиче проявявах снобизъм, знам го. Само че аз те обичах. Винаги съм те обичала. И наистина се отказах от много свои мечти, за което не съжалявах, докато ти не издърпа килимчето под краката ми.

— Мислиш, че само ти си направила жертви, че само ти си се отказала от нещо, Труд? Мислиш ли, че докато съм си скъсвал задника от работа, за да ви осигуря всичко, от което имате нужда, не ми се е

искало да поема на път заедно с Джо? Просто да се помотая, да попътувам, да почувствам вятъра в косата си?

Свеждам очи.

— Имаш право.

— Мамка му! — сяда и си обува чорапите. — Не знам защо продължавам...

— Рик, да спрем дотук, става ли? Разстроен си заради снимките и аз те разбирам. Този спор не води доникъде. Не искам да се караме.

— Не е така. Има смисъл. Издъних се, знам го, но все се питах защо? Обичам те. Защо да се хващам с друга жена.

— И за това ли ще ме изкараш виновна, Рик?

— Не — поклаща тъжно глава. — Ти не си виновна.

Гледам го и чакам.

— Защо?

— Може би защото исках да ме забележиш, Трудис — въздъхва и взема ризата си. — Друг път ще поговорим.

— Без целувка за довиждане?

— Не и тази вечер.

Когато чувам затръшването на входната врата, се отпускам рязко на възглавницата и впервам поглед в тавана. Кое е първо — пиленето или яйцето? Кой изгуби пътя, кой престана да вижда другия?

Нямам отговори. Нито един.

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

43

ТРУДИ

„Севиля, столицата на Андалусия, притежава несравними богатства. Разходката из нейните квартали е най-добрият начин да опознаете града. Характерни за «Санта Крус», част от старото еврейско наследство, са тесните улички, ромоленето на вода, градините, в които кованото желязо повтаря естествената красота на цветята, сенчести и тихи.“

Нещо в мен се мъти през този януарски понеделник. В сряда съм на работа, но не ми се ходи. Да не споменавам колко мразя този месец по принцип. Ако температурите ще падат под нулата, става точно през януари, както тази година. Минусовите температури се зареждат за пет-шест поредни дни, въздухът е студен и сух, тревата хруци под краката ти и не смееш да си поемеш дълбоко въздух, за да не замръзнат белите ти дробове. Светлината през януари заслепява очите ми.

Тази сутрин дебел слой от милостиви облаци покачи температурата и розовеникавата светлина обещава сняг, така че ми идва настроение за готвене. По националното радио има програма за келтите и увеличавам звука, за да се чува из къщата. Реших, че ми се яде хляб с тиквички, и настъргах малко зеленчук в голяма купа от алпака. Рецептата е моя, променена през годините, за да задоволи вкуса ми — половин доза бяло брашно, половин доза полузърнесто за консистенция и за питателност. Докато смесвам съставките, осъзнавам стреснато, че не съм го правила от години. Накисвам стафидите във ванилия и яйце, на този номер ме научи майка ми, и добавям орехи с различни размери заради удоволствието да ти се падне някой голям — тиквичките още не са обелени заради богатия цвят на кората. Музиката се носи из къщата, келтските барабани и деликатните сопрана ми

напомнят за пътуването ми до Денвър, за да гледам „Господарят на танца“, и колко бях развълнувана след това.

Моето диво келтско сърце!

Каквото и да е, то продължава да набъбва в мен. То е вкус, част от нещо, което съм зърнала с ъгълчето на окото, и докато хлябът е във фурната, решавам, че много ще върви със солен пай, затова настъргвам сирене. Доволна съм, че в хладилника имам от всички видове, които обичам — „Хаварти“, полумекото датско сирене, твърдо сирене „Дъблинър“ и пресен пармезан. Като комбинация не си подхождат особено, затова се спирам на твърдото ирландско сирене, смесвам го с останало във фризера парче шунка и ги изсипвам върху черупката от маслено тесто.

Понякога барабанът ме кара да потропвам с крака. Сещам се за келтския военен барабан, който видях в един магазин в Маниту Спрингс, и се чудя дали би ми харесало да притежавам нещо подобно. Кара ме да се чувствам глупаво, но какво от това? Познавам жени, които хвърлят по двеста долара за обеци, без да им мигне окото. Бижутата никога не са ми били слабост, но барабан или флейта, нещо, на което лесно можеш да се научиш да свириш — защо не? Имам право на хоби с единствената цел да ме забавлява.

Обядът е твърде хубав, за да го ям сама, затова се обаждам на Джейд да я поканя. Тя се кани да ходи на тренировка, но обещава да намине след това. Робърта е на пазар в Колорадо Спрингс. Обаждам се на Шанел, но тя е наела бавачка за следобеда и иска да поработи над писането си, което е чудесно. Помислям си дали да не доведе Ейнджъл, но отношенията ни с Рик и без това са обтегнати. Не ми се е обаждал от онази вечер, когато видя снимките, и аз съм решена да не отстъпвам и да не му се обаждам.

Не искам обаче да си създавам още неприятности.

Част от удоволствието изчезва. Канеленото ухание на хляба и миризмата на соления пай изпълват къщата, смесват се с музиката и създават атмосфера на уют и топлина.

Изведнъж ми хрумва, че всичко е за мен.

Готвя за себе си. Угаждам си.

Затова слагам на масата любимата си чиния в черно и червено-лилаво, запарвам си огромна чаша с ароматен чай и намирам последното списание „Опра“, което получих и още не съм чела.

Накрая слагам и салфетка. Котките, привлечени от миризмите, се настаняват на места, където могат да бъдат видени, в случай че ми се прииска да споделя с тях остатъците.

През това време — ту меланхолична, ту радостна — музиката се носи из облачния ден. Дори нямам нужда от списанието, за да се развличам. Гледката през прозореца към полетата и къщата на Ейнджъл са достатъчни като компания на мислите ми. Отиване на курс по природна медицина за напреднали в Таос, за който прочетох в интернет. Следващото лято, за един месец.

Или мога да отида в Ирландия. След Испания. С онези пари, дарени от Лусил.

Когато привършвам възхитителния си обяд, се замислям, че и солен пай не бях правила от години. Нито кифлички, нито пълнозърнест хляб, омесен със собствените ми ръце, нито чийзкейкове, или...

Господи! Как е могло това да стане?

В пристъп на внезапно придошла енергия отварям вратата на зимната градина и грабвам Бригите — какво приятно съвпадение, че точно тя е на олтара в този облачен келтски следобед — и я занасям в дневната. До вратата има малка масичка, на която обикновено оставям ключовете си и ненужната поща. Слагам внимателно Бригите на пода и събирам на купчинка всички непотребни хартии, връщам се в зимната градина и донасям покривката за олтара и всичко останало.

Сякаш самата богиня си дава благословията, защото по радиото зазвучава ударно, тържествуващо парче и аз започвам да танцувам наред собствената си къща с пълен стомах. Въртя се в кръг, косата ми се вее около мен, стъпалата ми потропват и подскачат, сърцето ми лети и в мен се заражда едно чувство. Радост.

Разпознаването донася със себе си необуздано чувство на свобода. Не си спомням откога не съм се чувствала така, откога не съм чувствала себе си, сърцето и душата вътре в мен да подскачат, както когато бях момиче и бях изпълнена с надежди и мечти.

Както жената сега.

Когато се завъртам за последен път, потна и задъхана, едва не изпищявам, защото съглеждам Лусил, която танцува с мен. Носи бяла селска блуза с дълги ръкави и по три сребърни гривни на всяка ръка, приближава с танцова стъпка и хваща ръката ми. Засмивам се и

започвам да танцувам с нея, сами двете в дневната ми. Ръката ѝ не е призрачна, нито студена. Солидна и топла — бях забравила колко гъвкави са пръстите ѝ, как първата сгъвка на показалеца ѝ беше възлеста от старо нараняване. Смея се, докато ме върти.

Подушвам парфюма ѝ, смесен с канелата от хляба, вкуса на възможностите и мисля, че трябва да си напомня да посадя макове и...

— Мамо!

Магията изчезва и се обръщам с чувство на вина, сякаш дъщеря ми ме е сварила да танцувам гола. Кожата около устата ѝ е побеляла и тъкмо дай кажа, че няма защо да се плаши от призрака, че това е само Лусил, когато Ани казва:

— Татко е катастрофирал.

Ръката ми се стрелва към гърлото.

— Какво? Как е катастрофирал? Пострадал ли е?

— Каролин ми се обади. Карал е мотоциклета си. Загубил е контрол и е излязъл от пътя — изрича го като бюлетин, думи, лишени от цвят. — Сега е в „Парквю“, в спешното. Тя каза, че ще си тръгне щом отидем.

— Ани — изричам рязко. — Тежко ли е ранен?

Тя поклаща глава.

— Тя каза, че е жив и е в съзнание. Не е ранен много лошо.

Тялото ми се отпуска и се затопля, след като бях застинала от ужас, че може да е мъртъв.

— Добре — вземам си чантата. — Да вървим.

Когато пристигаме в чакалнята на спешното отделение, Каролин се изправя на крака. Има вид на махмурлия. Косата ѝ е занемарена и прилича на слама. Джинсите ѝ са леко зацапани. Не носи сутиен и гледката не е много красива. По лицето ѝ няма следа от грим.

— Той е добре — казва със сипкав глас. Когато се приближаваме, виждам, че е плакала много. — Само кракът му е счупен — тя замълчава и ме поглежда. — От мотоциклета му вече нищо не става.

— Ах, проклетие! Горкият Рик! — но нещо не ми се връзва. — Как така ти не си пострадала?

— Не бях на мотоциклета. Дори не бях с него — тя отмахва кичур коса от очите си и забелязвам, че още носи обиците, които той ѝ

е подарил. — Те... ааа... ми се обадиха да ме уведомят. Намерили са у него картичка с името ми. Съжалявам — тя намята чантата си на рамо.

Ани се втурва напред с присвити очи.

— Ти ни съсипа живота, курва такава!

— Ани! — хващам я за ръката.

Тя се освобождава.

— Ако ти трябва мъж, намери си някой неженен.

Каролин гледа нещастно.

— Съжалявам за болката, която ви причиних. Няма да ви притеснявам повече.

Тя се запътва към вратата и аз бутам дъщеря си да седне на един стол.

— Не мърдай оттук. Ей сега се връщам.

Странно е, знам го, но тази жена е била в мислите ми почти непрекъснато през изминалите шест месеца и я чувствам почти като сестра. Изтичвам след нея. На паркинга тя вади ключовете за колата с лакираните си дълги нокти и виждам как избърсва една сълза.

— Каролин!

Тя се обръща и ме изчаква.

— Само исках — започвам аз — да ти кажа, че не храня лоши чувства към теб. Дано намериш каквото търсиш.

Тя преглъща.

— Търсех Джо — казва. — Знаеш ли, Джо наистина ме обичаше. Разсмивах го и не приемах навътре глупостите му. Като умря страшно ми липсваше, както и на Рик, и от дума на дума стигнахме до...

Разбити сърца, мисля си, и за първи път виждам, че Джо е могъл наистина да обича тази жена. Коровата ѝ външност и женствената същност.

— Сигурна съм, че те е обичал.

— Рик никога не ме е обичал, знаеш ли?

— Знам.

— Наистина много съжалявам. Скъсахме преди повече от месец. И преди не беше много хубаво, да ти кажа истината.

— Благодаря — протягам ръка, но тя само поклаща глава.

Оставям я.

Кракът му е счупен лошо, така че няма да може да ходи поне шест седмици. Само с патерици. И макар че се чувствам хваната натясно от обстоятелствата, той наистина не може да остане сам в следващите няколко дни и го завеждаме вкъщи. След като Ани отива на работа, аз влизам в стаята с телевизора, където съм го настанила, и му донасям поредното болкоуспокояващо хапче.

— Как си?

— Кофти. Благодаря, че дойде да ме вземеш от болницата.

— Няма проблем. Как е кракът? — усмихвам се и вдигам китката си. — Наскоро преживях същото, нали помниш?

Той успява да се засмее немощно.

— Значи знаеш какво е — хваща ръката ми и ме целува по китката. — Съжалявам, че не съм бил тук да се погрижа за теб.

— Лусил ме посети.

— Лусил?

— Да. Тя е призрак. Прави ми компания — загръщам го поплътно с одеялото и го целувам по челото. — Може би Джо ще направи същото за теб.

Цяла нощ ставам, притеснена за Рик, защото кракът го боли. Затова сутринта се събуждам късно. Той спи дълбоко в тъмната стая и аз пускам кафе машината, после излизам за вестник.

До вратата намирам подпряна раница. На Ейнджъл. Познавам я, защото съм я виждал няколко пъти на рамото му. Износена, но здрава. Вземам я. Мирише на него. Отстрани е закачена бележка с европейския му почерк:

„Полети, моя приятелко.“

Вътре има още няколко бележки. Лист с телефони в Испания.

„Те знаят, че ще отидеш. Не се срамувай.“

Освен това има ксерокопие от писмо на испански от галерия в Барселона. Не разбирам всичко, но в общи линии ми става ясно — приемат да изложат творбите му в галерията. Сърцето ми подскача лекичко — доволна съм, че изложбата няма да е в Съединените щати, нито в Севиля, преди да отида там. Мисля, че ще се справя с ролята на загадъчната гола жена. Много по-притеснително е да бъда жената, чието лице хората разпознават.

Накрая има един телефонен номер. Може би това е следващото място, където ще отиде. Не знам, но грижливо го прибирам.

Докато си наливам кафе, някой почуква на входната врата и се забързвам да отворя, преди да се е събудил Рик. Шанел е, с двамата си сина, издокарани и светещи от чистота. Погледът ѝ е като на обезумяла.

— О, извинявай — казва, като ме вижда по халат. — Ще дойда по-късно. Не знаех...

— Не, не, не. Влизай. Какво има?

Започва да се смее, слага длан на устата си, примигва.

— Току-що ми се обадиха по телефона — обяснява. — Една редакторка, която прочела книгата ми за духове — очите ѝ се пълнят със сълзи и тя трябва да престане да мига.

Хващам я за ръка.

— Какво?

— Продадох я, Труди. Купиха я. Харесват я и искат да я публикуват и... — по лицето ѝ започват да се стичат сълзи, докато в същото време се смее. Аз също започвам да се смея с нея, прегръщам я и надавам вик, забравяйки за миг, че Рик спи. — Не мога да повярвам!

— О, Боже, Шанел! Толкова се гордея с теб! Сядай и ми разкажи всичко. До най-малката подробност.

— Така ми се иска да се обадя на Тони. Знам, че не вярваше, че това някога ще стане. Мислеше ме за луда — подсмърча. — Той ми липсва, Труди. Много.

Хващам телефона и ѝ го подавам.

— Той трябва да знае.

— Имаш ли нещо против да му кажа да дойде тук?

— Не, разбира се.

— Искам само да видя лицето му.

Ухилвам се.

— Разбирам — обръщам се към момчетата: — Искате ли закуска?

— Отдавна закусихме.

— Разбира се. Аз съм единствената мързелана в квартала. Хайде, ще ви направя нещо за хапване. Да оставим мама за малко сама.

ПИСАТЕЛСКОТО ТАБЛО НА ШАНЕЛ

„Не трябва да се отказвате да изпращате творбите си; не трябва никога да оставяте ръкописа си да гние в чекмеджето. Изпращайте го отново и отново, докато работите върху следващия. Ако имате талант, ще постигнете желаня успех — но само ако упорствате.“

Айзък Азимов

44
ШАНЕЛ

To: naomiredding@rtsv.org
From: chanelpacheco@hotmail.com
Subject: Тони

„Скъпа Наоми,

Още съм като замаяна, не мога да повярвам и се страхувам, че на сутринта ще се събудя и ще открия, че съм сънувала — за договора и за одобряването. Няма да забравя този ден, докато съм жива.

Сдобряването с Тони обаче е най-добрата част. Обадох му се от къщата на приятелката ми Труди, той дойде и излязохме на предната веранда. Имаше изморен вид и изглеждаше като че всеки момент ще заплаче, после каза: «Мила, съжалявам. Не исках...»

Аз го спрях с жест. «Нека аз първа.» Усмехната до ушите, имах чувството, че от очите ми излизат искри. Разказах му как редакторката се обади и каза, че е харесала книгата ми, и после добавих: «Ще ми дадат пет хиляди долара за тази книга и още пет за следващата, което означава, че не се налага да работя в боулинг залата, поне за известно време.»

Той не разбра. Попита ме: «Какво имаш предвид?»

Аз обясних: «Купиха книгата ми, Тони. Имам договор за две книги, за тази и следващата, и ще ми изпратят пари.»

И сякаш още не можеше да повярва, че това се е случило, защото ме попита: Значи книгата ти ще се продава, да речем в «Кмарт»?

Започнах да се смея. «Да, в „Кмарт“, „Уол Март“ и „Барне енд Нобъл“. Следващата година по това време. С моето име на корицата.»

«Леле!» — възкликна той и тогава започна да плаче. После ме прегърна и ми каза, че се гордее с мен и ще ми помогне с всичко, което е по силите му за момчетата, за да ме отмени и да мога да работя. Никога, ама никога не бях мислила, че ще изрече тези думи.

По-късно, след като пренесохме багажа от къщата на майка му (О, Боже мой, какви викове, какво веселие настана там! Тялото ми е натъртено от прегръдките.), се сгушихме на дивана и след дните на раздяла почувствах, че животът ми отново е пълен. Моят мъж, моите деца, моята работа и моята къща, всички заедно, всички тези опорни точки трябва да са си на местата, за да обичам живота си. Той каза: «Само не ме изоставяй, моля те.» А аз му признах истината: че без неговата вяра в мен, без любовта му, никога нямаше да имам смелостта да опитам.

Не спирам да плямпам. Благодаря ти, че ме изслуша. Сега се понасям към леглото. (О, баща ми каза «Сега ще станеш една от онези надути кучки, а?». Типично.)

С обич:
Шанел“

To: chanelpacheco@hotmail.com

From: naomiredding@rtsv.org

Subject: re: наслаждавай се

„Скъпа Шанел,

Въпреки че нададох най-мощния си писък по телефона, продължавам да си мисля за теб тази вечер и трептя от щастие заради теб.

Няма да има друг такъв ден в живота ти, в който да изпиташ същото. отбележи го, запомни датата и си го припомняй всяка година. Ти постигна това, за което мнозина мечтаят, но никога не успяват — продаде първия си роман, прескочи реката, нещо повече, книгата ти ще бъде публикувана.

Животът ти сега ще се промени така, както не си си представяла, и в повечето случаи ще е за добро. Не позволявай на никого да ти отнеме радостта от постигнатия успех, а желаещи няма да липсват. ще ти кажат, че това е само началото на борбата; че животът на писателя не е лесен; че с книгите ти ще се случват неща, които ще разбият сърцето ти. циници, които мислят, че писателите трябва да им служат, да ги правят по-богати или известни, и са разочаровани. те ще ти казват, завъртайки очи, че нещата не са такива, каквито ги описват.

Тази вечер ти пиша, за да ти кажа, че това не само е всичко, което можеш да си представиш, но и отгоре, не става дума за несметно богатство, но авансите от издателите ти дават възможност да правиш нещата, които обичаш.

Ти започна своето писателско пътешествие от деня, в който записа своя първи разказ на лист хартия и сърцето ти се запали с радост и любопитство. това ще продължи през целия ти живот, ще бъде твой постоянен спътник, твоята радост и твоят отдушник. Ще бъде източник на разочарование и отчаяние, но не заради нещата от външния свят, както често става, а защото понякога ще трябва да стигнеш до дъното на душата си, за да извадиш истината за историята, която пишеш, а това не е лесно.

Избрах те за своя ученичка от стотиците, които ме молеха — а ти дори не ме помоли, — защото в теб видях огън, Шанел не твоя талант, който е необятен и зрял за такъв млад човек. огънят, за който говоря, са страстта и куражът, които притежаваш, радостта от писането, желанието да служиш на работата си.

През следващите седмици и месеци в теб ще възникнат милион въпроси. Винаги когато мога, съм на твое разположение и ако не знам отговора, ще се постарая да го открия. надявам се да продължим работата си над новата задача, на която ти се опъваш. Но разбира се, редакторката ти ще има думата какво би искала да види от теб след това.

Добре дошла, сестро, в новия си живот, много съм горда с теб.

С обич:
Наоми

P.S. Много съм доволна, че на Тони му дойде акълът в главата, никога не съм се съмнявала, че те обича.“

45
ДЖЕЙД

*„Бил съм се с алигатор, борил съм се с кит.
Имал съм си работа със светкавица, хвърлял съм
мълния в затвора.*

*Ей миналата седмица убих скала, раних
камък, пратих в болница една тухла. Толкова съм
лош, че лекарството се разболява от мен.“*

Мохамед Али, 1974

г.

В нощта на мача съм напрегната като котка върху жица. Рубен е с мен, опитва се да ме разсее, говори ми. В програмата имаше промяна и накрая все пак няма да се бия с Шантал, а с жена на име Тайгър О'Хара от Денвър. Решението бе взето от организатора без никаква основателна причина. Рубен не е доволен — съобщиха ни го само два дни по-рано. Искаше да се откажа от мача.

Аз се заинатих. В никакъв случай! През двата дни на тренировка потърсих някои статистики. Намерих изрезки от коментар на един мач в Омаха, които посяха неописуем страх в душата ми, макар че никога няма да го призная пред Рубен.

— Тайгър^[1] — изричам пренебрежително, докато крача. — На това му викам самочувствие, да се наречеш така.

— Хайде — подканва ме той. — Хайде да видим с кого си имаме работа.

Харесва ми да облека халата с бинтованите си ръце и да изляза сред тълпата. Краката ми сами ме носят, усещам погледите. Приятно е.

Групата от квартала седи на една маса. Труди е с Рик, което ми изглежда малко подозрително — той си счупи крака и не може да живее сам, а е достатъчно добре, за да дойде на боксов мач? Независимо от всичко, като ги гледам заедно, се сещам защо винаги съм ги харесвала като двойка. В очите му има — винаги е имало! —

онова изражение към жена му, което би стопило камък. Шанел е с Тони, който още малко ще ѝ счупи пръстите — толкова силно стиска ръката ѝ. Спирам се.

— Момиче, много се гордея с теб! Чух новината за книгата ти.

Трябва да видите как сияе.

— Благодаря — тя протяга ръка. — Ти сигурно си Рубен.

Приятно ми е да се запознаем.

Тони се изправя, за да се ръкува с мен.

— Дръж се, чуваш ли?

— Ще дам всичко от себе си.

Остават мама и баба. Не ги виждам от пръв поглед и ми става лошо от нерви, че може да са решили да не идват, защото не приемат да се боксирам на ринга, където може да ме убият. После ги забелязвам — две възрастни чернокожи жени, издокарани, изглеждат не на място — и се забързвам да ги прегърна. Вторият ми баща също е тук и ме поздравява с грейнала усмивка:

— Знаех си, че го имаш в себе си, мила. Фукам се с теб из цял Денвър.

— Браво! Благодаря ти.

Не се сещам, че не познават Рубен, докато майка ми не ме смушка с лакът.

— О! Извинявайте! — издърпвам го отпред. — Това е Рубен Пери. Моят треньор.

Гърленият му глас и вежливост почти я зашеметяват.

— Приятно ми е, мадам.

Обръщам се назад, когато тръгваме, и тя ми дава знак с палец. Ухилвам се.

Докато минаваме през помещението, забелязвам опонентката си. Стои в края на тълпата, подпряла се със сгънат крак на стената. Снимките нямат нищо общо с действителния ѝ вид. По-ниска е от мен, но само малко, със солидно телосложение. Косата ѝ е руса, с рижи оттенъци. Сплетената на френска плитка коса открива лице, на което се открояват високи изпъкнали скули. Бяло момиче. Големи цици. Хубавица.

Личи си, че не е глупава. Устните ѝ мърдат и тя разтърсва глава. „Майната ти!“ — говори изражението ѝ. Сега разбирам промяната в програмата. Тя също.

Явно организаторите не са взели предвид нищо друго, освен фактора „мацки“. Виждам как тя се стяга, докато ме оглежда изпитателно. В този момент аз правя същото. Има структура на плувкиня, бицепси на културист и яки, широки и мощни рамене.

Като на тигър.

От видеозаписите знам, че е известна със силата си. Силата е и едно от моите предимства, но тя няма как да го знае, без да ме е видяла в действие. Сигурно си мисли, че съм бърза и добра в краката — а аз имам по малко и от двете.

През тялото ми преминава електрически заряд от предизвикателството.

— Мачът ще бъде добър — казвам на Рубен.

— Времето ще покаже.

— Ще видим.

Рано е за мача и убиваме времето, като ходим нагоре-надолу и се опитваме да запазим спокойствие, без да се изморим. Гледам част от първия мач, боксьори от полусредна категория, меко казано — посредствени. Мачът продължава до безкрайност, без да се случва нищо интересно. Втория го пропускам, защото виждам, че се изнервям, докато ги гледам. Тялото ми е изопнато като струна, готово, пулсиращо от желанието да изляза на ринга, но вътрешно съм притеснена, че тя ще ме разбие и ще ме направи за смях. Изпитвам съжаление, че няма да се боксирам с Шантал. Справях се с нея на ринга.

Нямам намерение да гледам третия мач, но чувам как тълпата полудява по време на първия рунд и любопитството ми се разпалва. Мачът е добър. Добре тренирани боксьори във върхова форма, и двамата с талант. Разменят си няколко добри удара и се отдалечават един от друг. Впечатлена съм.

— Добър е — онзи с червените гащета.

Рубен кима и скръства ръце пред гърдите си.

— И двамата си ги бива.

В четвъртия рунд Санчес, онзи с червения екип, е свален на земята, но се съвзема и продължава да се боксира. Нанася вихрушка от крошета, които замайват противника му, после с пружинираща стъпка се оттегля назад.

Санчес пада на земята. Из тълпата се разнася ропот, не е ясно какво става.

— По дяволите! — изругава Рубен до мен.

Боксьорът продължава да лежи и сърцето ми се свива. Ръцете му са разперени безжизнено до тялото.

— В безсъзнание е.

— Да.

Медицинският екип се качва на ринга и около боксьора се събира тълпа. Другият състезател е объркан и потърква от време на време лице с ръкавицата. Цари неестествена тишина, после се вдига ужасна врява, защото всички се питат какво е станало.

Падналият боксьор още не е помръднал и близките му се втурват на ринга, за да разберат какво става. Внасят носилка и правят изявление. Виждам как единият парамедик вдига глава към колегата си и ми става лошо от гримасата на лицето му.

— Рубен, мъртъв ли е?

— Не знам — побутва ме по ръката той. — Да вървим. Няма нужда да гледаш това.

Отзад ме качва на масата и размачква силно раменете ми.

— Добре ли си?

— Да.

Само че съм изплашена. Истински. Знам, че ударите в бокса могат да бъдат смъртоносни. Стомахът ми се свива и се отскубвам от Рубен, за да изтичам до тоалетната, където повръщам малкото, което съм хапнала днес. Закусих рано и ще се нахраня обилно чак след мача. Твърде много съм притеснена, за да ям.

— Джейд — вика Рубен зад мен, — не си длъжна да се боксираш. Веднага мога да отложам мача.

Изплаквам си устата и се изплювам.

— Ще се боксирам, Рубен. Нали виждаш как са го нагласили, две хубавици, но тя е истински боксьор, каквато съм и аз. Мачът ще бъде хубав и няма да се откажа.

— Ти си много повече от боксьор, Джейд.

— Знам — присвивам очи. — Онова преди малко разтърси и теб, нали?

— Виждал съм подобни неща — казва през зъби. — Само че се замислих. И двете имате мощен удар. Може да не си ти. Може да е тя.

И тогава?

— Ама и ти си един треньор! От теб се очаква да ми даваш кураж, не да ме разколебаваш.

— Трябваше да се откажа от треньорството още преди месец. Знаех си, но исках да ти помогна до края.

— Ами тогава ми помогни до края. Престани да ми бъдеш любовник тази вечер и бъди мой треньор.

Известно време и двамата стоим неподвижно с ръце на хълбоците и свъсени вежди.

— Джейд — казва с прегракнал глас.

— Какво?

Той прехапва устни и присвива очи.

— С теб съм, съкровище.

Въздъхвам с облекчение.

— За мен е важно, Рубен.

— Знам.

Време е да се приготвям и той започва да проверява бинтованите ми ръце.

— Рубен — изричам със съзнанието, че трябва да му го кажа, преди да са ме проснали на ринга в безсъзнание или мъртва. — Обичам те.

Той заглажда част от бинта с палец. Усмива се.

— Знам — прави ми знак да му подам другата ръка. — Ще се ожена за теб, знаеш ли?

— О, нима? — усмихвам му се аз.

— Ще ти направя двайсет бебета и всяка неделя ще ходим на църква. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

— Ще правим ли секс всяка вечер?

Тези големи лениви очи примигват.

— И всяка сутрин, ако искаш.

— Какво ще кажеш за три деца?

— Три е добре — взема ръкавицата. — Разбрах, че ще станеш моя жена в мига, в който влезе в залата.

— Странно е да водим този разговор, без дори да се докосваме, но ти е известно, че в момента не мога да си позволя да хабя енергията си.

— Това е целта ми — ухилва се той.

— И ще може да правим секс щом се сгодим?

— Не.

— А в първата брачна нощ? — произнасям с отчаяние.

— Тогава да — завързва ръкавицата ми. — По-добре да е по-скоро, а?

На вратата се почуква.

— Пет минути.

Поглеждам го и докосвам с ръкавица диафрагмата си.

— Ууу! Изплашена съм, развълнувана, притеснена и нахъсана.

Това нормално ли е?

— Да — той ме перва по задника. — Хайде да им сриташ задниците, момиче.

Излизам като насън, когато съобщават името ми. Отвън в силно осветената зала, към ринга. Обути съм в жълти гащета. Тя е с червени. Качвам се на ринга и виждам как всички са вперили погледи в нас. Искат ми се да припадна.

Ами ако загубя?

После поглеждам към опонентката си. Към друга жена, която иска да бъде силна. Забелязвам мускулите ѝ, вирнатата брадичка. Очите ни са на едно равнище, чувствам силата в раменете си. Помръдвам глава и усещам голата ѝ беззащитност.

Мисля си за Данте — колко щеше да е горд с мен сега. Мисля си как гневът ме доведе дотук, до едно силно и могъщо място, и съм доволна, че го срещнах. Доволна съм също, че вече не е част от живота ми.

Чува се гонгът.

Пристъпвам с пружинираща походка.

[1] Тигър (англ.) — Б.пр. ↑

ТРУДИ

„Бъди лоша, бъди смела, напивай се, бъди безразсъдна, бъди разпусната, бъди деспотична, бъди анархистка, бъди религиозна фанатична, бъди суфражетка, бъди каквато си поискаш, но моля те, бъди всичко това до насита — живеј — живеј докрай, живеј страстно, живеј пагубно.“

Вайълет Трефусис
до Вита Саквил-Уест,
октомври 1918

Сърцето ми спира, когато гонгът оповестява началото на мача на Джейд. Без да се усещам, стискам ръката на Рик и затаявам дъх през първите няколко секунди.

— Погледни я — прошепвам.

— Гледам, гледам — отвръща през смях Рик, после се изправя на стола, когато Джейд замахва към опонентката си. Тайгър ѝ отвръща. — Леле!

Не мога да дишам през цялото време. Сърцето ми се е качило в гърлото, от страх и възхищение едновременно. В края на първия рунд тълпата е на крака и ги приветства бурно. И двете боксьорки са в ъглите си, дишат тежко. Чувам да се говори около мен:

— По дяволите, това ще е най-добрият мач за вечерта!

— Майко! Видя ли как удря чернокожото момиче!

— Ами другата?

Най-много ми хареса:

— Хващам се на бас, че всяка от двете може да победи някой мъж.

Втори рунд е малко по-мрачен. Лявото око на Джейд поема удар — същото, което беше пострадало преди — и виждам как тя залита, но

отвърща на удара и Тайгър отскача назад. По лицето на Джейд има кръв и аз докосвам окото си, чудейки се дали съм способна на такова нещо. Да удрям така.

Почти в края на втория рунд идва един миг, в който Джейд сякаш е завладяна от нещо. Изведнъж тялото ѝ заблестява през някакво було от спокойствие. Другата жена също го забелязва и вдига ръкавици, присвива очи. За миг запазва дистанция, но Джейд атакува със серия удари, повечето от които остават във въздуха, и когато Тайгър е извън равновесие, замахва с дясната ръка — почти го виждам на забавен кадър — и уцелва другата жена отстрани на брадичката.

— Мили Боже! — възкликва Рик и подвиква.

Тайгър полита към възетата, подпира се и аз затаявам дъх. Страшно е, заради онова, което стана с предишния боксьор. Не искам Джейд да...

Тълпата изревава, когато Тайгър се изправя и се хвърля върху Джейд. Съдията ги разделя. Гонгът слага край на рунда.

— О, Господи! — Шанел протяга ръка към мен. — Кожата ми настръхна. Толкова е вълнуващо.

— Моята също!

Поглеждам към Робърта, която седи до дъщеря си, и сръгвам Рик.

— Погледни я! — казвам през смях.

Защото възпитаната, сдържана и сладкогласна Робърта в черната си рокля и изрядни чорапи е на крака и крещи наравно с тълпата. Когато гонгът оповестява началото на третия рунд, тя замахва с юмрук във въздуха и извиква нещо. Вероятно „Давай, мила!“. Рик се смее.

Рундовете мъчително се нижат един след друг. Жените са равностойни противници и са решени да победят на всяка цена. Те замахват, удрят, навеждат се да избегнат удар, накланят се, ударите им постигат целта си и двете се прегръщат. В един миг едната е долу. В следващия — другата. Мачът продължава шест рунда и в края на петия вече не издържам нито минута повече. Рубен дава разпалено наставления на Джейд, която е покрита с пот, извираща от всяка пора на тялото ѝ. Тениската ѝ е напоена. Окото ѝ е подуто, но не затворено, което вероятно е причината да се колебаят дали да не поискат прекъсване на мача. Тя кима на думите му, слуша напрегнато, избърсва потта от лицето си. Той излива вода върху главата ѝ и говори, говори, говори.

В другия край на ринга виждам как другата жена плюе кръв в една кофа, виждам как ѝ пръскат вода в устата и тя изплюва още кръв. От едната страна на лицето ѝ има синина, устната ѝ е сцепена, но се мръщи упорито на очевидните увещания на треньора си. Когато удрят гонга, тя разтърсва ръце.

Забелязвам, че тълпата е абсолютно омагьосана. Не от красотата им. От куража им, от издръжливостта им, от силата им. Имам усещането, че рундът продължава десет хиляди години, а на тях сигурно им се струва като двацет хиляди години, но те не спират да нанасят удари. Зрителите свирят, крещат и тропат с крака.

Последен гонг. Не знам дали другите го виждат, но аз познавам Джейд. Тя застава неподвижно и протяга ръкавица. Другата жена я първа със своята. Двете се връщат в ъглите си.

Всичко трае само един миг. Черта. И тълпата е развълнувана.

Рик е изтощен до крайност от мача. Налага се да му помогна да изкачи стълбите към верандата, като се обляга на мен, а лицето му е изкривено от болка. Настанявам го на дивана и му донасям хапчетата.

— Добре ли си?

Поклаща глава по типично мъжки начин.

— Ще се оправя. Минали са само няколко дни.

— Ръката не ме болеше след първите един-два дена. Притеснявам се, че продължават да те мъчат силни болки — сядам до него. — Може би трябва да повикам лекар.

— Не. Той ме предупреди, че може да имам болки през първите две седмици.

— Не си ми казал!

— Нищо не можеш да направиш, нали? — казва със свиване на рамене. — Още утре ще се махна от пътя ти. Няма нужда да ме гледаш.

Срещам погледа му.

— Твърде рано е да заживеем отново заедно, Рик. Мисля, че ще се отрази зле на по-нататъшните ни отношения.

Не този отговор очакваше той. Свежда поглед.

— Сигурно си права.

Хващам ръката му.

— Имаме много неща да оправяме, любов моя.

— Известно ми е — той стяга пръстите си около моите. — Просто аз... — въздъхва и среща погледа ми. — Мисля, че съм малко потиснат тази вечер. Осъзнавам, че мотоциклетът ми го няма вече. Карах тази машина повече от трийсет години.

— Знам и много съжалявам — погалвам го със свободната си ръка. — Може би има начин да се поправи.

— Не, не. Видях го — поклаща глава. — Не се тревожи. Ще си взема хапченцата за сън и отивам да спя, а на сутринта всичко ще е много по-розово.

— Може би имаш нужда хубавичко да си поплачеш.

— Или от голямо шише уиски.

Спомням си вечерта, когато купих бутилка вино след погребението на Едгар, за да оплача края на брака си. Повдигам вежда.

— Или двете.

— Може би — той се отпуска назад на дивана. — Засега имам намерение да се наспя.

— Викни ме, ако имаш нужда от мен.

По някое време през нощта ставам, за да видя как е. Заспал е на включен телевизор и светлината пада върху лицето му и трепка по бялото му чело. Болезнената гримаса е изчезнала. Приближавам се на пръсти и вземам дистанционното, за да изключи телевизора. Гласът му, прегракнал и сънен, ме спира.

— Остави го включен, ако нямаш нищо против. Прави ми компания.

— Разбира се, че нямам нищо против — оставям дистанционното, заобикалям масичката за кафе, коленича до дивана и докосвам лицето му. — Как си?

— Добре — намества се странично, простенва леко и потупва освободеното място. — Поседни при мен.

Неговата миризма изпълва стаята — смесеното ухание от кожата и косата му — упоителен мирис, който винаги ме замайва. Вдишвам го и сядам до него, слагам ръка на рамото му.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

Той завърта глава в отрицание, хваща лявата ми ръка — тази, която счупих — и я целува.

— Онзи ден беше най-кошмарният в живота ми.

— И за мен — добавям тихо.

— Много мислих след онази вечер, мис Гъртруд.

Прокарвам пръсти по лицето му, докосвам новопоявилите се бръчки край очите му.

— Така ли? За какво?

Той прочиства гърлото си.

— Не знам, Труди, колко усилия ще са необходими, за да загърбим случилото се. Наистина не знам. Психоложката ми обясни, че е трудно да се каже кой може да преживее изневярата и кой не, но ще трябва да положим много усилия и двамата.

— Съгласна съм — в сърцето ми се надига един въпрос, който ме изгаря още откакто разбрах за първи път. — Бих искала да можех...

— Какво?

— Щях да кажа да разбера защо, но мисля, че вече знам отговора — в мекия полумрак, заобиколени от притихналата къща, се чувствам свободна и слагам длан на любимата буза. — Мисля, че и двамата се загубихме сред загубите ни. Майка ти, после момчетата напуснаха дома и накрая почина Джо.

Пръстите му се сключват около моите, топли и нежни.

— Много ни се насъбра.

— Всичко това някак си ме накара да преосмисля живота си, Рик. Всичко — какви избори направих, какво исках. Не искам да съм секретарка. Искам да преподавам, да уча и да пътувам.

— Да — свободната му ръка хваща една къдрица от косата ми. — Ето от това ме е страх. Струва ми се, че съжаляваш — повдигане на рамене, — че се омъжи за мен, предполагам.

— Не — сърцето ми се свива от болка. — Никога не съм съжалявала. Съжалявах, че не проявих достатъчно смелост да продължа с останалото. Можех да защитя магистърска степен в университета в Спрингс. Не го направих.

— Ти даде много на децата ни, Труди. Нямах време.

Кимам.

— Знам.

— Започнах да си мисля, особено след като Джо почина, че не съм нищо друго, освен един стар неудачник — усмихва се в тъмното. — Като в песента?

Песента на Уейлан Дженингс за един мъж, чиято амбиция е да бъде дружелюбен стар пияница.

— Винаги си бил нещо много повече от това.

На бледата синкава светлина той се вглежда в мен, докосва лицето ми. Очите му са подозрително светнали.

— Господи, Трудю, толкова много ми липсваше! Непрекъснато, всяка вечер, но не знаех как да оправя нещата. Как можех да те помоля да ми простиш след всичко, от което се отказа заради мен?

— Трябваше просто да ме помолиш, Рик.

Само това чаках. Сега вече няма съмнение, че в очите му има сълзи. Една се стича от ъгълчето на лявото му око и аз се навеждам, за да уловя сребърната солена капка с устни. Той ме придърпва към гърдите си и ме стисва така силно, че едва дишам.

— Ужасно съжалявам, Трудю. Не знам какво да направя, как да те накарам да повярваш, че за мен няма друга жена, но поне се надявам да ми позволиш да опитам. Надявам се един ден да ми простиш.

— Прощавам ти сега, любов моя — прошепвам, сгушена в него. — Не казвам, че няма какво повече да изясняваме, но знам причината и съм по-спокойна.

Плачем заедно, целуваме се и се прегръщаме.

— Дали това усещане ще изчезне на сутринта? — пита той.

— Не и за мен. А за теб?

— Няма начин.

Отново сядам.

— Рик, вината не беше само твоя. Аз се отчуждих от теб. Усещах, че се отдалечаваш и скърбиш, но не знаех как да стигна до теб. Не бях много добра съпруга в този период, а може би точно тогава ти си имал най-голяма нужда от това.

— Не, Трудю...

Запушвам устата му с длан и продължавам:

— Опитвам се да кажа, че аз също съжалявам.

Той кима.

— Благодаря.

Изтощена съм и се отпускам върху гърдите му.

— Искаш ли нещо? Вода, болкоуспокояващи, нещо друго?

— Не — отвръща, галейки косата ми. — Само това.

Лежим и той казва:

— Снимките, които ти е направил, са красиви, Трудю. Наистина. Не ме разбирай погрешно — ти си разкошна жена, — но той е направил нещо повече от тях.

— Наистина ли го приемаш по този начин?

— Господи, отначало бях вбесен и не казвам, че някога ще мога да ги гледам всеки ден, но една от тях не ми излиза от главата. Беше като удар в корема и усещането не премина няколко дни. Това е изкуство.

Кимам. Някой друг път можем да поговорим за тези произведения на изкуството, които ще обиколят света. Може би при психоложката — помислям си с усмивка.

Облягам се на гърдите му, замаяна от любов, съпричастност и облекчение.

— Обичам те, Рик Марино.

Той допира устните си до косата ми.

— Нищо не можеш да направиш.

ФЕВРУАРИ

„ИЩАР“

„Ищар олицетворява завършената женственост и ни предизвиква да мечтаем. Силата ѝ е в разгара си по време на пълнолуние, когато същността на женствеността се засилва в синхрон с лунната енергия, която е всепоглъщаща.

Енергията на Ищар олицетворява любовта, плодовитостта, страстта и сексуалността.

Тя произлиза от богинята на любовта Венера и енергията ѝ съдържа всичко «женско» — грижовната майка, вдъхновената спътница, игривата партньорка в леглото, мъдрата съветница, прозорливия лидер. Тя е почитана най-вече по време на пълнолуние, когато е най-добре да отпразнуваш, че си жена, като се отдадеш на радостите на плътската любов.“

www.goddess.com.au

РОБЪРТА

„... скръбта им се обърна на радост и плачът им в добър ден, та да ги правят дни за пируване и увеселение...“

Естир 9:22

7 февруари 20...

„Скъпа Хариет,

Срамувам се, че толкова дълго не ти писах, та трябваше да си харчиш парите за междуградски разговор, а отгоре на всичко дори не си бях вкъщи да си поговорим! Е, сядам да ти пиша сега, преди отново да е настанала лудницата, за да те успокоя, че не трябва повече да се тревожиш за мен.

Сестро, скоро ще имаме сватба тук!! На Свети Валентин, който има пръст в тази работа. Ето какво ще ти кажа. Джейд не е на себе си от радост и почти не успяват да я накарат да свърши нещо, затова всичко пада на мен и майка й — двете сме толкова щастливи, че най-накрая си намери добър мъж, когото изцяло одобряваме. Да ти кажа истината, организирам бал. Много отдавна не е имало истинска сватба с цветя, храна, в църква, където брачните клетви значат нещо, така че си прекарвам чудесно.

Стана малко бързо, но Хариет, знаеш как беше, когато ти срещна твоя Елмъс, а аз моя Едгар. Просто знаеш, нали? Той е много свестен мъж и когато погледне внучката ми, погледът му е такъв, сякаш е умрял и е отишъл в рая, което за мен е достатъчно. Почтен е и от него ще излезе добър баща. Човек се изпълва отново с вяра при сватба като тази.

Също и с вяра в тях. Опитват се да създадат спортна програма за момичета — от социално слаби семейства предимно. И двамата са работили за социалните служби, затова не се занимават с бюрократични глупости, при това са спортисти — сигурна съм, че ще помогнат на много млади жени. Рубен ми каза, че има много институции, които помагат на кривнали от правия път момчета, но много малко за момичета.

Чуй ме само! Ха! Сигурно си личи колко съм горда с внучката си, нали? Как само се хваля!

Освен това гледам едни деца — чудно как ти възвръщат смеха, само да си около тях. Винаги съм имала слабост към малчуганите. Споменах ли ти за младата съседка отсреща? Тя е писател, Хариет, и е продала книга на нийоркски издател от голямото добрутро! Не е ли постижение? Познавам истински писател! Ха!

Надявам се скоро да ми дойдеш на гости или аз ще си вдигна старите кокали и ще дойда да ви видя през пролетта. Сигурно ще е голямо приключение.

С обич:
Бърта“

ТРУДИ

*„Своята луна от кожа
Пресиоса удря леко
по една пътека стръмна
от кристали и от лаври.*

*Погната от тия звуци,
тишината тъмна пада,
де морето бий и пее мракът му,
изпълнен с риби.“*

„Пресио
са и
вятърът“^[1]
Федерико
Гарсиа Лорка

Навън се спуска опалов лилавеещ здрач. Въздухът гали като с перо лицето ми. Ухае на портокалови цветове и жасмин — цветя, които се спускат на туфи от кошници и саксии по балконите, а техните бледи цветове са призрачни на фона на тъмночервения и златист цвят на тухлите привечер.

Стъпвам по стария калдъръм, загладен от невъобразим брой стъпки, а сега и моите сред тях. Моите собствени стъпала сами ме носят надолу по тясната севилска уличка. Над главата ми се разнасят шумове от приготвяне на вечеря, долавям мириса на екзотични подправки, канела и нещо по-силно. Няма вятър.

Всичко около мен — в напевния разговор на двама младежи и в подвикванията на продавачите, в звуците на баладата, която си тананика една жена, докато премина стъпалата — е испански. Спирам се за миг, завладяна от възхита и безмерна радост, и затварям очи да

послушам мелодичните звуци около себе си, да се наслажда на уханието на цветята, за да се просмучат в душата ми завинаги.

— Нищо не може да се сравни с това, нали? — пита Лусил. — Да излезеш сама сред широкия свят?

Нищо. Единственото, което взех със себе си, беше раницата, подарена от Ейнджъл. Вътре има три комплекта бельо, фотоапарат, резервен чифт чорапи и първото издание на стиховете на Лорка.

Това, в този момент, тази вечер в Испания, разхождайки се сама, е всичко, за което съм мечтала. Животът ми показва, че има и други богатства — деца, съпруг и зимна градина, — и аз съм му благодарна. Но без този крайъгълен камък животът ми би бил лишен от равновесие.

Търся с поглед Лусил, но тя си е отишла.

Улицата, по която свивам, е тясна. Светлината, позлатена от последните лъчи на залязващото слънце, се лее като вълшебна река и аз измъквам листчето от джоба си. Майката на Ейнджъл, божествена червенокоса жена с жив поглед, е написала един адрес на него. Заедно измислихме план и сега съм тук, за да го приведа в действие.

Вратата, която търся, се намира в една старинна мавританска сграда с формата на арка. Вратата отваря млада жена с лешникова коса и гладко като луната лице. В ъгълчетата на очите ѝ има сянка на тъга и копнеж и аз се усмихвам нежно.

— Хулиана?

Тя съглежда раницата на рамото ми и ноздрите ѝ се разширяват от раздразнение. Протягам лявата си ръка, върху която нося само семпла златна халка — пръстена с диамант, който Рик ми даде, е скрит под ризата ми.

— Дойдох — казвам, — за да говоря с вас за един млад мъж.

— Анхел? — прошепва с надежда.

— Si — усмихвам се. — Знаете ли, той много ви обича.

Тя заплаква.

— Всичко развалих.

Сега аз съм по-възрастната, по-мъдрата.

— Нищо не е развалено безвъзвратно, ако има любов. Може ли да вляза?

Хулиана отваря вратата.

[1] Федерико Гарсиа Лорка, „Избрани творби“, 1973 г. — Б.пр. ↑

Издание:

Барбара Самюъл. Диви котки в кухнята

ИК „Бард“, София, 2005

Редактор: Радка Бояджиева

ISBN: 954-585-617-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.